

ש א ל ו ת ו ת ש ו ב ו ת

חכם צבי

ה ש ל מ

וחדושים וביאורים

מחיבוריו של כותבנו ורבינו הגאון הגדול דהמגורסם כההווי"ה ע"ה ע"ה כבודו ר' צבי אשכנזי זצ"ל אב"ד ור"ם באמשטרדם הגדולה קק אשכנזים יע"א. בהד"ס הכובדק במהד' יעקב זצלה"ה מוילנא יע"א: אשר היה נדפס מקדם בק"ק אמשטרדם ומיזב עתים וימים ור"ב חיבת זה הספר לא נמצא ב"א אחד בעיר ושנים במשפחה געתה הדפסנו אותו מחדש:

גם פקינו עליו נוספות כמה כו"ט וליקוקים כל ארצנו ס"ע אשר היו נכתי' מהגאון הממנה זללה"ס וחדיקם אותם סרצ הגאון מוסי' אהרן מידל"ש ז"ל נקשרו בית אהרן ואלע"ט כי יזכר למצר א"ס האתל להיות אחד נכדי לזכרת. א"ס ארצ"ס:

עוד הוספנו הגמות וחדיקם מהר"ב הגאון המפורסם מוהר"ר יוסף שאול הלוי כאלעזרזאן ז"ל אנדיק לבוב:

ועתה ליוקד עלילותו כי לא נדפס ז" ע"ז ע"ס קנתי אכ"י הנעיר לחדש אורו נהכלית הסידור והיופי נוספות רצות וכבודות: הלא סנה האחד אכ"ר קדלתי' צטט

ת ו ס פ ו ת ח ד ש י מ

קונטרס מיוחד נקוף הספר כולל ס"ז תשובות אשר היו נכתי' רצ"ט הממנה סקי ז"ל וכדע"י נקטר שו"ת דברי רב משלם נצט' סרצ הגאון הקדוש מוסי' אברהם משלם ולמן ז"ל אנדיק אוסטרא

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

Printed in Israel

ה ק ד מ ה

בשם ה' עושה שמים וארץ

חסד ה' ועולם וטובו הגדול ה' עלי אבני השמים **צבי** אשכנזי נהרצ המוצהק נרי ורבי כמותרי **יעקב** זללהיה מוילנא היא העיר הגדולה של חכמים ושל קופרים יעיל צן הרצ המוצהק כמותרי צניון זאז זללהיה צהפיד את העיר צודון דמיתקריא אובן צשנת המ' כי אז ספי תמו כל ספרי ומחמדי הצובים גם בכפי גם זצני או נסצר או נסצר: ויוליאני טרם כלכה העיר: וישלחני חלקים לראית לזן קדשים צקיק שארצי הצירה אשר צארץ צוקנייא צמדינת טורקייא: זה לי כחמס ועשרים שנה: וצייאני ה' אל הארץ הזאת לקחה לי לאשה את צת חמי הרצ הגדול כמותרי **זלמן מירליש** זלחיה שחיה צביד ורינו צקיק האמצורג ואלטונא עגזע היחס מנשפחת רח צמנשפחות המיוחסות והמפורסמות סצאשכנז וצחמלתו ית' צנה לי צית ויעע אחלי אפדני יתד תקועה צנקוס כחמן הוא צית ונדרטינו הגדול אשר הקים לי שנה: וחלי יאקטו חכמים ונצונים חריפי דפועדיחא וקצי דנהרדעא צמורי חמד ולהנסי קס גם סצ גם יקיס הלמאים לצמוע דצר ה' הוא הדצר אשר קצלחי מצבותי רבותי הקדושים אשר צארץ חנה אצא מארי הרצ המוצהק כמותרי יעקב זללהיה אשר צעיר הקודש ירושלים מנחמתו כבוד: וחקי אצי חמי הגאון הגדול חקיד סצכהונה מפארת ישרהל כמותרי אפרים חבתן זללהיה צעל קער סער אפרים: חמנהם ענודה לי להיות לאיש מורה ומעיר און לצמוע צלימודים וזכותם הולילה טרעני צעולם קיחיו חכמי ישראל וגדוליהם מרליץ אגרוהיהם ושאלותיהם אל עבר פני: ומצבותי אליהם לא צחמנה די אחי צי אלל סזכות אצותי כינ מקייעתני:

זרה לי ימים רבים הפלירו צי צני ותלמידי ה' להוליל לאור תאוצתי ומידושי עיי ומצב טעצבו חכמים ולא עלתה צידי מטרדות רבות ומנועים ומנועים סוכים עד אשר עד כה הצילני ה' מנשטרדם הגדולה קוחרת כל העמים רוכלת כל המדינות עיר ואם צמפצז חרש ומצב ואנטי חכמים וצקיאים צמלאכות ואינניות וציתיד צמלאכת קמות הצנית חכתצ ומכתצ המלטרך לנועשה הדפים לא כנולא כמות צארץ חשצתי לנוקפת חנה צחתי אל הנקוס אשר אומר ה' עם הקפד יוחקו ויילי צענ צרזל ועופרת:

אעתיר חליו יצברך ירלז סעלי ופי'ו מעייטתי חולה צרחצות פלגי מים ונחיה ממלדיקי הרבים: כי ישמו החלמידיים ומחי נפשם: וחכמים יוקיפו לקח כל הוגה צחצ יעצם טעם כעיקר ושורש מתוק לחך ומאזה לעיני: ולא היה לי מפאני לקדר העיניים על קדר הארצעה טורים: אכן צלוח המנשפחות יקודרו איש על ידו לדגליהם:

מאשר יקרה מלאכת שמים זו כולה נחה ומקודה צנייר יפה עד מאוד ואותיות חדשות: כצדה עלי המולאה ולא יכלתי להשלים מפני להדפים כל אשר היה צרוח אחי מאשר חכמי ה' יתר תאוצתי ומידושי על ארצעה קורים וציאורים על דיצורי תוספות חמורים: עד יוקיף ה' סכית ידו כי יתן לכסף מולא והסיגה ידי די העצודה למלאכה: ה' יגמור צעדי ה' חקדך לעולם מעשה ידך אל חרף וצרוך קס כצודו ומרומם על כל צרכה ותהלה צרוך ה' לעולם אמן ואמן:

שאלה א ראובן נשא את דינה חלמנת שנענן ונתורת כדוני הכניסה לו שני אלפים ליטרי ונחל לה כחובתה שלשת אלפים ליטרי ויהי היום וראובן מת זסיק וחיים לישראל שבק ודינה נשארה זקוקה לדי יצמים וגדול שבחם אחר שגמל את עלמו הלך לנרפת והוא עובד ע"ז והג' אחים העומדים במקום שדינה עומדת הקטן שבחם נשוי אשת. והשניים האחרים אומרים עליהם שהם נשואים לכבדיות ואוכלי מאכלות אקורות וכיוצא. ואחר עבד איה ימים אחרי מות ראובן צאו הג' אחין ואמרו לדינה צבקשה ממך שלא תרצי להיות אפטרופיא צנכסי צעלך ואחיו ראובן ודתי האמנם שאלמנת יורשת חצי צעלה ואדרבה אחרי כח צפני עדים שאין את רולה ללאת ולצא צנכסי הנה והיה לח היתה רולה לתת להם רשות סהיו אפטרופסים צנכסי צעלה יכפלה קטטה על זה ציניהם עד שנתפסרו שהם יפרעו לה כך כחובתה משלם וא' מהם יחלוץ לה צמון אקר תחכם מרא דאתרא חסס יעמרתו יאמר כי הוא זה וכן עשו שנתחייצו צטטר חיוב ע"י קופר וטורק' הנקרא כוטריא פובליקיו על כל הכז' ויהי כמקלס חדסי' פרעו לה כל כפי כחובתה משלם כאשר נתחייצו. וכאשר ארבו הימים יותר על תליא ימים למיתת ראובן שלחה דינה להג' אחים לקיים כל מה שנתחייצו והם הטיצו כי לא נחה להם משפט החליטה כי אם לאחיהם הגדול אשר צרפת ושתמנהין דינה עד כי יצא משם והיא טוענת שכיון שהגדול איננו פה לגדול שבאלו הג' יאות לחלוץ יורינו מורינו הדין עם מי. עוד הקול נשמע שהג' אחים הכז' אומרי' שאינן רוצים לחלוץ וכוונתם שתפסיק דינה. ותפזר ממון הרבה צדי' וצנתפסיק וצטיג' ונקללי' ומצאים אותה צפני רצי' ואומרי' שרולים שנתחייצו ודינה טוענת שאינה רולה להתחייצו לקום א' מהם צמורה שכבר נתאלמנה צ' פעמים ותולה צרוב מולה סהיא קטלנית ולכן אינה רולה להתחייצו. ועוד כי הגדול אשר צרפי' הוא ככרי גמור ועובד הפקל ופרץ גדול שהון צתיק לא יפסיק לו צמון מועט: והא' מהג' אחין יש לו אשה וצנים ודינה אינה רולה לדור עם נחש צכפיה וכו'. עוד טענו הג' אחין שכיון שדינה היתה אלמנה כשנשאת לראובן אחיהם אין נוגע לה קום חוספי' וכו'. עוד שאלה דינה אם צאולי הפטר היא צעודה זקוקה אם יזכו היצמים צנכסי' שכיון שהם נתחייצו לפרוע לה ופרעו לה כחובתה קילקו עלמן מכל זכות ותציעה שיש להם עליה יורינו מורינו הדין עם מי: הסבחה זו הסבתי להאלוף המרום הרצ הגדול מותריר שלמה אהלין אציד ורימי דקיק קספדיים יעיל שבאמטטרדם צימי חרפו צהיותו אציד צהיה לונדון שבארץ ענגליקייירא הנקראה ענגיל לנד צבנת תייו כרין ואיז לפיק: ומסנת לא זזה מנקומה:

הארה לו טנווני. לדכייילי צבילא רצא וצחמות מרוחות לא מלומלמות. מדוהיו סלימות. ותירוותויו תרומות. תחכם הכולל הוותיק כבוד מוהי שלמה כריו משמי' יענו את טנווני ויהי ה' עמו:

אני איני כדאי סקלח מעבית חלי ואיננו לריך למודעי. כי עמו עז ותוסיה כשנעני ועי. אר עכותו תרצני אחות דעי. גם חני ולהפקת רלונו כי אין מקרצין לגדול אומתי עם **אמר** יראה לחיבן דעתי הקלרה נוסה. ואם יעצו דצרי צעיני כתייר חכני מוכן לדבר עם חכמי הספרדי' שבחאן או עם אחד מהם ולעשות הטוב צעיניו: והרינו צא צקלרה כי לא אוכל מלע משח יסיבת הצקר צמנפית וסיעורן של חכמים רצוהינו צעל העורים והצ'י כוחי נפס אשר חנו עוקקים צהם תמידין כקלרין וכל זה צחצרה חצירים מאריות גצרו. וגם אחרי כן אשר יצואו צהורי חמד ללמוד קציעותם צבקיות וכיוצא צהם. והכני מקלר ועולה צכל פרטי השאלה על קדר קונדריקו: ראשונה טענת האחין שתמתין היצמה עד כי יצא המומר. הדבר צרור כנה סכת צמית שאין צדרי היצוי' ממש. וגדולה מזה חוכך חני צחלילת מומר. אפילו צמקום שאין קם אלה הוא. לדמי' זוקק אפטר למר דלינו פטר צחלילתו. דליכא למיחש כיון דעומר הוא אדעתא דלי' קעציד: ומכל אמיכא לה מההיא דתקן הכל ככרין לכחצו את הגט אפילו חסיו. ופריך צגמורא והא לאו צני דעה כינאו. אמר רצ אוכא והוא סהיה גדול עומד על גצן חיל רצ נחמון אלה מענה ככרי וישראל עיג' הכי נמי דכקר גבי' חני והתחיל ככרי פקול. ככרי לדעתיה דנפטיה קעציד. והא ודאי דעומר גרע מוכרי. ואיכ כינאו נמי צמומר דאדעת' דנפסי' קעציד. ועיכ היכל דקעציד אדעתא דנפסי'

צחליטה חינו מתירה. מדקסי' לחו לתחוספות יצמות דקיד צדיה והא לאו צני דיעה כינאו למאי חליטריך קרל למעוטי חסיו תיפוק. לבם ילאו צני כחה יינאו. וחי קלסא דעתך דקחמא כקר דילמא סאני ההם דקחמא נמי כקר. וקטן כהם דמי. ואף דיק לדחות רחיה זו: כראה לי רחיה מכרעה ונחיה דכחצו חתוספות צחולוץ צסם ר"ת דמת היצם אחר ג' לריכה לתמתין ג' חדסיס דטיפי קרובה היצמה לציהא מארוקה ואי קיד דקתס ארוקה לאו לגירושין עומדת וקתס יצמה לחליטה עומדת. היכא קאמר ר"ת דקתס יצמה קרובה לציהא טפי מארוקה: ואפילו צלא קום ראי' היה כ"ל פשוט דקתס יצמה לאו לחליטה עומדת למיד מות יצום קודמת. ומתך ראי' נראה לי שאפילו למיד מתקתס נמי ק"ל לר"ת שקתס יצמה קרובה לציהא טפי מארוקה מודקתס ופקק. ואיחו ז"ל ק"ל דהלכתא למיד מחיק וגם כל מהולכי צטיטתו צענין מחיק קתמו והציאו דצרי. ומשמע דלעולם ק"ל הכי. ומימי שמעינן מדצרי החוספות חיל דנהכונה. היא ולא הוא. אינה חליטה מדאורייתא דאי קיד מדאורייתא חליטה היא מיהא לפקול. מאי קסי' להו למה לי' חיש למעוטי קקן. כיון דחליטת קטן אינה כלום אפי' לפקול על האחין. וחליטה שלא צבוונה עכ"פ פקלה מדאורייתא חיו דלהחוספות חליטה שלא צבוונה נמי לא פקלה כלל מדאורייתא. ואפי' דתחיל דלחי' לקומה דרצחיא שאיל חלוץ לה וצכך אהה כונקת וחדר חיל מייך אפסקלה לה. י"ל דתחיל פקולה מדרבנן היא. דלא תחיל גרוב' מרקי' דגצרו צה רצנן: וכיון דהוכחו דלדעה החוספות חליטה שלא צבוונה פקולה מדאורייתא. ודאי איכא למיחש צה קוצא צחליטת מומר דגרע ונכרי. דאמרינן ציה אדעתיה דנפסי' קעציד. וכחי' איכא למיחש נמי צנחית גט מומר: וכבר עלו צלצי כמה חילוקי' צין גט לחליטה: אלא שמונעה לאומרי' מהחי' דחני' פ' מיח דק"ו חליטה מעובה פקולה גט מעובה כקר מריך עלה חיד אי דאמר רולה חני אפי' חליטה נמי. ואי קיד דליכא לפלוגי צין כוכת גט לכונה חליטה. כינאו דהיינו נמי טעמא דליכא צין גט מעובה לחליטה ואפי' שיש לדחנה ראי' זו אין כ"ל כלל לחלק צין גט לחליטה. וא"ל שכיון דצפיו הוא אומר סרולה לפוטרה צחליטה או צגט זה. לא חייטין למה שמתרר צלצו דצרים סצלצ אין דצרי'. וכאותה שאמרו צחאיש מקדס דק כי אמתני' דמעילת הצל לי מן החלוץ והציא לו אפי' שאומר צעתי' לא היה צלצי אלא מזה ציה מעל ואפי' דכחון צמאמרו מימי צתר פומי' חזלין. וציותר היכא דכוכת הלצ קוהרת דריצור פיו. כהחיל דאמרינן לעיל מימי' אמתני' דאפי' שאמרת צלצי היה להקדש לו אינה נוקדשת. אפי' דלכתי קד"ח דצעלמא דצרים סצלצ חויין דצרי'. הכא לאו כלום כינאו. דלא כל כמיני דעקרא לה התחלים ח"כ ח"כ כינאו כיון שאומר צפי' סכונתו לפוטרה צחליטה. אף ח"ל דצלצו מחסצ לדצרי' אחרים. אין כונה לצו עוקרים דצרים מאפורסים צפיו. דליכ תיקסי כך גצי ככרי נמי כינאו כיון שאומר צפי' סכונת לשמו ולסתת. וחזינן נמי דכותב שמו ושתה עם יערה מה לנו ולדעהו. אלא ודאי כיון דלכן סהדי דככרי אדעתא דנפטיה קעציד חיל כאלו פירס דאדעתא דנפסי' קעציד. איכ צמומר נמי כינאו חכי. וגם ח"ל דקתס אשת מומר לגירושין עומדת כיון דלסירה לו. סארי כחצו חתוספות ריש צחים דלפי' יצמה תחתיו מימי לאו לתתגרס צגט זה **מתודה**. וגם אם ירלה הצעל לא יגרסנה. והריוותו חיתנהו צגט מומר. וגם צחליטה י"ל אם ירלה לא יחלוץ לה. ועוד איכא למימר צחרויתו סמא יחזור צתשובת. ואף דצחליטה איכא לפקפקא למיד אינה זקוקה לו. דאף לאחד חזרה אקורה לו. מ"מ חנו למיד דמוהרת וזקוקה לו כישראל לכל דצרי קיימין. ולדידיה ודאי מותרת לו אפי' מדרבנן. כשיחזור: ולריך חקירה: חכם אי הך כוונה דצעינן צחליטה. היינו מטעם דמורה היא ובעין כוכות ממלות דפקקו רוב הפוקקים דמליכ: או בעין כוונה שהקלאות. דצעינן דעה קונה ומקנה. וכאותה שאמרו העודר צנכסי חגר ובצבור שלו חן לא קני. משום דלא קא כיון למיקני: וסתה אם הטוכה האמורי' כאן הוא עיד כוונה ממלות. ודאי לריכה סתתיה צשעת מעשה ומס לתתירה. כעין כל המלות. וכאותה שאמרו כהכון סוניה ולא כהכון משמיע לא י"ל עד שנתכוון שומע ומשמיע: ואמר ליה ר"ז לשמיעה איכין והקע לי. וצודאי אחר כוונה הלצ חן הן מדצרים: אצל אם הטוכה האמורי' כאן. אינה אלא בדרך כוונה שהקלאות. כלע"ד שאף אם לא כיון צשעה צשעה לתתירה לטוק. אלא סאור יודע צחליטה מנעלו חיתרת לטוק. ואור חולץ לה צני קום חונק. אין חנו מחסין לדצרים סצלצו אז צחותו חנון דקציד

כבר האריכו רבותינו האחרונים ז"ל הלך בקפריהם : ואי ילחמי לזון דדבר החדש והוא שלא כנראה ונדברי האחרונים ז"ל כי והיראה בתשובתייהם. אלו היינו אומרים לסייד דין קטלנית ציצונה היו כופין אותו לחלוץ. לפי' הרש"ש סקוצר שכופין אותו להוליא מטעם חמירא סכנתא וכו'. ולי נראה צחיפך דאי איכא דין קטלנית ציצונה אין כופין אותו. לא לייצמה שהרי היא קטלנית. ואדרבה נוחין צידו. ולא לחלוץ שהרי כל עיקר ונה שאנו כופין על החליטה הוא נוסים לתא דידה שאין חוקמין אותה. ולא תיעגו ותיתצו : ואשיג' דאמרינן בגמ' כל שאי נולת לא נשחיני ע"כ לאו היינו טעמא דכפיי' ונאום דכופין על כל וי"ע. וכה"ה דתני' בהבבא דצ"ע כגון שאומרים לו עשה כוכה ואיני עושה. ונכין אותו עד שתלא נפשו דע"כ לא אמרינן הכי. אלא צמ"ע שאינה חלוייה דבדר ואיח' להפטר ונונה צסום ענין. אבל צמ"ע החלוי' צידי אדם כגון חלילה שאם היא רולה להתעגן. וגם הוא אינו הקפיד אכן לא איכפת לו. צמ"ע. כזו. אין כופין אי לאו נאום עיגון דידה. וכה"ה לא אמרינן צאלו נערות דק' נ'. אלו אמרה לא צמיחא ליה ניי איחא נעשה כלל. ופירש הרן דעשה קיל הוא יע"ש. ואשיג' דלענין ומוון נייחין ליה קיל להפטרן דולאי תציעת ומוון לא גריעה ונמי' גמורה. דהכי אמרינן באשר תשים לפניהם אלו כלי הדיינים וקל ורלועה. ואמרינן כנוי כנגד וקל ורלועה תהא זרי' ועיקר נולת שופטים ושופרים כך היא. צדי' כמו צדי' נפשות ואלו הן שופרי' ארודין ע"י הדייני' אלא שקצור ה"ר כהנא דפריך לר"פ לדיך דאמרה פריעה צ"ח ונולה אמר לא יחא לי דאי'עצד ונולה נחאי וכו' דיש לכפיי' קלצה וקפריך ליה אי קציל עלי' עונש עוצר על הנולת נחאי אהני ליה לנולת. וקונשני ליה דכין דלשכחן כפיה צמורה דעלמא שאין לידו לצטלה. עד שהלא נפשו. תי' צמ"ע דמוון אף צידי הנולת למחול וי"מ כל זמן שאינו מוחל. ומתצדד דכופין אותו עד שתלא נפשו דל"כ. לא שצקת חיי'. אלא שהקשה ע"י' ונחיא דרנוי צר הנורא דכל הצפר דק"י דאמר שצקוהו דהניא כל נולת עשה שנתן סכרה צלידה וכו' ואם איח' היפוק ל"י דצלליה לא כייפינן. דהלא שומח על כבודו כבודו ומוחל : אצל היתר נראה לי כבון. הוא דככל הנולת כופין מלצד צמ"עין וחליות הוא דאין כופין. אלא נאום עיגון דידה או כל הנך שנונו חכמים צפ"י אצל אינד לא נאום דאיח' ציה ריעות' שהרי גט מוצה פקול וכן חלילה ועושה. ואף שצמקוס שאח דין הם כשירים. וי"מ לא ראו חכמים לכפות עליהם אלא נאום עגונה. או נאום הנך שנונו חז"ל. וזה מוכח ונדברי תוס' ניש' פ' הנודד דף ע' יצ"פ הנא על צינותו דף ק"ד ס"ד צדי' יוליא ויתן כחוצה צין לפי' ר"י וצ"פ ל"י ר"ח וד"ק. וכן כתב הג"י דשהו נולת לא נשחינן ולא כעגן אריה : וכוין דכל עיקר חכפ"י אינה אלא צצילה כגון זו שלפנינו אין כופין שהרי אינה ראוי' לתנשא. ומוטצ שהיא אגודה צזיקה ולא תנשא לאחר נשחיתו ונכסול לפניה לל"ד אנשים. ועכ"פ אין לנו לבוק על החלילה אלא אמרינן לה זילי לא הקטלי לאינשי : וצמ"ע ראיותיו של הרצ מהר"ר לניח אינשי נככים עוני. אף שהוא ז"ל כתב עליהם ותו' לא וי"ד. וזה כי ראוי' הרש"ש. שלא הזכירו ח"ו הקטלנית צהוד אותן החוללות ואינן מתייצמות. י"ל דצחוקרל קוויירי' צככתחא לא קוויירי' : והשגיח ונחיתין דפי' ד' אחין זו הוא ששנינו וכו' שהיא נוצרתה לדעה ז"ל. ולצ"ד שג"ב אינה ראוי'. דה"ל י"ל שהיא מותרת נאום איקור אשה אח זלרה עריה. אצל אקורה נאום קטלנית וכעין אותה ששנינו צחולין ד' י"ח חבלת קס הנות או שהכיסה נחש ונותרת נאום טריפה ואקורה נאום סכנת נפשות. ואשיג' דהכח לא חכמי ונותרת נאום לרה ערוה : ואקורה נאום קטלנית י"ל דהכח צבלוגה לא קוויירי' אשיג' דצדוכתי חמירי קתם לן תנא כות"י וכה"ה קפריך ליה לוי לרצ' צפ"ק דף ע"י וליחמי שש עשרת ונשחי ליה צבלוגה לא קוויירי'. ואשיג' דהלכתח' כרצנן ועוד דהכח לא קתני ררי' זו ונותרת. דהשנוע מיניה דמותרת לגמרי לפי' נאום קטלנית. אלא דנופרש ונחיתין דלעיל. דקתני וכו' שניתו או נהגרשו לריותיהן ונותרת ולעיל כבר אפשר לאוקוני צצ' אחין וכצד פרכי לה הוסי' עיין עליו : וגדולה ננו שנינו פ"ז דשקלים. נולת צצולין אצרים כצלות חתיכות. ונותרת ופריכין ויניה צצ' גיד הנפש ליה לרצ' דאמר צצר שנתעלם וכן הבין אקור ונשחיתן הא אהמור עליה רצ' אומר ונותרת נאום נצילה ואקורות צלכילה ואף שהתי"ע כהצ' שרצ' לא מדין המשנה אקר. אלא נאום חומרא. איח' לומר כן לפום הך שקלא ופדיא דבולה

צכל ההקנאות לאו דברים ניכאו : וסלג"ד. דכוונה זו האמורה צענין חלילה. אינה אלא נאום הקנאה. וצחכי ניחא לי ונה דקשה לנו להוסיף פני' אומרינן דקטנה חוללת צפעוקה ואלו לאו צת דיעה היא. ולדי' ל"ק נאום דכין דנותרת ההקנאה אחת ענה. והרי היא זוכה לענוה ונחית היכי דרעת אחת נקנה אותה וכמה שכתבו התוס' ר"ב פ' צן קורר ונורה : וצקטן כנוי לא קשי' לי אומרי' קדיח דחלץ. אי לאו נאום דאיח' כתיב צפרטה דקידח כיון דאיח' לא קעציד ועש' אלא דחיק לכרע". הדר הנה ליה חיי' אלא כקטנה הנקצלת גיטה דלאו דעתה צעין וצתה לענוה. תי' צצ' צצין דעתו כלל להקטנה. ולהכי איצטרדין איח'. ולהנצום צלחיה לקימו דחלילה שלא צבוונה פוסלת על אחין ונה שאין כן חלילת קטן :

וראיתי להרצ מהר"י צהשי' שכתב וז"ל איצרא דלא אמרינן בגמ' עד שיכחו שניהם אלא לאפוקי חלילה ומוטעיה וכו'. אצל היכי דצצרו ליה וצצר צצחלילה זו נפטרת ומונו. אי' שיהיה צבוונה לצ' צמורה ענה וכו'. דה"ה אמרינן צחולין ד"צ נאון תנא דלא צעין כוונה לשחיה וכו'. אלא רצנן דצצו כוונה לשחיה. היינו לאפוקי כוונת נעילה צכותל וצפיק דקדושין דרשין ושחיה וכו' אלא עד שיכין דאמרי רצנן עד שידע שהוא נפילה לצד. אשיג' שאין לו כוונה להזיק. תי' עד שיחטון עד שידע צצחלילה זו היא נפטר'. והדע שהרי הרמזים ז"ל הציל דין חלילה ומוטעיה. ולא הציל דין שיצנו. אלא כל שאינה ומוטעיה זו היא **מתנתה**. עכ"ד הרצ ז"ל : ואני תמה על דברי הרצ ז"ל איך נפל **אשיג'** חכמתו ז"ל שהרמזים הציל שהיא דעד שכתבונו שניהם צמורת פ' צמורה חלילה ומוטעיה למוטעיה ומוטע דין ק"י : גם על עיקר ראוי' הרצ נפלחתי. דלמי נייחתי ונדרצנן דרצ' נתן. דההם לא קאמרי רצנן דצעין כוונה כלל אלא תיק דנפלה סכין וכו' פקולה. ואכן הוא דקאמרינן דצעין כוונה חתיכת קינאים. אצל ונלן דהיכא דהזכרה כוונה קתם דקיי צבוונה קלה כמורה של הרצ ז"ל : וגם איח' ראוי' של קידושין אין לי לצ' להצין דאדמוקיי' ונדרצנן לפרוך ורש"ש. ונדלוי רצנן ורש"ש לא פליגי צפ"י נולת כוונה אלא ההם צקרא פליגי. אי דרשין ושחיה. או לא. וצמורה כוונה קוצח איח'תהו אלא דרצנן ומוקמי וניעט' דושחיה. אומרי' דוקהדר טפי. דהיינו הוסי' ידו למוטי שפחהו. דלא וכוין כלל. ורש"ש הך נפקא ליה מושחת ושחיה. אצל היכא דאשכחן דצעין כוונה קתם. היכי דעינן אופן הבונה. וכוין דאיכא למוינר לקולח ולחומר' לחומר' אמרי' : וכנראה שאף הרצ הרגיש צחולתה ראיות הללו. ועיקר קנייתו על השנוטה הרמזים היא : וכוין שהרמזים הצילה צצילור כונה שכתצנו. ע"כ כוונה ועלייה צעין : וציהר אני המה על הרצ ז"ל. שהרי הסומ"ג כתב צצדי' ולריך שיתכוונו שניהם לשם התרת חלילה : גם נוח שכתב הרצ ז"ל טעם. למוטעיה האונת ונחלילה להרצ מהרש"ש. נאום דהיא נולת ואופן פטור ונכל הנולת האמורות צמורה : תינה לי טוצא. דאיכ' היכי תיק דענה דקטנה היא פטורה ונכל ונורה האמורות צמורה ויקר' דלמי זיקה גמורה היא. וגדולה ננו המה אני על הרצ ז"ל אם כדצרי. אין לך אשה ששקירה ליוס שהרי הוא והיא נעשים אונני' : ואף היצום הוא אי' ונוי' וק"ל כל יצונה שאין אבי קורא צה צענה נפילה יצונה יצא עליה הרי היא באשה אח שיש לו צנים ואקורה : ואין להק' ונוון הצצנה. דהיא ודאי דרצנן ואם יצא עליה אף ונדרצנן שר"י לאפוקי אוננין דצצרי הרצ. דלעולם אין צני חלילה יצום. ואיל' דאיכ' איקור אשה אח נמי ליכא. דולאי צצושין ואחריה לא שני צין אופן לחמר. ואם כדצרי אופן שגירש לא יהי' גטו גט. שגם היא אשה מכל נולת ה'. שכן נכחה הרמזים אצל הנולת. ונראה דהיא פטור האופן ונדרצנן צצולח הוא ולחומר' צצולח הוא שאמרי' הרצ ז"ל. אצל לעני' לא נון השם הוא זה. שגם נקח ומוכר ונכחה הרמזים ז"ל צכלל הנולת ואף דיני גיטין וקידושין וחליות כוונה : וכו' דין אחד להם וצכולן נעשה אונני' קיימין : וע"ד הוסי' דצצר צצור ופשוט שיש לה. ואין צום קום שייכות למונה. כמורה ששנינו צריש אשיג' אם רלה להוסיף ונוסיף וכן שנינו ונתנה ש"ח לחיה כשולח. ונה וקום למונה צזה. ואי היה מונהג שבותצין הוקפת לצלונה ואשיג' כן לא ה"י גוצין אותה צסום חלונת. אז היה נאום לצא עליה צענכת נכחג והיינו לריכין לחקור עליו אם הוא מונהג פשוט וצדור. ושאר הנאים הלריכין למונהג אצל צצ"ד אין נאום למונהג וזה צצור : וצמה שטוענת שהיא קטלנית

דכולה פוגין דפגיהי: ודברי הרמזים צפי' המטנה סכתז
 דמתני חיירי צאין זה אפי' גוי חי' בו תמיהין לפי קוגיא
 דהלמודא ואין כאן מקום להאריך זה: נקוט מיהא לפוס
 פקטא דתלמודא קתני צמתני מותרה אעפי' שאין מותרה
 לגמרי ואעפי' שאקורות צאכילה אלא דכיון שאין מוטלות
 ואין לוקין עליהן מקום נכילה קתני מותרה הי' דבותרה ובהכי
 מתרלא לי מאי דקסיא להתוי צפי' נוסחין על האנוסה דליז
 רצה וכל היכא דאיכא בו' דמותר אינו כולל כנוסחין: ומי
 הרז זיל דמוני מלוא לא ידע דצר רע מאן לימא לן דלא
 סכיחא היזיקא מתרי ובכולם רעוע דספי' דקידושין וסוף חולין
 דאף שלוחי מלוא זיוקין צו: וכיון שדחינו רלויה הרז זיל
 אציל רלויה מפורשות כנגדו מתרי קרא' ז'וק' תיה רשי' זיל
 והרמזין זיל צפי' וישב אלא הייזום הראשון סתי' צעולם ספי'
 רשי' כי אמר כלומר דוחה הי' אותה צקס שלא היה צדעתו להשיחא
 לו כי אמר פן ימות מוחזקה היא זו סימותו אכסים: ורמזין
 כתב עליו ולא ידעתי למה יתציי' יהודה והיא אקורה לטלה
 כנו שאמרו כיסוחין צהרי זימני תוא חזקה: ס'נו דלדידי' נמי
 סיל דאף ציבוס אקורה הקטלנית ודווקא יהודה שהיה יודע
 כי צניי חטאו ויטלחם בו' ואין לומר דשחי מלוא ועוסה דלא
 תחא גרועה מלוא דלורייחא שרלו אצותינו לקיימה מלוא קלה
 דרצון דאמרינן זה שלוחי מלוא אינן זיוקין ואם אנו מלויין
 על מלוא דרצון מלא הקור הרי כתב הרמזין צהשגותי' על
 ס' המלוא דאינו אלא אסונתחא צעלמא ולא תסור לא להכי
 אחא בכל אלא שארשו כל חכמי דור ודור לתקן כאשר יראה
 צעיהים חסר וסייג צום צאצותינו הקי' עיה שרלו לקיי' גופי'
 התורה חסר נשתצח בזה אציו הראשון עיה צאמרו כי ידעתי
 וסמרו דרך תי' בו' ונח' נקצ אסר שנו אצרים קבלי וימור
 משמרי מלוא חוקתי ותורתי ודאי שני נהם הסומר מלוא
 לא ידע דצר רע אלא ודאי שאין כאן ענין לשומר מלוא כיון
 דשכיח היזיקא ומי סירט לחרוה כל זה עכ"פ די לנו שאין
 רחי' ומכרח לטלא גחוש לקטלנית צימנה וממילא דהרינן לכללין
 דספק סכנתח לחומרא: ומי' מעכ"ת חזיל ואם מאן ימאן בו'
 צודאי סבוכתו בעגן זה ישראל ודיין אלמנית יפרע מן המעגנים
 אותה עכ"ל וצמחילת כתי' איני יודע כאן מקום עיגון סתי'
 היא צעלמה קוענת סתי' קטלנית ולכן אינה רולה להנשא
 ואיכ חיזה עיגן סייך כאן: ומי' טוד מעכ"ת חזיל אצל הכא
 צימני דקילא מנכוחה צכל אמתחא סתתן די: וכופין אותו
 לחלוץ ולמדהי חילוק זה מדברי הראש' שצכלל מיג כתב שאין
 להוסיף על מה שאמרו חז"ל: וצכלל כי' ס' חי' גבי צימו' פסק
 דיחלוץ לה עכ"ל ואי לקצרת רשי' קאמר כתי' לא היה לריך
 ללמדו מדברי הראש' אלא מפשיטות דברי רשי' זיל צחחולץ
 הכי שמוע וכן הציו' התוס': זיל סם צדצרי כדמוכח סם צדיה
 אמר רב אין כופין וכן הציו' כל מציאי דברי רשי' זיל. אצל
 צתשו' הראש' איני רואה קום קיוע להצנת מעכ"ת דהם
 שאני סתי' הוא חי' צחליליה ולא ציבוס אלא שהיה רולה מנוון
 כדי לחלוץ ואין קיי"ל דמלוא להתי' להכי כופין כיון שכבר
 הוא רולה צחליליה. אצל כשהוא רולה ליצם והוא צאה צאמתחא
 כל דהו לחלוץ. חלילה להראש' לקצור דכופין דאיכ קשי'
 דהראש' דידיה חדידה סתי' כתב צנו הטור זיל דמקנת
 אציו דאין כופין לחלוץ ומי' הטור דלרית כופין היינו עיי'
 צמילי כמי' הצ' ולא צשוטים לאפוקי מדעת הצ' סכתז
 דצירוע שאינו מתכוון לשם מלוא כופין צשוטים לחלוץ ודלא
 כהצ'י אלא כהמי' סצציה הצ' עכ"ל:

צטרו כיווק ואף מקום לערר דידה ליכא כולי האי כיון סכל
 עיקר המלוא אינה אלא ציאה אחת וכמי' צצמאי: וכבר הי'
 אפשר להשיאה לדרך אחרת וכאחותה שאמרו צקוק הגוזל קמח
 דקי' יצמנה סנפלה לפני מוכה סמין תיפוק צלא חלילה' בו'
 אכן קמדי דמיכא יחיא לה. ועיד הרמז' זיל סהציה הקור ריש
 ס' קני' דצקה' נמי היכא דידעה מחלה אלא שאין לריך כי
 הדצ צרור כמי': ואי איכא לאקשו'י הכי הוא דמאי אלטרדיך
 למילך לי' מקמכו ענין לו דאין כופין אותה להחיצ' היפוק
 לי' דצלחיה אפי' היא רולה אין מניחין אותה ליצם סתי' כשהיא
 כבר נקוטה ושומרת וסתי'ס רולי' ואומרי' לרצק טוד אין' אלו
 מניחין אותה כי' כשהיא אינה רולה ולא נישאת לו עדין שאין
 צד מניחין אותה להיפא: וכד דייקין' הא כני לאו קושיא
 היא דקדי' דצציה אחת לא סייך לנתי' המק צצרו ויצעול
 ציאה ראשונה ותכף יולי' אשמועינן ר' ששה דאין' חוסמין
 אותה ואפי' ציאה ראשונה נמי לא: וצייקר קושי'ת התוס'
 על רשי' צרלו'ת אלו ס' רי' הן מלואת' ופופין להוליא ללביד
 דמחיה' דמוכה סמין ספיר יליף רשי' ועל פי הדרך סכתצתי
 למעלה דעי'ס החיא דיצמנה סנפלה לפני מוכה סמין לא דמי'
 למכתבינו דאיכ קרא' ליל אלא ודאי אף דצציה אחת ליכא
 למימר מפני שמוקתו אעפי' אין חוסמין ואיכ שמועינן אפי'
 צאמתחא שאינה דומה למכתבינו כופין וגם מהחיא דח צורקין
 יל' דהכי יליף כיון דהתם כבר נשואה לצורקי אחיו איכ הרי
 היא כאלו קצלה עליה והכמי' סיל דקצלה מהני אלא סעענה
 זו דלאחך הייתי יכולה לקבל ולך איני יכולה לקבל היא טענה
 ואמתחא כל דהוא ואפי' כופין ק'נו דצכל טענה ואמתחא
 כופין זה כ"ל צדעת רשי' זיל: ומשי' כתי' חזיל דקיל לרשי'
 דתנא וצקה ואפי' פליגי צ'ס וציה דלצ'ס נלי' צחזקה הצעל
 וצציה צחזקה ירשי' האסה עיי'ס הודף דברי מעכ"ת. ואמר
 המחילה מכת'ר אי' לומר כן נשכי טעמי' האי דחי סיד פליגי
 צ'ס אציה למה לא גילו דעתם. דצצלמא חי' אמיהא דצכלל
 יחלוץ היינו נמי נלי' אחי ספיר אצל לומר
 סשחלי נמי יעשו צכתוצתה וצנכסי' בו' והסיצו על האי' ועל
 אחרת לא עם היותם צלתי ומכמי'ס עם ציה זה אי' לומר
 וזאת סני' דאיכ קשה אציה היכי קאמרי סתמא נכסי' צחזקתן
 ורלוס לומר צחזקה ירשי' האסה כיון דעי'ס לצי'ס צחזקה נכסי'
 היא לירשי' הצעל ודוק ואשר ישי' יתפלל על הרין' וסאר
 האחרונים זיל סכתצו דלפי דברי רשי' יחלוץ צני' סנפלו לה
 תחתי דצעל מאי חזו דקמכי אחיהא דהחולץ ולא אמר' רשי'
 צפרק סבוט: ולדידי' הדצ צרור ומוכר דכיון דלענין פסקא
 דדי' סיל לרשי' כבר קפרח צפי' נוי סנת צנלי' יחלוץ ואיכ
 אי' לומר דמי' סנפלו לה תחתי דצעל יסיו צחזקה ירשי'
 הצעל יתר מנלי' ומאי דק' צרשי' דידיה חדידה כיל חרל
 מתרתי או דהיא' דהחולץ היא אלי'צא דצר קפרח דלרית יחלוץ
 צנלי' וכוותי' קי'ל והיא' דהבוטז אחיא כמיד צחזקה ירשי'
 הצעל ולא דקמכא היא עכ"ס סתי' כל הפוקי' פסקו צפי' נוי סנת
 כבר קפרח דאמר יחלוץ אלא שחולקים הם צפירוש משנתינו
 חי צמדח ממהא ממהינתהו צהדי האי דמי' סנת או לא חי'
 סנח' דמאי דפי' רשי' צהבוטז דלרצ' דאמר ידו עדיפי מידה
 לכ"ע. ואם ממה כשהיא שומרת יצם אין ליורשיה צתן כלום
 ריל דלצ'ס אין ליורשיה צתן כלום דכי היכי דצ'ס מאלמי' כח
 ירשי' הצעל צנפלו לה נכסי' כשהיא שומרת יצם הי' מאלמי'
 כחם צנפלו לה תחתי דצעל אצל לצי' דגרמי' כח ירשי'
 הצעל צנפלו לה כשהיא שומרת יצם לא נוקי' להו אלא חד
 דגח צנפלו לה תחתי דצעל ולא ירתי אלא פלגא ואף סיקסה
 עליו דרז זיל טעמא דצ'ס אחא לאשמועינן או אפשר דק'ס
 יס וצין כולם לכולם איתחלץ וכלי'ל ואין ליורשיה כלום: ואין
 סיחה דברי הרין' וסאר אחרונים כחי' נפס ככוי'ס ומוכי'ס
 דעתו סל רשי' לענין פסקא דדינא. ואם צאנו להפקיע זכות
 היצ'י' נכח תנאי כתוצה להחזיר תחלי' סתי' הרין' צרור עללו
 שאין לנו להוסיף צתנאים ודצרי' נראים מחד. ורלתי' לרצ'
 מהרי"ס צכניות ס' מיה רלה לחלק צין הפרקים זיל כשהוא
 צלשון מי'ז אז יס לדון כדצרי' הרין' דכ"ע מודו לדצרי' וכשהוא
 עיד תקנת טוליטולא אז יס לדון כדצרי' הרשצ'ס סכיון סנכחלק
 הצעל האיך ירש היצם הצא מוכחו ועשה לה קמוכות מלואתה
 שאמרו דצאין עלי' נשכי לודים אס אחיו ירש יקצור את
 אשתו בו' ואני צעני' איני רואה קום סכרח דתסם הא אמרינן
 דכינתה כתוצה לגצות מחיים. לענין זה דאמרינן מיהא דידה
 קא ירית כתוצה ולא מאחיו וכשהיינו צאין עלי' נשכי לודים

היינו לומר ומוציא אס הוא יורש מנחה עליו לקצרה ואס הוא יורש את אחיו ולא מנחה אלא מנחה אחיו עכ"ל דלא צאה לידי גיבוי והרי הוא כאלו אחיו קיים אי"כ יקצור כמו שהיה אחיו קוצר אצל דרין השויר יכול הוא לומר דכאלו צאה לידי גיבוי ואין רואין כאלו אחיו קיים אלא מניח דירה קיריה נ"צ בדלמנדין צמנה ונחלים וא"כ אין לנו מקום לצא עליו משני לדדים כאשר זה מוכרח קם צתו. וגם צרטי פ' החולץ. וצוה עלו כהוגן דצרי תרצ ונחרי"ס הבחן פנהקסה צהס ונחרי"ט קם וליך קיהיה כצו הצר"י תרצ ז"ל לגזי"י צקוף תקוצהו והציה דצרי תרצ אצו ז"ל סכהצ לעשות פטרה קרוצה לדצרי הרין ז"ל ונענע לו רלשו. ונשיע ומכ"ה נראה סאפי" צחלי נל"צ לא יזכו יורשי הצעל ונאחר שקילקו עלמון מנכס"ו ופרעו לה כל כחוצה צההיה הנאה שלא תרלה להיות אפורפיה וסלא תירש חלי נכסי עצרון כדת ודלי מחלה וכו' ודמי למיש הרל"ס צתסוצה הציהה ונחרי"ט צח"צ ק"י קיה עכ"ל. צמחילה כתר"י איני רואה כאן קום קילק ופטור ולי משום שפרעו לה כל כחוצה דילמא לא עשו אלא כדי שהחבל פירוהיהן כל זמן שהיא קיימת וכההיא לדמנדין צפ' הכותב דפי"ג והימא ליה מכל מיני קליקת נפשו. אחר אצ"י יד צעל השטר על התחנותה וקף רצ אפי' לדמנר התם צנכסי"ך ולא צפירות"י כו'. לאו משום דפליג עליה דאצ"י כאשר יפה הוכיח ונחרי"ק צתשו דלף ר"א מודה לאצ"י אלא דק"ל דכאן אין אנו לריבין לטעמו של אצ"י ואס צקילוק מפורש כך צניד שאין קם קום קילוק ותיכי תיהי לומר שקילקו עלמנו ונאחר שפרעו לה קכי כחוצהה וקף דהתם אמנדין דמנחיה ונתינה קילוק עלמנו הכא צודלי טפי ניחא להו שהחבל פירוהיהן וחקרן קיימה דרצא להו ואמנדין דעיהיהו ואתה תקוצה הרל"ס צידינו היא צכלל "א ק"י ו' אצל אינה ענין לכ"ד לפע"ד דהתם קילקו עלמון צפירוש מכל זכות שהיה להם עליה לאפוקי צניד דליכא קילוק כלל. ואין לומר נמי דצדיינס נל"צ הללו כנכסים שנפלו לה צעודה שומרת יצם שהרי מדינא לא היה לה כח לגבותם אלא שהצמי"ו מרלון נפסם הגצום לה ותר"י סם אכלה כנינו שנפלו לה צעודה שומרת יצם דאין ליצם קום זכרה צהם ליכא למימר הכי דצטלמא צנינו שנפלו לה צעודה שומרת יצם לא היה לה ולא לצעלה קום זכו' צנכס"י הללו מנעול' עד עתה צהיהה שומרת יצם שנפלו וצלו לה מנוקום אחר ואס כן כיון שנועילם לא ידע צהן הצעל ולא זכה צהן ואפילו היא עלמנה לא זכתה צהן אי"א לומר שצכה צהן היצם הוא מנכח ניפואי וחי' אצל צנל"צ הללו סכצו היו סלה צחי הצעל והגיע זכו' הצעל עליהם וגם היצם הצא מנכח אחיו זכה צהן לא נפקע זכותו צנהינתו אוחן לידה חל למה זה דמנדין אלא לצעל סתן ופרע לאשתו כחוצה צעודה תחתי צצצצול זה לא הפסיד זכו' ק"ס לו צה ודצרי זה צרור ומוכרת מכל הסוקקים סדצרו צנדון זה. וצר מכל דין אעיקרל דד"י כ"ל סוף חת"ל סהפרעון שפרעו לה כחוצה' היא רל"יה למחילה זכותם צה צניד כלא חסוצה כיון שהיא רל"תה למנעם מלחיותם אפורפ"ו צנכסי אחיהם וגם רל"תה לירש חלי אנכס"י כחוק דהי ממלכות היה וא"כ אין לך לונכ גדול וזה וק"ל דמחילה כמחנה כדצרי הרנוצ"ס ז"ל ועמו סקמנה כל הסוקקים ז"ל וצמחנה הדצו פשוט דאפילו צלל מוקירת מודעה אי איכא עדים דידי צלונכסיה אין צמחנה כלום דדוקא צתליות וצין וציהה זצניכא דלגצ לונכס"י וקצלה ז"י גמר ומקנה לאפוקי צמחנה וזה פשוט צתלמוד וצכל הסוקקים ואין לומר דמדינא נמי לא היו היצמים יכולים לירד לנכס"י דכל נכסי הנת אחראין לכחוצתה ולא היו יכולין למכור מנכסי אחיהם כלום כחותה שטינו צפ' האשה שנפלו התינה אס נכסי אחיו קרקעות אצל אס הם ומטלטלים כאשר נראה צודלי צלל רשוהה נמי אין אוקרין נכסי אחיהם עליהם צצציל תקנת הגלונים מניש כל זה הרנוצ"ס ז"ל צה' אישות פ' כ"צ דין י"ג וז"ל הני מנעו ומטלטלין הכל קל יצם ומנחמם צהן כמו קירלה סמנטלטלין אין הכחוצה נגצית ונחן אלא צתקנת הגלונים ואין כח צתקנה זו למנעו מנכסי אחיו לאוקרן עליו צאחריות זה קלא ישל ויתן צהם עכ"ל. וקף למיש הריצ"ד דצכתה לה סיעצוד ומטלטלי אג"ק אפי' ומטלטלים ילקח צה' קרקע. יס לדון עכס"י דק"ל כחקנת סוק דהרל"ס ז"ל ואין אנו חוששין לכחוצת ומטלטלי אג"ק וקף חת"ל דצכה"ג דליכא משום הקנת סוק הסיצוד ומטלטלי אג"ק צמקומו עמוד עדיין יס לדון דצכלמא אס היא היהת אומרת ילקח צהם קרקע והם אונכרים יתנו לנו הייתי אומר אצל עתה שהיא היהת רולה צדתי אנכרים

לירש הח"י ולהעשות אפורפיה אשר לא כדת ונשה וישראל וצצצור זה נתנו זה כחוצה כמזולר צטאלה ודלי אין לך לונכ גדול וזה. וקף ונחרי"ק שורש קפי"ו הציה דצרי ר"י צ"צ סכהצ אפילו היכא דידיעין צלונכסיה והוא לא וקר מודעה וונכר או נתן צתקיים הנועשה ונזה רלה ונחרי"ק להוכיח דאפי' צמחנה צעין מוקירת מודעה אף דידיעין צלונכסיה ולו יהיה כדצרי ונחרי"ק דדעת ר"י צ"צ הכי אין שומעין לו סכל חכמי ישראל חלוקים עליו ולא עוד אלא דלפטר ליטצ דעת ר"י צצ ונכמנה לכל הסוקקים וונכר או נתן דלמנר ר"ל דרך פטרה שהיא מוכר לענין מודעה קוף דצר ליה דחש לנחרי"ק צהל גם רל"יהוה שהציה ונחרי"ו הרל"ס הצוצלה צטל"ה ק"י קיה ח"י יודע לה ווקים דהתם ודלי לא ידענו סרלה לגרשה כי אס על פיה שאומרת כן עכס"י אחר המחילה ולו היהת אומרת כן קודם המחילה צפני עדים דהיינו מוקירת מודעה קודם המחילה אף דלא ידענו צלונכסיה היא כמחנה אצל לאחר מעשה אין שומעין לה. גם מיש ונחרי"ק עוד קם דמקצל ומקלת הנאה ממורת מה שהיא כותן אף שהמחנה קום כפלי כפליים ואפי' צמטלטלים דינה כונכר ואפי' צכופה על סכום המנעוה הוא היפך כל פוקקי הלכות צצדינו וגם צו אין שומעין לו. והרל"ה שהציה ומקדושי אשה דחוי' ומעיקרל דחתם כל הנסים דרבן צכך דאשה נקניה צפרוטה וכן כהצ ח"י צסם הריצ"יה הציהה רצינו צצ"י וקף דעת ר' יונה שהציה הטור היינו דוקא קרקע ונראה דהוא דעת ר' יונה שהציה הטור היינו דוקא קרקע ולא כפהו לאו כלום סכום המנעוה אצל צמטלטלים אי כפהו על סכום המנעוה לאו כלום אלא שהיא אפילו לא וקר מודעה. גם הרל"י שהציה ונחרי"ק צהל נקל לדמותה אשר ע"כ צנצנל לדינאל דצמחנה וידיעין צלונכסיה אי"ל למוקירה מודעה. וגם צקצל וקלת ונאה לא ונחי לשווי' כונכר נמלא דאין הפיקתה כדן וגם אין פירעון כחוצתה רל"י לשום מחילה אלא דלי ר"ינין לה כדן אצורה עכ"פ מוליאין ומנה אלק לטר"י שהיא חתוספה דצהם אין לה קום זכות וקף למיש ונחרי"ק שורש פ"א דתוספת סליש הנמוג ציינו דין ל"צ יס לו ע"כ אינו אלא צהק' צתולה הנמוג צכל אצל צהקס"י אלונה כניד סזה כהצ לה לפי חיצוה אף לנחרי"ק ז"ל דין תוס' כדן עיקר כחוצתה ואינה נועלהו דוק ותשכח. אמנם צאלפיים לטר"י סכצו הפיקה היא אין מוליאין מידה ואס מוכרה ונהנה קיים כדעת תרצ מ' ר"ל ניה ז"ל. ואעפי' שהצו ונחרי"ק צהגמתינו לא כהצ כן אכן אמחרי"ל ניה סנוכין כיון שהיא מוחזקת. אמנם מה שלא נכתה צחי"י אין צידינו להפקיע ירושהו אס לא צחל"תה. את זה רל"תי ונהון אל לצי לאשתה ועכ"ה כי אחי ונחרי"ו צנינו כר"ו אשר הוא דורש צקלום ועכ"ה הרצה נקסר צצצם חלודן וגם חלמוצ יד"י כחרי"ו אצרהם צנוחרי"ו נתן כל היס תהלתו צפוי וע"כ ציוחר כי עיני רל"ו אור מננה נגדו כי יחל צקונדרי"ס זה כונכו ידיו קדש נפל צתורל ואילדי יומא חשכה כחורה ואס צל"י ענין נטתה ימיני כך היא דרבה של תורה וכתי' תיוטע על המנשפט לו ומשפט הצחירה דק"ל צדרצנן יס צריה וכס' כצוד מע"ת יגדיל יאדיר כנפשו חרנה גם חסידה צצמ"י נפש יקרה ונפש א' אחוז צחצלי עצמות אהצתו הנעיר לצי הירש צהרצ מונצתה כמותר"ר יעקב אשכנזי זל"ת:

זה לשון החכם המשיב ראשונה
שאלה ב ע"ד השאלה ששאלה קדמי וזה עושקו אשה אחת שהחזיקה בחזקת חלונה ונישאה לא' וכנכסה עמו לחופה ולא נצעלה צאומר' שהיא פירקה כדה ולנחרת יום חופהו צל כהצ מנכס' א' אף שהיא צחזקת איקור עגונה כי אין לה עדין צדוה צרורה סצעלה ונת ואין לה עדין חררה ונשום צ"ד וכעה צעלה רולה לגרשה והיא אינה רולה לקצל גיטה וסאל סעולל אס יס קרות ציד צעלה לגרשה צעיב אס לא ע"כ זהו תשובתי פשוט צעיני סהרקות צ"ד צעלה לגרשה צעיב ואין כאן קום חשש ונדכוד משום תקנות ר"ג ואינו לריך לפנים ואין מהלודך לחאריך צדצר זה רק להוליא חלק אי"א ולא זו סהצעל יכול לגרשה צעיב אף זו אס הצעל ונרולה ורולה לקיימה כופין אוחו להוליאה הוליל סצהחלת הנשואין היהת צליקור וגרע זה מנה שאמרו חז"ל צקידש צתוך ג' או צתוך כ"ד למניקות סלריך לגרשה וכן מוצור צפ' ג' דכחוצה עלה כ"צ ע"צ דלמנר ר' מנחם צ"י יוקי אס ניסחת קודם סצלו עדים לא חל"ו ואס אחר סצלו ניסחת הלא וטעמו דאס ניסחת אחר סצלו עדים הוליל דלכתחילה ד"ה קלא תנשא משום דליכא תרי ותרי ונשאה צליקור לכך אף

אף אם נשאת תלם ק"ל לר' מנחם ואף רבנן לא פליגי ע"י
 חלף כנשאת לחד מועד"י כדחני ע"ה וגם היא אומרת דרי
 לי שנת צעלה חזל צלחו הכי מודו רבנן לר' מנחם היכא
 שנסאת צאיקור אף דליכא חשק צאשם תלוי תלם חזלי עעברא
 ונסאת צאיקור משא"כ כאן דליכא חשק צאיקור גמור רק מוסוס
 דליכא תרי והרי לכתחילה לא תנשא לכך אם כיסת צדיעצד
 קצרי רבנן לא תלם כאשר אצאר צקמווך צביה רק תחילה
 לריך חני לצאר מה סכתצתי דעעמוו סל ר' מנחם צנסאת אחר
 קצאו עדים תלם חזלי סקנאת צאיקור לכתחילה זה העעם
 מוצאר ממה סכתצו תוס' צקמועתין דלחא דנעכי סקנאת לחד
 מהעדים צדיה כגון סקנאת וכו' ארגוהו לא ישא את אשתו
 וכו' לכאורה נחאי קוס"י חא אמרינן התם אם ככס אין מוליא
 וחיל סקנקס"י למד אם ככס מוליא זמו דוחק גדול דלא חא
 להו למקסם חלל לפרע חלל ודאי פשוט חא סקוקייחם חא
 חליצ"י דר' מנחם וק"ל לתוס' העעם לר' מנחם צצאו עדים
 וחאיב נקאת תלם חזלי סקנאת לכתחילה צאיקור וע"ז מוקס"י
 תוס' ספיר דחא ע"כ אף כסנאת וחאיב צאו עדים עברה
 על ציקור סהרי ע"כ ניסאת לח' מהעדים וחזרינן לח' ישא את
 חה אשתו חרי להדאי ק"ל לתוס' חליצ"י דרבי מנחם דלכך
 אף אם נקאת הלל מוסוס דנסאת לכתחילה צאיקור וכבז
 כהצתי דגם רבנן מודו צזה לרינו וע"כ לא פליגי ע"י חלל
 צנסאה לחד מהעדים והיא אומרת צרי לי חזל צלליה אף
 דליכא חשק חשק תלוי כיון סיק חשק ציקור לכתחילה מודו
 לרינו תלם חאיב כ"ס צכדיד סהיל צחזקת חיל ועעלה צחזקת
 קיים ודאי נסאה צעצריינות וליכע תלם וכופין אותו לגרסה
 ואף לדצרי רס"י ספ"י צלומרת צרי לי חין לצי נוקפי סצרי
 לי חלו ח"י קיים ח"י צל וחאיב חילל למימר צכ"ד לרבנן לא
 תלם דלא נסאת צעצרינות דמולית למימר חין לצי נוקפי צצרי
 זה ואף חם לא אומרת כן חינה כלומנת דחין אדם מוסים ע"למו
 רשע ואף לענין להפסידה כהוצתה לא אמרינן חיל מוסים ע"למו
 רשע חל צכ"ד לא חיירי להפסידה כהוצתה ומעעם זה כני
 חידחי חכצרה לומר סהיל תלם מולד עעברה על דה דזיל צחר
 סכמחא כנוו סכתצו העוסקים חזלי סהכסיליהו צאיקור י' לחוס
 סלהצא כני סכתלבו עוד משא"כ צכ"ד לפי מה סכתצנו דמולית
 למימר צרי לי חין לצי נוקפי כפ"י רס"י חאיב לא הכסילתו
 עדין צסוס ציקור חזל כצר הוכחתי צקפרי דעיקר כפ"י הרין
 סהיל אומרת צרי סידיעת בודחי שנת צעלה וחאיב צכ"ד לא
 חיירי צכח"ג חונס לריך חני להציא לפכ"י כי מתוך ס"י תוס'
 צדך סמועתין מוכח לכאורה דהפ"י חליצ"י דר' מנחם חא דלא
 כנו סכתצתי ולפי אותו ס"י חין כאן מוקוס לומר לכפרה אותו
 לחוליה חוא זה כי תוס' כתצו צדיה הצל ע"י צאשם קחי
 תיני דצמטלת קחי וכו' וחורית דליכא חזקה דדייקח ונכסצא
 וכו' וריכין לפרע למה דק"ל היכא דליכא תרי עדים לא
 דייקי וחרי ח"י חילל תרי עדים וחאיב לא קדייקה והדרח
 קוס"י התוס' לדוכתה ו"ל כיון דליכא כני תרי דמכסחו להכנה
 תרי ודאי דייקת וכן כהצו תוס' צחא' פרקין דף כ"ז ע"צ
 ומענתה חל עליו חוצת ציחור לר' מנחם דאמר כסהעדים
 סאמרו מת צלו תחילה וכסאה לא תלם אף דכח"ג לא דייקה
 וחאיב חליצ"י הדרח קוסית תוס' לדוכתה ולריכין לפרע דהתוס'
 ק"ל לר' מנחם אם נסאת ומתחילה צהיתר חין כאן חזקה חל
 סהרי כצר ילאת מחזקת חיל ומחזקת צעלה חרלשון וחאיב חין
 מוקוס כלל לקוסית תוס' חליצ"י דר' מנחם וצזה מיוסצ מה
 סקמועתי מוקס"י דמה סמפרס רצא חליצ"י דר' מנחם צגירוסין
 דחיל מועיזה פניה וחאיב חיל לא דייקת ולא קחי תרול"ס סל
 תוס' חליצ"י דרינו צגירוסין חזל לומת סכתצתי חא מיוסצ דהפ"י
 חוא צרינו כסנאת אחר קצאו עדים ילאת מחזקת חיל וחין
 מוקוס לקוס"י התוס' כ"ל ולפי ס"י זה חילל לפרע חליצ"י
 דרינו דק"ל דצקוס מוקוס לא אמרינן דייקח חן צגירוסין חן
 צמיתת רק החילוק חכי חוא אם נסאת וחאיב צאו עדים לא
 תלם מוקוס דכצר ילאת מחזקת חיל חזל צאו עדים וחאיב
 נסאת תלם מוסוס דנסאה צאיקור חיל קיימת צחזקה חיל וחאיב
 אף סקנאת לחד מהעדים הלל דהעד כני צחנק קחי כדמפורס
 צתוס' וחאיב לפי חין כאן אוכחח כלל לכ"ד מוצרי רינו וכ"ס
 לרבנן חונס חלומת ירה דרבו וע"כ דורסין תחילתו והפ"י
 רלשון חוא חונה ואלחן זו דחמק אשך חכרימכי לזה חוא כ"ד
 ליסצ קוסית תוס' חליצ"י דרינו צלליה לקינו דרינו חיירי
 צנסאת וחאר כך צאו עדים כולס וחאיב צקענת נסואין לא חיה
 לא עדים כלל וע"כ דייקת וקחי תרול"י כהוגן אף חליצ"י דרינו

וחיל מחי מנסי חם סקנאת לחד מהעדים חאיב חליך יצא
 חאיב חותו עד להעיד חל חין כך כוגע גדול מזה זה לקינו
 דחיירי קצא עד לחד תחילה והעיד וכסאת לו וחאיב צאו
 סאר העדים כולס וחאיב חוא מיוסצ תוס' חליצ"י דרינו
 וחין לריכין ליסצו חרלשון חליצ"י דרינו (רצ' יסוצים חללה
 העריני צני חצנון ר' מנחם ס"י) חונס ע"כ מוכרח דהפ"י חרלשון
 חוא חונת וצרוך דק"ל לרינו כל היכא דנסאת צאיקור לכתחילה
 אף צדיעצד תלם כי העליתי מרגיחחא ליסצ דצרי תוס' והרמזים
 חליצ"י דחונת וחוא דהרמזים פוקק חם סני עדים מוכסיס
 זה חת זה דהיינו ח' חומר מת וח' חומר לא מת וחין אף
 צצת ח' לכתחילה לא הנשא חזל צדיעצד לא תלם והוא כג"ד
 תוס' צדך סמועתין ולדעתו קסה מחי מוקסה חגוני ח' חכי
 חפילו לכתחילה כני דלמח ר"י חיירי צצאו צצת חחת ולכך
 לכתחילה לא תנשא וחומר חני דחכי פ"י דודחי חיה חפילו
 לכתחילה כני לחו דצרי מוקסה חם חלל דצרי חצ"י ע"למו חם
 כי חצ"י רולח לתרץ דצרי ר"י חליצ"י דכ"ע לא כרצא דמפרס
 צחר חכי וכצר חמרינן לר' מנחם כל היכא דלכתחילה חקור
 אף צדיעצד תלם וחומר חצ"י למה ספני מפרס חליצ"י דכ"ע
 קסה חיה חפ"י לכתחילה דלם לכתחילה יחי חקור ע"כ צדיעצד
 כני חקור למחי דק"ל לרינו וחוא מוחיצ וחוא מפרק מוסוס
 דרצ חקי ר"ל דודחי מולד הרין אף לכתחילה מותרת רק מוסוס
 לעז צעלמח חקור לכתחילה ולפ"י עולין דצרי הרמזים כהוגן
 וצעיני יסוצ ככוון וצ"י יסצתי לכוון דצרי תוס' צדיה ח' חכי
 וכו' ומחיל ד"מנות ליכא לחקסויי דהתם חיירי צצת ח' ואף
 צדיעצד תלם ולכאורה קסה לי' לתוס' לפרס זה ומחיל לפרס
 זה כי צלומת לפי חמסקנח דהכא צקמועתין אף לכתחילה חקור
 ע"כ מוכרחים לפרס כפירוסם דחא ע"כ חילוק צין צלו צצת
 ח' דאף צדיעצד תלם וצין צלו צזה אחר זה דצדיעצד לא
 תלם חזל לפי חיל סל חמקסה דהכא יחי אף לכתחילה מותר
 וחאיב י' לחלק ציניהם לענין לכתחילה וחין לומר דחאיב קסה
 מחי מוקסה דלמח חיירי צצת חחת ולכך לכתחילה חקור
 צדיעצד לא תלם כולה מוקסה חוא צלומת על חמקסה כנו
 סהקסיתי לע"ל צקמווך לפי פ"י הרמזים חזל למה סכתצתי ניחח
 דחיה חפילו לכתחילה כני לחו דצרי חמקסה חם חלל דצרי
 חצ"י וחכי מוקסה לדידי סאפרס ר"י לכ"ע ע"כ חפילו לכתחילה
 כני דחליב לא יתפרס חליצ"י דרבי מנחם וחאיב לקינו על
 חמקסה דאף דחוא מוקים לה צצת חחת סוף סוף חקוקס"י
 צמקומו עומדת דע"כ צצאו צצת חחת לכתחילה חקור וחאיב
 לא יתפרס חליצ"י דרבי מנחם כדפריסית חכל לע"ל ולפ"י
 חחי כני ספיר מה ספירסו דצצת חחת חפילו דיעצד תלם
 דחליב לפי חמסקנח מה חלוק י' צין צצת חחת וצין חתירות
 וחיל ד"ס חלוק צחתירות חינו חקור רק מוסוס לעז וצצת חחת
 חקור מולד הרין זה חתירוץ רק חליצ"י דרבי מנחם חזל חליצ"י
 דרבנן חין לריכין לחירץ דרצ חקי דצלליה לקינו קוסיה ח' ח'
 חכי דלא מוקסה רק סלא יתפרס חליצ"י דרבי מנחם וחאיב
 חליצ"י דרבנן י"ל סאקור לכתחילה מולד הרין וע"כ מה חילוק
 י' צין חתירות וצין צצת חחת לכך מוכרחים לפרס דצצת
 חחת חפילו צדיעצד תלם וצחתירות צדיעצד לא תלם חרי מוצור
 ומוצור צרוך כסמס דהפ"י חרלשון חליצ"י דרינו חוא חונת
 וחאיב כ"ס צכידון דיין סצודחי כופין אותו לחוליא וצחא סלקו
 וצחא כחתין חזלי סקנאת צאיקור גרע מוקי"ס תוך ג' חו
 כ"ד למינקת וכופין אותו לחוליא ורלוי לכדות ע"ז וחפילו
 למחן דמחלק צין קידס לכסא ולקסית הרמזים סחמוסח סאסה
 נקכית ע"י חיינו דוקח יחוד לפיכך חם פרסה כדה חקורה
 לחתיחד ענוו חז חין חמוסח קוכה ולמח כן מחחיל דריס כהוצות
 פרסה כדה חין מעעלה לה מוצורה דחי צלל יחוד כני מקרי
 חופה חונחי חין מעעלה לה מוצורה לפ"י צכ"ד סהיתה פרסה
 כדה לא מקרי חלל קידס חרי כצר דחא חרלש' ז"ל דצרי
 הרמזים ז"ל דלאו רחיה חיל דחא דחשצ לה חונס לא צקציל
 סהיתה חקור לכנוס חלל דמחי למימר למה חכניס חכל יודעין
 כלה למה ככס לחופה וכו' ואף צחדוסי מערי כחצ דרליות
 הרמזים ז"ל דמודמי צגוני פרסה כדה חג"ע זמן צחחד צצנת
 וחא קוצא חילל דהכא יכול לכסן מחי סירלה מוסחיב חג"ע
 זמן צחחד צצנת זהו תורף דצרי חין דצרינו מוכרח"י דחי מוסוס
 חל לקינו דחאי לפיכך דלמח לחו מוסוס דמחחי לחו לגמרי
 חלל חכי סירוסו דכיון דקתני צמחחי חג"ע זמן ולא נסאת
 חוכלת מוסלו וע"כ לאו דוקח קתני צמחחיתין דחא חם חג"ע
 זמן צחחד צצנת חינו מעעלה לה מוצורה חלל ע"כ לאו דוקח
 חמחי

קחתי והיני אומר לפיכך חלה הוא או חלמה היח או שפרקה
 כדה וכו' ולאו משום דמדמי למו להדדי אלא דמשמע ליה מקצרה
 דנפש' הכי דאין מעלה לז' מזמות רק צל להורות דמתני'
 עיב לאו צכל גזחי איירי וציותר למאי דקתני לא נסאו משמע
 אפילו דמעבצין אכא וקאמר כיון דעיב לטמא'ל לאו צכל גזחי
 איירי היני י"ל חלה היא וכו' כתי אינו מעלה לה מזמות ואפשר
 סגזת כיון רש"י שכתב דהאי לפיכך רב יוסף קאמר ליה ולא
 כיחא ליה לפרט דטמוא'ל צענמו קאמר לה אצל למאי דפרישנא
 דהאי לפיכך לא דמי להו ב'אמה אלא דלמד ממנו רק דמתני'
 לאו צכל גזחי איירי איב עיב לאו טמוא'ל צענמו קאמר דאיב
 קשה תכיל כולה צאמת דלמא'ל אף צג'ע זמן צבחה צעצת
 מעלה לה מזמות כפשתא דמתני' דאיירי צכל גזחי ואם כ'אמר
 דקיל לטמוא'ל פשוט דמתני' לאו צכל גזחי איירי אינו מיוסב
 לטון לפיכך דהא צל'אם ומשמע ליה דמתני' לאו צכל גזחי
 איירי לכך מפרט רש"י דרב יוסף קאמר לה ויליף מדברי
 טמוא'ל ככיל דודיק. אלא דהא פירקן צגז'י דצועל צעילה
 מ'אם משמע כדברי הרמב"ם דלמירין ומכריס אה הנת לה'חדר
 וזה החתן והכלה להחופה וצועל צינ ופורט. וי"ל למ' צאמת
 התירו חז"ל לצעול צעילת מ'אם צשעה לכי'וה וכו' משום פסיד'א'
 התירו חז"ל לצעול ולא די צחופה לחוד אלא ודאי כדברי
 הרמב"ם דקיל כל חופה שאינו ראוי לצ'אם לאו חופה היא
 ואי הוא חקור לצעול אף חופה לא הוא קונה וק"ל ודוחק
 לומר קשה מנהגם לעשות קעודה תראשונה צשעה צעילה ואי
 לא התירו לצעול הוא פסיד'א לעשות עוד קעודה אחרת זהו
 דוחק אצל כצר העליתי צקפרי דמי'ש הר'א'ש צטמעתין דצועל
 צינ אינו ראוי ולק'ר אני לר'ך. ואגב אזכיר מה שהצ"ח הקשה
 על דברי הרמב"ם ומ'ך צטמעתין דצועל צינ ועיב צעצר וכט'א
 איירי ח'א'ך אפטר למ'א צבדה צעבל קודם וכו' ודבריו כור
 נחשבים מה ענין קוב'יתו דברי הרמב"ם ז"ל ולא אוכל לעמוד
 על דעתו וגם הקושי' שהקשה דק"ל לחלק צין אצילות דקודם
 חופה מה וצין לאחר חופה מה דרב יוסף ר'א לפרט הצר"יות
 וכן נדה כשלא צעל אצל צעל ולענין אצילות אי'א לפרט הצר"יות
 צענין זה דהכ' צמה קודם חופה איירי וצעל אצל לענין נדה
 אפשר לפרט הצר"ית'א צב'ה' צלא צעל וזהו פשוט. ועיין עוד
 צצ'ה שהקשה למ' דלמירין צירושלמי אי'ן דנקצין ארמלין
 צבי'ס לריכין לכנוס ומצעי' שלא יהיה כקוין קנין צצ'ה ואי
 אומירין כדעת הרמב"ם דאף צבולה לריכה יחוד מאי האי דכק'
 אלמנה דוקא הל' אף צבולה לריכין לכנוס ומצעי' צבי'ס ומאי
 מפרט הצ"ח דאלמנה צבי צ'אם משאיב צהולה עכ"ל וצטקצותיו
 הלכו האחרונים המחצרים ואשחמתי'ו להו השוזה הר"ש'ש צצ'טצות
 ק"י קליד דליד נקט אלמנה כי היא צבולה עי'ש מלה'א צטממ'א
 כה"ג כחצ המטרתי וכן משמע מדברי המגיד והוא פשוט
 סצ'ולה דינה לכנוס צצ'עי וליכ'א לאשכוחי דתקט'א ציו' ו'
 ומשאיב צאלמנה איכ'א לאשכוחי צדרס צבל או משום דצ'הולה
 חקור לצעול צצ'ה כדק"ל להירושלמי וכן כהצ הרב מטרתי
 ואין כאן כלל תפיסה מן הירושלמי על הרמב"ם מ'נ' לענין
 דיכ'א צבל דעת הרמב"ם צכל הפוקקים סכן דעת הר"ן צמק'
 יומ'א עלה י"ג דלא כהרמב"ם עי'ש וצטמעתין דצועל צעילה
 מ'א'א אכחוצ עוד מזה עי'ש. והנה אם כ'אמר מלצד זה י'ש
 לכוף אורה לקבל גי'עה צעיב' ומשמע'ס סעצרה על ד' סכוונה
 להכטי'ו והיא גורמת וונכ'ה אורו ומשמי'ס לי'ש' אשה אחרת
 אמנם דבר זה תלוי צמחלוקת רש"י והר"ן כי לדברי רש"י לאו
 עוצרת על ד' היא דמלי' למימר אין לצי' יוקפי' צדצר זה
 אצל לדברי הר"ן מורדה ועוצרת על ד' כדפרי' הכל לעיל
 והנה צקפרי העליתי והוכחתי צר'א' צרורה וכל'אמה סמחלוקה
 רש"י והר"ן הוא אם מוקמי'ן להצעל צחזקהו שהוא קיים לדברי
 הר"ן מוקמי'ן ליה צחזקה קיים ולרש"י לא מוקמי'ן צחזקה
 קיים וכל זה תוכחהי צר'א'ית צרורות וב'אן חק'ר וצטשוצרה
 ומר"ן וכל פסק צפשי'טות צקפק' מ'ת מוקמי'ן ליה צחזקה
 קיים כדברי הר"ן ואיב צביד דלמי מורדה ועוצרת על ד' היא
 ואף שצעל הר"ן צייד חולק עליו צבי' סלי' ומ' שהס'ך צנקודה
 הכסף חולק על דבריו אין דבריו צר'אין לי ואל' אחר'ך רק
 א'תפוס ר'א' אחד מה שהצי'ט הר"ן מ'פ' המדיר אומר רב יהודה
 אי'ש המחליף פרה צממור ומ'ך צעל ממור את הפרת וכו'
 על צעל הממור להצי'א ר'א'ת וק' למ' לר'ך ר'א'ת ליקום
 צחזקהו שהוא קיים והשת'א הוא למ'ת וכן צמסקנ'א ס'ס דלמ'ר
 רמי' צי' על צעל הפרה להצי'א ר'א'ת כיון שהסקפ' טולד צרקהו
 היעוק ליה צל'א'ת לר'ך להצי'א ר'א'ת דמוקמי'ן ליה צחזקה חי

עד עתה עיב עי' כחצ צנקדתי' ח'ל דהס' איכ'א חזקה כנגדה
 די"ל העמיד חזקה ראשונה שלא היתה הפרה קבי'ה לצעל הממור
 וכן מחלוקת תוס' להדי' צהשוא'ל עלה ק' דיה הא מני קומ'וס
 היא עי'ש עכ"ל ואני ומתני' צממור על סכ' עי'ש תוס' צהשוא'ל
 דודאי כיון לדברי ההו' סכ' דליכ'א חזקה מעוצרת כנגדה ומי'לו
 חזקה מ'אל קמ'א חסי'ז טפי ולאם ל'ה כיון איני יודע מ'אי
 ק'אמר דהא ומק'י תוס' ס'ס דתיכ'א דמי חזקה ומ'ון עם חזקה
 קיימת לכי'ע עדיף מחזקה מ'אל קמ'א וב'אן דברי ר"י אומר
 טמוא'ל איכ'א חזקה ומ'ון וחזקה קיימת איב ח'א'ך כ'י הס'ך
 חזקה מ'אל קמ'א עדיף ואין לתר'ז ד'ה סכ' תוס' צצ'חזקה
 ומ'ון עדיף היינו לפי המסקנ'א זה אינו דהי' חזקה ומ'ון לחוד
 י'ס להר'ן הכי כ'נו צ'אמת תירלו מ'ו צממדירי עלה עי'ז דיה
 על צעל הממור אצל עם חזקה קיימת ל'כ'א לט'ויי הכי כ'נו
 סכ' ת'ו והוכיחו זה מהי'אל דרי'ס מוכר פירות עי'ש והנה צדברי
 הר"ן הכיל אכמות לי חד'א ואהקפת לי חד'א מה שצ'צתי דאין
 מוק'ס. לתפיסה הס'ך עליו הוא נכון ויפה הקשה מדברי ר"י
 אי'ש אצל א'תקפת לי מה שהקשה מן המסקנ'א דרמי' צר יחזק'אל
 דודאי לריכין להאי טעמ'א שהסקפ' טולד צרקהו ולי'ל הטעם
 צחזקה קיימת כיון עי'ש לצעל הפרה חזקה ומ'ון עדיף מחזקה
 קיימת כצ'וא'ר צהו' דצור הכיל ולא לירד לקוף דעתו והנה
 דברי הר"ן הן דברי התו' צכחוצות הכיל אצל הם לא הקשו
 אלא על דברי ר"י אי'ש ולא לפי המסקנ'א וגם המי'אני מה
 הוכחה י'ס כ'אן הא י'ס לחלק כדברי רי"צ'א דמחלק צין תיכ'א
 טעמנתו ודאי דלא מ'הני חזקה וכונתו ודאי חזקה מ'אל קמ'א
 עדיף מחזקה קיימת ומה איכ'א למימר דהכ' איכ'א כ'ני חזקה
 ומ'ון עי'ש כחצ דאין כ'אן חזקה ומ'ון ואולי ל'ה כיון הס'ך
 אלא על'א ה'ה, לו להצי'א תוס' צהשוא'ל אלא תוס' צכחוצות
 ואולי טי'ס י'ס צדבריו ומקר'ון עי'ש ומנעתה דברי הר"ן דמ'ו'
 מהחילה ועד קוף צקוף לפי המסקנ'א כצר כהצו דלקי'ו וגם
 מעיקר'א מדברי ר"י אי'ש כצר תירלו רי"צ'א וגם תוס' צהשוא'ל
 עלה ק' דצור הכיל כהצו צקוף דצרי'ס דלמירין צחזקה ט'היא
 קיימת טי'נ' דחזרו מ'מה סכ' צכחוצות וק"ל עיקר כרי'צ'א ואף
 למי'ש מהרש"ל צפי' הסוא'ל צדיצור הכיל דהך סצ'ר'א דמוקמי'ן
 אחזקה דעד עתה היתה מעוצרת אינו לכי'ע דרשצ'ים לא ק"ל
 הכי ולדעת'י דברי מהר"י לצ' אינם מוכרחים דהך חזקה וחזקה
 דעד עתה היתה קיימת חד הוא אצל כצר כהצ'ה צקפרי
 כצ'נו דלא כדברי מהרש"ל כאסר הארכ'ה ס'ס צר'איות צרורות
 וב'אן א'תפוס חד'א כי מה שהעלה מהרש"ל דרשצ'ים לא ק"ל
 הך סצ'ר'א דחזקה מעוצרת מהני אצל הו' לא ק"ל הך דרשצ'ים
 מהי'אל דהמני'א ואוכחתי' מדק'אמר אלא קומ'ר'י תו ה'היא
 דהכ' איכ'א כ'ני חזקה מעוצרת להכי לא מלי' למימר דלא
 דלי'א לאוקמי' צר'א'ה לוקח עי'ש זהו מ'ור'ך דבריו ולי' דברי
 אינם מוכרח'י' דהאי'ך אפשר לו'נר דתו' ל'א ק"ל הך דרשצ'ים
 י'כ קשת מאי מוק'סים הו' מהי'אל דהשוא'ל דס'ס איכ'א מ'אי
 חזקות ופליג קומ'וס מ'אי קושי' דלמ'א התי'א דמהני תרי חזקות
 צהי'אל דקור סנג'א דתי'נו אם כל אחד טוען צרי' והא דקהני
 התם ואינו יודע י"ל שאין ידוע לנו איך הוא אצל הם טוענים
 צרי' וכה"ג כהצו ת'ו צכמה מוקומות טי'ס לפרט שהם טועני'
 צרי' אף דקני' אינו יודע צצ'א קמ'א ואיב מ'אי מוק'סים תוס'
 מהשוא'ל אעיב ל'ל דהוס' ק"ל דהס' צהי'אל דקור סנג'א עי'ב
 איירי שהם טועני'ס ש'אל וש'אל דאי צצ'רי וצרי קשה הא התם
 איכ'א חזקה ומ'ון וחזקה קיימת עי'ש צצ'רי וצרי כ'נו שהקשו
 ההוס' צשור סנג'א ועי'ש צממרש'א'א ש'מרש'ס ס'ס ש'ת'ו לא חששו
 לקושי'א דהס' דמוקמי'ן למתני' דהס' צש'אל וש'אל ועי'ז
 הוכיחו דהרי חזקות מהני אפי' צש'אל וש'אל וק'ש'י' ל'הו מהי'אל
 דהשוא'ל ומנעתה אם נפרט כפי' מהרש"ל דק"ל אצי'א דתוס'
 דתרי חזקות מהני חולקין אפילו על רשצ'ים ואיב אם למירין
 חזקה ומ'ון לא מ'אי ודאי כוכל לו'נר דמתני' דהס' דקור
 סנג'א איירי צצ'רי וצרי ואיב קשת מ'אי מוק'ס תוס' מהי'אל
 דהשוא'ל וצודאי לפי מהרש"א כיח'א כ'מה סכ'צתי דהתוספות
 אזלי לשי'טת הרשצ'ים צזה מיוסב מה שמוק'סים תוס' הכ'א משור
 סנג'א אהי'אל דהשוא'ל דהל'א אין מוק'ס לקושי'א זו צכ'אן אצל
 לפי דברי מיוסב דקושי'א זו טייכ'א דוק'א לפי רשצ'ים אצל לפי
 מהרש"ל קשה ולי'ע ועוד א'רכתי' צקפרי ודמיתי' דברי מהרש"ל
 צשתי ידים וכיון דדברי מהרש"ל דחוי'ס דברי מהר"י צן לצ'
 צנו'ס ודברי הר"ן סרי'ין וקיימ'ן. ואיב צביד ודאי עוצרת על
 ד' ומורדה וכופין אורו לגר'שה צעיב ומלצד זה ר'א'תי א'
 מן חכמים סלימ'ים סריל סכופין אורו דהצעל יכול לו'נב אף

אם יהיה לה התרה לצי נוקפי בדבר זה וכו' ובאמת דבר כזה נמלא בתשובות. והרינו פאדוי קי' יד אצל לדין יש תשובה כי אמרין צגמי דכתובות כנסה ונמלאו זה מומין צמידי דקפדי איכסי מוי קפידא אצל צמידי דלא קפיד איכסי לא מוי קפידא וכן עסקו הפוסקים אפי' צמתנה על המומין ולא פרו חותם ומצורר צממתיין שהצאתי לעיל בכתובות דמקשה צגמי' איה אפי' לכחילה מני ומסני ומסוס דרצ חסי וכו' ופקקו הפוסקים הך דרצ חסי אינו אלא עלה עוצה קמיל וסומעין מזה צמקום דלא אמרו חזיל הך דרצ חסי אפי' עלה עוצה ליכא וליכא וליכא לפי הטעם שכתבם על לא שייכא הכא הנך טעמים מיינו כבר כתבתי שצבור ופשוט חללי פשיטא אס הצעל רולה להוליאה הרשות צידו אלא אפילו אס אינו רולה להוליאה כופין אותו צע"כ להוליאה וכל מה שהארכתי לא היה מן הנורדך אלא לרווחא דממעחא כתבתי ודו"ק. כל זה כתבתי ומחילה רבה כי טרידנא עוצה כי זה יולא וזה נכנס והסואל שאל והלכהא רצתא לפסק מיינו מצוקקי מלת פני כל מעיין שיעיין הקיצ צדצדי וימלא מרגוע לכפשו אף כי לענין גוף הדין לא היה הארכיכה מן הנורדך כי הדין פשוט מאלד מיינו הארכתי קלת:

שאלה ג אודיעך דעתי צפקא א' סככתא מאלד ומחבתי הזמן ועם היותי טרוד למלואות רטונך העצרהי עיוני עליו וצממט עיון רחיתי צו סגילות עיב אמרתי לריך לדקדק אחריו והכני מנגלה חזיך ואצא על קדר קונדריכו חיל שאלה אשה א' שהחזקה צחוקת אלמנה וכנסה עם א' לחופה ולא נצבלה צחומרה שפירקה דה ולמחרת יום חופתה צא כתב ומחכם א' שהיא צחוקת איקור עגונה כו' וכעת צבלה רולה לגרשה כו' אס יש רשות צידו לגרשה צע"כ כו' :

אצל צלחיה מודו רצון לרינו דצרים צמלים אס דצחיה מקום יודו אס צכאן קמא ויפור דאורייתא ואחר הצל עליה צחסם חלוי קאי ואמרו צפירוס קלא הנקא אפילו לאחד מעדיה אפיה אס ניסחת לאחד מעדיה לא תלא צלחיה מקום יאמרו אס נסחת הלא ואס כיון לכל פאר ספיקות דאורייתא דאמרינן צמו לא תינסא ואס ניסחת תלא מה לויך לתלותו צחצלי חכוא והנה כל התלמוד והפוסקים מללים מזה ואס לקידש תוך ג' וכ"ד כיון הרי הצילו צפי' לעיל וכבר אמרנו דאין לדמותם גם מיש משא"כ כאן דליכא חשק איקור גמור רק מעוס דאיכא תרי ותרי עכ"ל דברי רוח חס והאיך לא יקרא חשק איקור גמור דאילו צא עליו אחר קאי צחסם חלוי והלא צחוקת איא קיימאל וכניש התוס' דתרי ותרי ספיקא דרצון אלא דמכח חזקת חשה דיקא ומיינסצא מעקינן לה וממלאת ומחנק ומקומינן לה צחסם חלוי ואס זה לא יקרא איקור גמור חזוהו איקור גמור ואפיה אי לאו דצחסם חלוי קאי לא הוי מעמתינן אמאי לא תלא אפי' צלא ניסחת לאחד מעדיה אלא דמקום דהצא עליו צחסם חלוי קאי ומקומינן ליה צניסחת לא מעדיה כמזכיר צגמי' ומסיע וז"ל זה הטעם ומצורר ומיש התוס' דים כגון סניסחת כו' לכאורה מלי קוסי' הא אמרינן התם אס ככס אינו מויליא וחיל צמקסי' למיד כיכס מויליא זהו דוחק דלא הוה למו למקתם אלא לפרש אלא ודאי פשוט הוא סקוסיתם אליצא דרינו וס"ל לתוס' הטעם לרינו צצאו עדים ואחיכ ניסחת הלא הואיל כנסתה לכתחלה צאיסור ועי' מקסי' התוס' ספיר דהא עיב אף כנסתה ואחיכ צאו עדים עצרה על איקור סחרי עיב ניסחת לא מעדיים ואמרינן לא יסא חשתי הרי להדיא דק"ל לתתוס' אליצא דרינו דלכך אף אס ניסחת הלא מעוס דניסחה לכתחילה צאיסור וכבר כתבתי דגם רצון מודו צזה לרינו כו' כיון שיש חשק איקור לכתחילה מודו לרינו דתלא עכ"ל :

תשובה פשוט צעייני שהרשות צידו לגרשה צע"כ כו' אף אס הצעל רולה לקיימה כופין אותו להוליאה הואיל שהחילת הנסואין היתה צאיסור וגרע מקידש הוך ג' או תוך כ"ד למניקת סריך לגרשה עכ"ל. החילת דצרי פיהו אינו מדוקדק צחומרו הואיל שהחילת הנסואין היתה צאיסור ומעמע אף אס עכסי' אותה צצ"ד עפ"י עדות הראשונים מיינו כופין לגרש והא ודאי ליתא דלף אס צספת הנסואין לא התירה חכם צפירוס עיפ העדויות סכבר האגרו צחורה הזמן כיון סאחיכ דקו חכמים צסדותא ואיסתכח משהינן צודלי אין כופין לגרש סחרי איגלחי מילתא למפרע דצחיתר ניסחת ואס נפסיך לו לומר כיון שצחותו הזמן עדיין לא התירה חכם אף סכבר הורצו העדויות כקנסנה ותלא' עליך הרחיה ולא די שאין לדבר זה רחיה אדרצא מקידש תוך ג' וכ"ד חדש רחיה לסתור דהתא אמרינן צפירוס דלף אס מתחילה קידש וכיכס תוך הזמן וכנסתא סדבר ולא צידוהו ולא כפותו להוליא עד סעבר הזמן מותרת היא לו ולא עוד אלא אף צנידותו להוליא ועמד צנידויו עד עצור הזמן סרינן ליה כמזכיר צדצדי הפוסקים ז"ל ה"ה. ועוד דאי מקידש הוך ג' וכ"ד חודש ילפת לה אף אנו נאמר דעריקת ומקטייה כי התם ולדעת הרצ צ"י ז"ל אין לריך לצרוח למקום רחוק. עוד כתב וז"ל וכן מצורר צכתובות עלה כ"צ דאמר רימו צ"י כו' דאמר אס אחר שצאו עדים ניסחת הלא וטעמא הואיל דלכתחילה דינה קלא תינסא ומסוס דאיכא הרי ותרי וניסחת צאיסור לכך אף אס ניסחה תלא לרינו צ"י ואף רצון לא פליגי עליה אלא צניסחת לא מעדיה וגם היא חומרת צרי לי אצל צללו חכי מודו-רצון לרינו היכא סניסחת צאיסור אף דליכא חשק אסם חלוי תלא הואיל ועצרה וניסחת צאיסור משא"כ כאן דליכא חשק איקור גמור רק מעוס דאיכא תרי ותרי לכתחילה לא תינסא לכך אס ניסחת צדיעצד סצרי רצון לא הלא עד כאן לסונו :

ודברי שגגה הם ומחילתן ועד סופן דעיקר קוסייתו לאו כלום היא דלא לצד מעמעם דלא הולרכו התוס' לפרש דקוסייתם אליצא דמי' אס כיכס מויליא כיון דלאיך מיד לא קשה מידי לפי דצרוי אלא מעמעם דודאי קשה למו לתוס' ספיר אפילו למיד אס כיכס אינו מויליא דהא עיב כיון דמוקומינן לה כסניקת לא מעדיה הא דהניח חרי זו לא תנסא ואס ניסחת לא הלא היינו לא מעדיה איכ מלי חירי' סנים אומרים לא מתי הא אפי' צסנים אומרים מתי לחודייהו ולא אהו צי תרי אחרני דאמרי לא מתי מני לא תנסא צזה האופן דהיינו לא מעדיים ואס ניסחת לא תלא כמלא דקוסיית התוס' היא צין למיד התם אס כיכס מויליא וצ"ו למיד כיכס אינו מויליא למיד כיכס מויליא הא הכא אפילו צסנים אומרים לא מתי מני אמרינן אס כיכס אינו מויליא ולמיד כיכס אינו מויליא מני קשה מלי חירי' הכא מעוס דאהו צי תרי דאמרי לא מתי לא תנסא לא מעדיה אפי' צסנים אומרים מתי מני לא תנסא לא מעדיה וכי תימלא דצלא תלא אצמועינן רצותא דאפי' סנים אומרים לא מתי לא הלא עכ"י קשה לא תינסא למתי לי הא צלחיה אקורה להנסא לפי סקיד ולא מקצצר למו לתתוס' למימר דלא תנסא קאי לכיע ואס ניסחת לא תלא קאי לאחד מעדיה צחד אופן קניירי אף דמילתא דפשיטא הוא דלכיע אקורה מכה ק"ו דאי מעדיה מיינו מתינתא מקתמא צחד אופן מתיניח ולא תינסא דומיא דאס ניסחת לא תלא קחני דצא מעדיה קניירי וציותר שהתוס' לא כנסכו דוחקים ולא אמניאו עינן חדש מכה קוסי' זו אלא דקוסיטא דמילה' קנפסרי ואזלי דאין לריך לדחות צכאן ולומר דלמיד התם אס כיכס אינו מויליא מהכ"י דהכא צהרי טעמי קניירי ולא תינסא קאי לאחרים ולא לאחד מעדיה דלא מעדיה צלחיה אקורה ואס ניסחת לא תלא קאי לאחד מעדיה דוקא דליתא אלא אפילו צחד טעמא מלינן לאוקומי ולא תינסא מני קאי לאחד מעדיה ואפילו חכי לא קיטא מלי חירי' כי אהו תרי דאמרי לא מתי כו' וכניש התוס' וזהו צרוף לכל מציין ואף לפי דצרוי דלא כמתי לצמוקא ותקשה דלא ה"ל להתו' לסתוס אלא לפרש דקוסייתם היא אליצא דמיד כיכס מויליא: איכ תירונו אינו כלום דמה תירן שהתוס' לא הקשו אלא לרינו ולא אליצויהו דרצון דהרי קוסייתו צמוקומו עומדה דלא ה"ל לתתוס' למקתם דקוסייתם צסתמא כראה דקשיא אליצא דכ"ע ולפי דצרוי לא קשיא אלא לרצי ומכחם: וגם סוף דצרוי מופרכים מאליתם ותם קותרים את עלמס דהאיך כתב חרי להדי' כו' וכבר כתבתי דגם רצון מודו צזה לרי' ומכחם כו' והרי עיב רצון מולקין צזה ארצי מנחס

מנחם דהרי לפי פירושו צקושיה התוקף אי קיד דצנשאח לכתחילה צאיסור תלח התם נמי הוי לן למימר דתלח ביון דצנשאחגוהו לא יסח את אשתו לכתחילה ותירלו התוקף דלהי' דצנשאחגוהו דהתם ביון לכתחילה אסור אף דעצד תלח אלל דצנשי' אפילו לכתחילה שרי ואיכ' לדין דקיי'ל כותיד כיכס אינו מוילא כדאמר ההם צהדי' תני להו רב זוטרי דצי רב עפי כדברי האומר כיכס אינו מוילא וכן אי'ל רב אשי לרצנן מנחי' היא דלא יכנוק ואם כנס אינו מוילא ואיכ' עיכ' רצנן פליגי עלי' דרימו שחרי לפי דצרי' לרימו היכא דאמרינן לא יסח אס נשא מוילא וחכמים אומרים צפירוס אס כנס אינו מוילא ואני תונה מזה החכם איך לא סת לצו גס לזאת וכל זה הוא אי קיל להתוקף דהתיא קוג' דכנס אינו מוילא קאי נמי אעד אי' מנה שאינו צרור דליי'ל דקיל להתוקף דצנעל אחד לכיע אס כנס מוילא אלל שאין אבו לריכין לזה באן: ינש"כ חיל וחק' לדברי רשי' עפי' צאומרת צרי לי אין לצי נוקפי כו' ואיכ' איכא למימר צניד לרצנן לא תלח דלא נישאת צעצרינות דליי'ל אין לצי נוקפי דצבר זה וחק' אס לא אומרת כן אינה נאמנת דלי'ל מניס' עלמו רשע כו' ומתעס' זה נמי אידחי הסבר' לומר שהי' תלח מלד סעצרת על דה דזיל צתר טעמא סכתצו הפוסקים הויל' שהכשילתו צאיסור כו' ונשאיכ צניד דמני' למימר צרי לי וחק' לצי נוקפי כפי' רשי' איכ'לל הכשילתו עדין צסוס איסור אלל כצר הוכחתי צספרי שהעיקר כפי' הרין דמפרט שהיא אומרת צרי לי שידעת צדחי שנת צעלה וצניד לא ויירי צכהיג עכ"ל: ויש צו סיצוסים רבים חדל דלפיד קיל לרשי' דצכל אהא קוס עד שאמר מה צעלה וגם היא אינה יודעת שמה צעלה אלל שאומרת אין לצי נוקפי שאלו היא קיים היה צא תלח ומרת להישאר צנישויה' שיקע הדבר ולא יאמר על צס צר זי רב דחד יומא מתיכ' על פה קדוש ומלוהי' רשי' זיל וחוששני לו ומחלל צדבר זה. דהדבר פשוט דאינה קיימה צאסס תלוי אלל צמחלל קצועה צין היא צין צעלה ואס צנמיד סנייה צחנק סס ביון שאין באן קוס עדות על ויתת צעלה הרי היא צחזקת אי'ל כמות שהיתה ועיכ' לא קלאמר רשי' דצרי לי וחק' לצי נוקפי מנחי' אלל צדחתו צי הרי דאמרו מה וחק' דליכא צי תרי אחרני' דאמרי לא מה ביון דלין באן אלל אסס תלוי שהוא ספק איסור ואינו צא אלל על ספק הלצ אלל כשאין לצו נוקפו אין באן אסס אלל דללא אהא קוס עד דאמר ונת. וגם היא אינה אומרת כן אלל שאומרת אין לצי נוקפי שאלו הי' קיים היה צא חלילה שילמה שואמר קוס אדם שאס נישאת לא תלח: ועוד דחק לפי דמיונו דמיד דומה לנדון הגמ' משיכ' דלרצנן לא תלח דמני' למימר צרי לי וחק' לצי נוקפי וחק' אס לא אומרת כן אינה נאמנת דלין אדם מעיר: הוא טענת גדול ומנה טעמיה' שחל דלי'ל לא אמרינן אין אדם מעיר אלל צמקוס שאין אבו יודעין דבר רע ולא קוס ריעותא כהתיא דמודה שהאכילתו שאינו מעשיר אלל כשיס' ריעותא לפנינו כגון פטוי' או ארוסה סעיצרה דאעיג' דקיי'ל דצאומרת לכסר נצעלתי נאמנת כשאין הארוס מנכחיה או שאין הארוס לפנינו אפי' כשאומרת סנצעלה לפקול לה שאומרת לא יענא אולד ספק ומזר הוי וכנ"ש כל הפוסקים ולא אמרינן דלי'ל מעיר ואינה נאמנת לוור סנצעלה לאחר שאינו כסר אף דהסס צארוס איכא נמי קלת איסורא וכן צפניות לכסר לה איכא נמי קלת איסורא ואיכ' תרלה לוור מדעל כרתך עצדא איסורא זוטא נאמנת נמי לוור דעצדא איסורא רבה צניד נמי סח אמרינן לכתחילה לא תינשא ותרי עכ"ה עצרה ונישאה צעצרינות סלל כדברי חכמים שאמרו לא תינשא ותלח נאמנת לוור דעצדא איסורא רבה: ועוד דעיכ' לא אמרינן אין אדם מעיר אלל מה סכצר עשה וגם סלל לעשוה עלמו חסוד ופקול לעדות אלל צמכאן ולהצח' לפשו'י' נפש' חתיכה דאיסורא נאמנת צמקיס שהוא עושה עלמו רשע תעד דצאומרת טעמא אפי' לך אפילו צרונ' נאמנת אי' ללו משוב דחיישינן שומא עיני' נחנה צאחר וצאיכא רגלים לדבר אפילו למנהג אחרונה נאמנת לפיד מהרמ"א צהגי' ואין לך רגלים לדבר יותר ממיד והדבר פשוט ביון דשויה נפשה מהיכא דאיסורא אסורה ומכאן ולהצח' אלל דצאינו מנאמניה מותרה מקוס חשק דעיניה נחנה צאחר אלל צכאן חרי הצעל לווח ורולה לגרסה ופשיט' דהיא נאמנת אס אומרת שאינו צרי לה וסלצנה נוקפה ועוד אעיקר דלי'ל לא סייך באן למימר אין אדם מעיר דילמא צטעת הנשואין לא היה לצה נוקפה אלל עמה ככנס

ספק צלצה ולצה נוקף וכיון דתכל תלוי צנקיפת הלצ חליך נא"לכנה איסור אסס תלוי צכל ציאה וציאה. ועוד טענה טענת גדולה אפי' אס יחצין לי' כל הטעוה סנצוכרו צאומרו דלרשי' לא הכשילתו צסוס איסור דיכול לוור אין לצי נוקפי כו' כתי דהא מהני כגצי דידה אלל כגצי הצעל ודלי'ל צאסס תלוי קאי צכל ציאה וציאה כדאמרינן צהדי' צהך סוגי'הרי והרי נינהו הצא עליה צאסס תלוי קאי אומר רב ססת כגון סנישאה לא' מעדים היא גופה מנאסס תלוי קאי צאומרת צרי עי'מ סצין שהצעל יודע והיא אינה אומרת צרי לי וצין שהיא אומרת צרי לי והצעל אינו יודע אורו שאינו יודע לעול' צאסס תלוי קאי ומ"ס שהוכיח כדברי הרין תרחיק עדי' וצנידי דצרי רשי' זיל ככוסים מוזר צמסנעוהו לטון הגמ' ודצרי הרין זיל אין צחס סכרת צדבר זה: ומ"ה סקשה עוד לפי מ"ס התוקף לקנון דף כיו עי' צדיה אכן אחתינן ליה דצתרי לחוד לא דייקא אלל דצתרי ותרי נמי דייקא ביון דמנכחינן זלז' איכ' לרצי מנחם היכא דנישאת עי'פ סני עדים תראסונים ואחר הגישואין צחי סנים האומרים לא ונת אמאי לא תלח סח לא דייקא ומנח קושי' זו ככנס צצוסים גדולים כמו סאצאר צעזיה': והחלה לריך אני להלרותו צצמקוס סחסצ לא עמד ולא יסצ ותקושי' היא חקרין ידיעה שחרי התוקף כתצו צפירי' דנש"ה לא אמרינן צצי תרי דדייקא משוב דלא סייך צה לוור מתוך חומר שהממרת עלי' צקופה שחרי היא מותרת לחזור לו והיינו כרצי סמעון וכרצ דפקק. כוה"ה התם וסקלי וטרי התוקף לאסקוי שומעהתא בוותייהו נמי אף דאנן לא קיי'ל הכי וכל זה מוצאר מנלל דומה סנישאה ונצעלה עפי' סנים עדים תראסונים עד סלל צלו האחרונים חרי היא אנוקה ולא קנסינן לה ומותרת לחזור לצעלה תראסון אלל תיכך ומיד כצצלו מעדים האחרונים האומרים לא ונת אס תעמוד עם צעלה והצעל לו עוד אחר העדת מעדים האחרונים חרי היא נאכרה לצעלה תראסון כשיצא וכל הדרכים האלו צה נמלה דהממרת עלי' צקופה וכין סכן והיא אומרת עדין צרי לי אף לאחר העדלת העדים האחרונים צודחי דייקא וחק' חזקה דאשה דייקא ומיכצח' ללו דוקא אהחלנו: הנשואין אלל מכל עשה ושעה שהיא עומדת צנישויה' ועומדת עם צעלה סקני' אמרינן הכי וזה צרור נמלל כל מה סכי' צענין זה עד גמיר' הכל הצל ולא היה מנחלורך להסיצ' עליו אלל מפני שהוא מנצחיל הסומעים ותרווחים צכתצו אצבר כל הטעיות עד מקוס סידי מוגעת צעזיה' אף לפייד אחה לחתה: מ"ס דלרצי מאיר צנישאת עי'פ עדים תראסונים י'לחה מנחקה אי'ל ומנחקה צעלה תראסון כו' אמת הוא סכן כתצו התוקף לקנון צדצור הניל צסס ריי' צי' צל ריי' צעל התוקף חולק עליו ועיכ' לרצנן נמי היכא דנישאת עי'פ סני עדים ואחר כך צלו אחרים והכח' סים' לא תלח ואחל פשוט ומצואר מעלמו וכן מוכח מני'ס' התוקף' לקנון רש' דף כ"ג ד"ה מ"ס צסס יי' דכיון דלא מפליג כו' עי'מ רצנן היא ולי קיד דלרצנן הוא איכפכא דצנישאת עי'פ צ' ואיכ' צלו עדים תלח אכתי קשה לפלוו' לאידך גיקא דצצלו סנים תחילה וניקת על פיהם ואחר כך צלו צ' אחרים והכח' סוס' תלח אי'ו דלרצנן לעולם לא תלח ואחל פשוט צגמ' וכל הפוסקים ואס כדברי זה החכ' הקסי' ליה לר"י אמאי לא תלח ביון דעיכ' לא דייקא והעדלת העדים תראסונים אינה מועילה יותר מהאחרונים וחזקה אשה דייקא ומכצח' ליכא וליכ' העד נמי צחנק קאי כמ"ס התוקף' והכל ליכא לפטוי' דהעדלת העדים תראסונים הויליחה מנחקה אי'ל כדקיי'ל לר"י צי' דהא אכן אליצא דרי' צעל הוק' קיימינן דהוא הוא הקוצר טעס' התייהר מנח אשה דייקא ומכצח' כמ"ס צפירוס לקנון צדצור הניל דצסלמא צרי' מנחם צי' יכול הייתי לדחוק ולומר דקיל כצצרת ריי' צי' אף שאין זו דרך יסרה אלל לרצנן וליצא דרי' צעל התוקף' שהוא קוצר צפירי' כן לכל הפחות אליצא דרצנן מלי איכא למימר: גס מ"ס שסנע מקסי' למאי דמוקיס רצ' לרצי ימכן כרצי מנחם דצסנים אומרי'ס כהגרסה כו' קאי כרצי מנחם ונשומע דצנישאת צתחילה על פי סניים האומרים כהגרסה ואחר כך צלו סנים ואמרו סלל כהגרסה סיל נמי לרצי מנחם צי' דלא תלח ואמאי ביון דהיא מעיזה פניה ולא דייקא ולי אפסר לתרץ כתירון התוקף': אמרתי סגס זה הצל שהרי כהצו התוקף' צפירוס לקנון צדצור הניל דצסנים אומרי'ס כהגרסה וצ' אומרים לא כהגרסה אף דלא דייקא וגם מעיזה פנים כו' דמינו דייקא סירחה שיחמו העדים או יפקלו אותם צגלנוהא ותדר הוא ליה כהגרסה כמו ונת צעלה: ומה שרלה עוד לתרץ

על קושייתו הנזכרת דעב כחן ליק רצי מנחם צ"י דלח תלח
 אלח נצצח עד אחד תחילה שחנר נת וכישלח לו ואחר כך
 צחו הסלקה עדים אחרים דהיינו העד השני שאומר מה והשני
 עדים אחרים שאומרים לא נת צזה דוקא הוא דאמר רצי
 מנחם דלח תלח אלח אס צחו שני עדים האומרים נת תחילה
 וכישלח לאחד מהם ולאחר הכישולחן צחו שנים אחרים האומרים
 לא נת צזה תלח אליצח דרצי מנחם: אלו דרציו והם דרצי
 הצחי ואין כדאי להסיב עליהם דכל מהחיל הרואה בגמרא
 ילחך לו: ואף אי יחצין ליה טעותו צדצי ר"ע אכתי צרצנן
 מה יאמר שהם ע"כ ק"ל דלח צצחו שני עדים תחילה והעידו
 שנת וכישלח ואחר כך צחו צ' אחרים ואמרו לא נת לא
 תלח וכתיב למעלה: ועוד דרציו מוצלצלים וקויתרים זל"ז דלח
 תירון זה אמת לפי"ד תיקשי הרי הוא קוהר אה דינו שהרי
 היל רולח לומר למעלה נכח שיטת התוס' דלרצי מנחם היבא
 דנשאלת לעד אחד שהעיד לה צלצד תלח כיון נשאלת לו
 צחיקור דהרגתיו לא ישא את אשתו וע"ז צנה יקוד דינו
 ועכ"פ הוא צל לחזק אה דרציו נכח זה הפירוש הנוצץ
 והרי קוהר את עלתו: ומה שהקשה להרמז"ס דק"ל צלח
 אומר נת ואחד אומר לא נת דלח נישאלת לאותו שהעיד לה
 לא תלח והאחי דלצ"י תשובה גנובה היא הלח כתובה על ספר
 הישר להרמז"ס ז"ל צפ"י הרצ המוגיד צכס הרמז"ן ולח צחופן
 שכתבה זה החכם שהוא טעות גמור שהרי אי אפשר לצעל
 ההלמוד לומר דמייירי צצחו צנת אחת כיון דמיייתי לרעולח
 דעל כרחיק מייירי צצחו צנת אחת זה לעיקר אוקנהה דלצ"י
 אונח לא מוקי לה אצ"י גופיה צצחו צנת אחת וכעו שמוצאר
 צה"ה יע"ש וכבר הירץ הרצ המוגיד ז"ל צטו טעם יעוין עליו
 ואחי הוספה כופך על דרצי היה ז"ל דעל כרחיק לא מלי
 לאוקמי צצחו שנים צנת אחת וכישלח לאותו העד שהעיד לה
 שנת דלח כן מאי אורי' קצח עד שני והעיד שלא מהחפוק
 ליה דצלחיה לא תנשא לאותו העד כדהנן נת לא ישא את
 אשתו אלא ודאי צצחו זל"ז ולא תנשא היינו לעלמח ודוק כי
 זה כפחור ופרח אלח דרצי זה החכ' לא ניתנו ליאמר: גם
 מה שהרצה דרצי צתוס' דיה אי חכי כו' עזר על צל תשחית
 הנייר והדיו שנופרס דהתוס' קוצרים דהקוג"י דלצ"י דפריך
 על"י היה אפי' בכחמילה נמי ונאי דמשכ' ונוסד דרצ חקי הוא
 דוקא לרצי מנחם צ"י ולא לרצנן דרצי חלומות הם: ואלולח
 ירלח האריכות ואיצוד הזמן הייתי מסיב עליו אף לפי"ד ומ"ש
 על דרצי הרצ והרמ"ט צרים כתוצות דרצי פסוקי' הם סדרי
 הרצ נכונים שהרי בגמ' אומר לפיכך חלה. הוא כו' וממנו
 להדי' דמהתם ליק"ל ל"י ואי לאו דרעי' חכי מלי יל"ף לה. ונתע
 שהצ"ח ראי' לדעת הרמז"ס דלח כהר"ש דלח חופה אל"כ
 ראויה לצ"חא מלדומינן צועל צעילת מלח ופורש ולמה התירו
 לו לצעול יכנס ואל יצעול אלו דרציו ואין צהם ממש סכצר
 נשנר הר"ש ומה צאומרו מלחר שאינה ראויה לצ"חא למה
 אכנס הכל ידעין כלה למה נכנסה לחופה וכתב עוד שלא
 רלח לישא כל זמן שאינה ראויה לצ"חא מנחם תחלה מנושכה
 אלו דרצי הר"ש ז"ל הרי שלא היה דרכם לכנס אל"כ תלח
 ראויה לצ"חא כי לא שומח היא לו אלח לער הוא לו. ומה
 שהרצה דרצי על האחרונים שלא ראו תשו' הריצ"ש תל"ת
 כצר כהפרס זה על ידי צצית מדרשינו זה שנים רבות
 והדרים מוצארים צמדושי מהרי"ט ז"ל ר"ס כתוצות: ומשיע
 ודצר זה תלוי צנחלותק רש"י והר"ן דרצי צטלים הם כתיב
 למעלה: ומשיע והצ"ח ונחלותק האחרונים ז"ל צענין שומע צו
 שנת ואיני ידוע אס הוא תוך ל' או אחר ל' אס מהצצלין
 עליו או לא אפי' שאינו ענין ל"ד ולא דמי להדי' כי אובכל
 לדלח כדי שלא ילחו התלמידים ויעבו הריני מצרר הדצרים
 צצח"י כאשר תשיג ידי יד כהה צק"ד: מה שתמה על דחיית
 צעל נקדה"כ צקי' סל"ז את רל"ית הר"ז מההיל דהנחליק פרה
 נכח מה שכתבו התוס' בהשאל דק' ק' ע"א ד"ה ה' ונ"י
 ח"ל ואני מהמיה צמלוד וכי' דודאי כיון לדצרי התוס' שכתבו
 כו' דחזקת מרל קנח חסי' ישי': ואס לזה כיון איני ידע מאי
 קאמר דהא מסקי' תוס' קס דחזקת ממון עם חזקת מעוצרת
 לביע עדיק ונחזקת מרל קנח ובאן צדצרי רצי יהוד"א ח"ש
 איבא חזקת ממון וחזקת קיימת אי"כ הליך כתב הש"ך חזקת
 מרל קנח עדיק ואין לתרץ דמה שכתבו תוס' כו' היינו לפי
 המסקנא דזה אינו דהני מילי צחזקת ממון לחוד י"ש להרץ
 חכי כו' אלח עם חזקת קיימת ליכא לשכ"י חכי כתיב תוס'
 וארכיחו וה מההיל דר"ש אמורכ פירות ע"ש כו': והנה עם

שאיני מנסים להוראת הר"ז: כמו שאני עתיד לצאר צעזחי
 מייני הריני מוגיד לו שחמילח זו חין צה מונק דהדרים פסוקים
 דבוונה הנקדה"כ לארכיח מהתוס' דהשולח לחזקת מרל קנח
 לפי האמת תשובה וחזקת קיימת וכיון לחזקה צעל החמור
 בהפרה איננה כלום וכתיב ריצי"א ז"ל צתוס' מוטעם דהיה צכפק
 לפי השלקח דעתין דהשתל אי"כ חין לנו אלח חזקה מרל קנח
 כנגד חזקת קיימת וחזקה מרל קנח עדיק ומ"ש דהתוס' מסקי'
 לחזקת ממון עם חזקת מעוצרת עדיק ונחזקת מרל קנח לא
 דק דהתם צפרה שגמח את השור הא צעל הפרה ח"מו נ"מו
 מרל קנח וקמטיע ל"י נמי חזקת קיימת ליכא לשכ"י חכי כו' שמוכחו
 מ"ש אלח עם חזקת קיימת ליכא לשכ"י חכי כו' שמוכחו
 התוס' מהמורכ פירות דצרים צטלים הם דעד דלח קיס לאו
 לתתוס' צין מנחליק למוכר שור ונמלח נגחון וק"ל דתרוויחי
 קוים צעענותם וצחזקתם הקשו נכח כ"ש דצחמנחליק לא יאה
 לן לאוקמי צחזקת מרל קנח אפי' אס לא היה לו חזקת
 קיימת כי מהיל דהמורכ דלח לתמחזיק קוס חזקה צעזרתו
 אדרצח הרצ הוא כנגדו ולפי' מועלת לו חזקתו דהשתל
 כ"ש צחמנחליק לחזקת קיימת ומיייעת לו ולפי' אס לא היה
 לו קיוע זה צעזרתו ג"כ הוא קשה מהמורכ פירות אלח לפי
 פירוש ריצי"א דתפיקת צעל החמור לינה תפיקה ככל כי היא
 נכפק לא שומעו להו לתתוס' לומר שחזקת מרל קנח לפי
 הק"ד דהשתל אינה תשובה יוהר וחזקת קיימת וא"כ חין
 מהיתחו על ספר נקדה"כ כלום: ומה שהק' על הר"ז שהצ"ח
 ראה מן המסקנא דרמז"י ח"ל דודאי לריבין לאחי טעמח
 שהקפה נוכל צרסוקן ול"ל הטעם צחזקת קיימת כיון ש"ס
 לצעל פרה חזקת ממון עדיק ונחזקת קיימת כמוצאר צתוס'
 עכ"ל ואין זה כלום דודאי הסתה לפי האמת כיון צעל החמור
 מוחזק צפרה ח"כ חין כאן חזקת מרל קנח מועלת כלום
 וכדמוכח בהשולח וכתיב התוס' לעיל צדיה על צעל וא"כ אף
 אף אס יהיו כוחותם וחזקתם שוה צפרה היה לו לזכות את
 צעל החמור מוטעם חזקת קיימת כך היא כוונת הר"ז ז"ל
 אלח שומעם אחר חני אומר חין רל"ה זו ומכרעה: דמאי
 חילמח הך חזקה דקיימ"ה דהוה לצעל התלמוד לומר אוחה:
 טפי מהך טעמח דמי שנוכל קפק צרסותו כיון דצהך טעמח
 דמי שנוכל קפק צרסותו אשמועינן מילתח חדתח והיק אפילו
 אי לא היה לן חזקת קיימת אפי' מי שנוכל קפק צרסותו
 עליו הרל"ה וציתר לפייני' שחוס' צדיה ותנח תונח כלה אלח
 סדרי הר"ז ז"ל ע"כ לפי פשוטם קל שומעו ולפי פירש"י
 הם אומרים ולעפי"כ אינם מוכרחים כאלו: ומשיע ח"ל מעתה
 דרצי הר"ז דחויים כו' מעיקרל מדצרי ר"י ח"ש כצר תירלו
 ריצי"א וגם תוס' בהשולח כו' כתבו צקוק דצריחם דלדומינן
 צחזקת שהיל קיימת ש"ע דחזרו ומ"ש צכתוצות וק"ל עיקר
 כריצי"א עכ"ל ודרצי נערות הם חדל דמה לו לצקס עזר
 מהתוס' דהשולח הרי התוס' צכתוצות צאותו הדיצור עלתו
 החזיקו צפירוש ריצי"א נכח קושיות גדולות. ועוד דמהשולח
 חין קוס רל"ה דהתם אליצח דקונכוס קיימין ואיכא למימר
 למאי דקליק אדעהין השתל אפשר דרצנן פלגי' עליה נמי צחל
 גם מ"ש דק"ל עיקר כריצי"א ח"מו כלום דלח לריצי"א נמי פסיר
 י"ש לארכיח קצרת הר"ז דקשה אמאי חז"ל צתר חזקת מרל
 קנח אף חת"ל שתפיקת צעל החמור את הפרה היא צכפק
 אכתי מהני ליה נמי חזקת הגוף דהחמור הוא צחזקה קיים
 וכיון דלית ל"י חזקת גוף החמור עם תפיקתו אף שהיל צכפק
 אמאי מוליחין מידו אלח ודאי דחזקת גוף החמור לאו חזקה
 חלינתח היא דכיון שנת עכסי' לפנינו אדלח לה החזקה למפרע
 ואף שהתוספות דחו טעם זה והחזיקו צפירוש ריצי"א היינו
 לומר דכל דצר שיהא כשעת מליחותו כודאי גמור אף למפרע
 עד שול"ח ממון נכח זה זה ודאי דחו והקשו דדוקא מנחם
 חומרת קדשים הוא דלדומינן כל הטונות כשעת מליחותן
 ולכאורה הוא תנוה דהא לקולח נמי אומינן צמחט שנתלח
 מללח חלודה וצפרץ שנתלח שרוק ע"ג הזיתים וצמטלית מהתוחל
 קיחור כדתנן קוף פי"ב דטהררה ומיייתי לה ר"ש נדה אלח ודאי
 דהיק דכשעת מליחותו לאו ודאי גמרי הוא: דעד דהא לא צעמחלין
 אלח צקדשים אלח צחילין לא כיון דאיכא נגד זה חזקת האדם
 הנוגע דלוקי גצרל צחזקת טיאר וכן צמחט ושרץ ומטלית
 איכא נמי חזקת טיאר דמיייע לשעת מליחותו ולכתי חז"ל
 צתרה אפילו להקל אלח להול"ח ממון נכח שעת מליחותו חין
 לנו כיון שאינו אלח קפק דהי דלדולח לה חזקת מי אף
 למפרע עכ"ל לית לן חזקה שהיה נח למפרע עד שומח זה

לשנותה כשואף וכל שמתה כיון שאינו יודע וא"ל דאיקור
 מסומנתה לא ילפינן דהא אצילות קילא מכל דיני טומא'. ועוד
 דבגמ' מדימין מקום לחציה וחציה אקורא הוא וצחולין ילפינן
 כל החזקות מציה המוקבר וי"ז: ובענין עיקר הדין לענין
 גרוסי אשה וזהו א"ס מותרת לבעלה אף א"ס תהיה לה התרת
 חכם ומחמת עבודה קמה לה קודם שנישאת הדבר פשוט שאין
 קובעין אותה ומותרת לבעלה דלא גריעא מהאיא דאמר רב
 נחמן האלקים אכלואו כוורא לחסא מדצורא דרב נחמן אזל
 דציתא דריי ואינסבא ולא אמרו לה ולא מידי ולא אנרינן
 מדלא התירה חכם בפירוש תלמי. ורואה אני הדברים ק"ו שהרי
 זו י"ס ג"ה עדות עסקתה והאריכות בזה אך דבר שפתי וע"י
 צהגתיה ומדכי קוף צימור. ובענין א"ס הצעל יכול לגרסה
 צע"כ תומ"י צטענת ציול פריה ורציה ומניעת תשמיש כל זמן
 שאין לה התרה קחזיל הכא דעד קאתה שולמי א"ס יכול
 לגרסה צע"כ כיון שעדיין אין לה התרה חכם שאלמי א"ס היא
 מותרת או אקורה כיון שצ"ח היא ועד"י עמה כידוע ונחזי
 א"כ מה רציה של רציה זו וא"ס עדי" נכוכ"י ומקפיקין להתירה
 ליסב עם צעלה מדוע נחיר לו לגרס צע"כ לעצור על תקנת
 רגומיה ז"ל כי תל"ית י"ס חלקים שופטים לדון ולהורות א"ס לא
 שיראה צע"כ החכמים לקנסה ומקום תרואת עמה כדי שלא
 תהייה צרות ישראל ויהיונות להכשא ויטקרו כל הנשים ודבר
 זה לריך אפיפה ומנין גדול ומחכמים הצקיל' דדבר הלכה.
 הכלע"ד כהצתי והס"ת ברחמי יאיר עיני צמאור תורה
 ז"צ הירש כצמור"ר יעקב זל"ה אשכנזי מאוצין:

שאלה ד ראונו שנתנו ולוי היו שותפים זה זמן רב ואופן
 שותפותם היה שראובן יסע למדינה א' ולקוח

עם אצנים טוובה ומרגליות ויכלחם ליד שותפיו ותרווחים היו
 ומחלקים ציניהם לטניי חללין קוין דהיינו החלי חלי' היה לוקח
 ראובן לצדו והחלי האחר היו לוקחים שנתנו ולוי אחר זה
 נשתהפו אלו הג' שותפים עם נפתלי צטטר קוהפות שזה
 נוסחו הן אמת ולדק סלחננו ח"ו התקשרנו צקשר אמין וחזק
 צכל אופן המועיל צתנא' המוצארי' לטטר קוהפות זה דהיינו
 שכל אצנים טוובה ומרגליות מקטון ועד גדול יהיה מה שיהיה
 שיקנה החלוק כהריר פלוני צמואריר פ' צמקום פ' או צמדינה
 פ' מהיום תוך ה' שנים יהיה הכל השליש הן לריוח או להפקד
 חיו לחלוק נפתלי וסני השלישים לחלופים ראובן שנתנו ולוי
 חיו נגד זה יקלם נפתלי הכ"ל חלקו שלישי הנועות המוגיעין
 לחלקו ועוד נוסף על זה מחרצ החלוק נפתלי הכ"ל ליהן
 מנועותיו לשתופה ארצעה אלפיכ ר"ט צנקו צלי קום ריציה
 ופרי צעולם והקשר מחויצים הג' שותפין חיו הכ"ל פ"לם
 מניסן נגד זה השתעבד נפתלי הכ"ל שלא יקנה צמקום פ' או
 צמדינה פלוני קום אצנים טוובה ומרגליות צעולם הן ע"י עלמו הן
 ע"י אחר הן יהודי או ערל להצדיל צלי קום ערונה או מרמה
 צעולם וגם מה שיקנו השותפין הכ"ל צמקום פ' או צמדיני פ'
 מאצני ומרגליות הן ע"י עלמן או ע"י אחרים הן ערלים או
 יהודים להצדיל יהיה ג"כ השליש לחלוק כהריר פלוני הכ"ל
 כצמאר למעלה ג"כ צלי קום ערונה או מרמה צעולם ולאחר
 ה' שנים מהיום הצרירה ציד הג' שותפין חיו לקיים השותפות
 הכ"ל עד ה' שנים או לא וכן יתנהגו השותפין וצאמת וצ"דק
 וצכל כהן כל מה דאפשר לטובה השותפים אך מנועותים
 ומנוקים הכמוסין לנו אמתה צינינו צא"ס שיהיה שחלופים ג'
 שותפין חיו יקנו חיה דבר צמקום פ' או צמדינה פ' עם
 החלוק כצמאריר פלוני רשות צידן רק כל מה שיגיע לחלקם
 הן לריוח או להפקד חיו יהיה השליש לחלוק כהריר פ' הכ"ל
 רק שיתן המעות הש"ך לחלקו כל הכ"ל קצלו עליו חיו צכל
 כח אופן המועיל הש"ך לקיימת השותפי' וצתעלת המעות לכ"ס
 אחד וצתיכ צמקום קנין קורר צלי קום תנאי או אמתחל
 שאין מוצארים צטטר קוהפות זה וצפיסול כל מודעי ומודעי
 דצפקא מוג מודעי עד קוף כל מודעי ואל יפקול טטר זה
 א"ר או מחק טשטוף או גיוט או לטנא דנושתמע לתרי אפ"ה
 אלא הכל יהא נדרש לצכות ולטובת השותפים כאלו נעשה צצ'
 דינא דצנא' א"י נעשה יוס ו' כ"ע קיון הכ"ג לפיק והכל
 קרייר וקיים ראובן צן יעקב שנתנו צן יעקב נפתלי צן יעקב
 וקודם שהגיע קוף צנן הכתוב צטטר זה החדש נתרלו הג'
 שותפין הראשונים לחלוק ויפרדו איש מעל אחיו וזה ג"כ לכל
 ושמעון ח' מהשותפים הראשונים נשתהף עם אכשים אחרים
 וקנה אצני ומרגליות ע"י אחרים צאומה מדינה המוצארת
 צטטר זה החדש שכל מה שיקנו הג' שותפין יהיה השליש לנפתלי
 אח"י

ועתה נפתלי צל ותוצע את שנתנו הכ"ל צאומרו ששליש מן
 האצנים טוובה ומרגליות שקנה שנתנו צמדיני פלוני ראו"י
 לו כי צמון שקנית האצני עדיין לא כלה זמן הסטר צציניהם
 אף צצמון ההצני צצר כלה זמן הסטר חיו צמון הקנייה
 עדיין לא כלה הזמן והשליש סי"ך לי ושמעון מציב לו כשתפרדנו
 אני ושותפי ראובן זמ"י גם מורך נחפרדנו צפירוש וחלקנו
 צינינו כל מה שהיה לנו צשותפות ואת נתרלית צצך צפירוש
 ואני הצעתי מורך הכתב יד של השותפות צצינינו והצמחתי
 להנו לי או לקורעו וחצתי שקרעתי ולא חשתי להפליד צך
 על דרך הכתי' של קוהפות כי אמרתי כיון שאינו סטר חוז
 שלי אלא כתי' של קוהפות צעלמא לעולם אני נאמן לומר
 שנתפרדה הצצילה אף א"ס הכתי' של קוהפות קיים צידך
 ועוד טוען שנתנו הדבר ידוע כי מושלם לא נשתתפתי מורך
 אלא על דעת סנתי' קוהפין עם ראובן קוהפי הראשון כי ראובן
 הוא היה הולך ונוסע למדינה הכ"ל להקמתר עם ואוא היה
 העיקר והיקוד צשותפות החדש צצינינו לצניך ומעמה כיון
 שנתפרדנו ומראובן הכ"ל מנילח צטלה השותפות צצינינו לצניך
 כיון צצטל העיקר צטלה הטפלי' ועוד אפילו א"ס לא היה ראובן
 העיקר צשותפות הלזו לא יהא אלא ג' או ד' שותפין צעלמא
 כיון שצפרד ח' מהם ומקמא צטלה קוהפות השאר שהרי כ"ח
 יכול לומר מעיקרא לא נשתתפתי אלא על דעת סנתי' כלנו
 קוהפים דמזל דצי ד' עדיף מנזל דצי תלמא וכיון שצפרד
 ח' מן הצצורה צטלה הצצורה כולה ועוד טוען
 שנתנו י"ס לי מיוג אילו הייתי רואה לסקר הייתי אומר שנתנו
 לא נשתתפתי צאומן אצנים טוובה ומרגליות לנורך עלמי אלא
 לא"ס אחר צקוויסיאן סנותן לי ח' או צ' מלמא ונתיי לך חלקך
 המגיע מן הקוויסיאן:

ועוד מיוג אחר כיון שנתה צצעת הצצני' הוא זמן רב אחר
 תשלוס זמן השותפות יכול הייתי לומר שחלקנו צינינו
 ונצלת אמה חלקך צצצני' ומרגליות אחרות ואני נצלתי לחלקי
 אלו האצני' או שקניתי חלקך מורך צדמים כדרך שעושין
 מעשים צכל יוס סני קוהפין החולקים ציניהם. ועוד טוען
 שעיקר השותפות צצר נהצטל זה זמן רב שהרי עיקר השותפות
 היתה ע"ד שתהן אמה שלישי המעות מהקחורות סנקנה צמדיני'
 פולנית נוסף ע"ז תהן ד' אלפים ר"ט צצנקו ותרי לא כתת
 ממונה וא"ס צציה זמן שעצר כתת חיה דבר לשותפות אח"כ
 חזרת ותאלח הכל מן השותפות ולא נשאר לך צשותפות קום
 דבר ולא עוד אלא שנקתרת חיה ימים וממת לחץ הטוסים
 צך עד שנתפקרת עמחם ונכנסו ערצים צצצורך וא"כ ליה לך
 קום דבר ליהן וצחיו' פנים לנורך לומר סנתי' קוהפים מורך
 כיון שאין לך צשותפות צדי אפי' פרוטה ח' וזה היה אלו לא
 חלקנו צפירוש עאכ"ו צצפירוש נחפרדתי מורך כשתפרדתי מן
 קוהפי ראובן הכ"ל והכתב צצידך אילו ראה ונתענמי מן
 עתה ילמדנו רצינו הדין עם מי וסברו כפול מ"ה:

תשובה רואה אני את דברי שנתנו ראשונה צמה שנתנו
 שלא חשב להניח כתב ידו מהשותפות ציד נפתלי
 צצר ידוע ונחלוקת השוקקים ז"ל צמוליא עליו כתב ידו שהוא
 חייב לו ורוב השוקקים ק"ל דנאמן לומר פרעתי כמיש הרצ
 צסי"ך ז"ל חתפן ינלל ידו צצפרו וכן פסק הוא ז"ל שהיה
 אחרון וראה דברי רובלס והציא דברי הרצ, הגדול ונהרים
 מלוצלין שכתב שכן נוהגין לאורות דנאמן לומר פרעתי והרצנים
 ז"ל היו אחר מהרש"ל ופקקו דלא כותיה ומי הא"ס החכם
 עיניו צצראשו אשר ירים ידו למוליא מנמן מיד המוחזק נגד
 דעת הגאונים ראשונים והר"י. ואף צצני"ך קניית האצנים
 היתה הן זמן הכתוב צכתי' השותפים וזה פשוט שאף האומרי'
 דצכתי' נאמן לומר פרעתי היינו צכתי' שאין צו זמן או שצצר
 זמנו אצל הודק זמנו הדבר פשוט שאינו נאמן לומר פרעתי
 דלא יהא אלא הלואה צצני' צצדים ערך זמנו אילו נאמן לומר
 פרעתי צני"ך כיון שנתציעה היתה לאחר זמן הכתוב צצטר אף
 שהקני' היתה צתוך הזמן נאמן לומר נחפרדתי מורך תוך
 הזמן צמיוג דלאחר זמן ואף דק"ל צצ"י קניט דבר הידוע
 שהוא משל קוהפים אין לא' חזקה צו על חזירו וא"כ הכא
 נמי נימא כיון שאלו האצנים טוובה ומרגליות נקבו צמון שהיו
 קוהפים לפי"ד נפתלי דהיינו תוך זמן הכתוב צצטר קוב אין
 לשנתנו חזקה צה"ס ואיני נאמן לומר שלקחם ממנו תקיבתך
 צנידה דהא ציאר וצמדיני' דהיינו דוקא קודם שחלקו אין להם
 חזקה ע"ז אצל לאחר שחלקו י"ס להם חזקה ע"ז וצני"ך הוא
 לאחר שחלקו אפי' לפי"ד נפתלי שהרי הוא יותר נחלי סנה
 אח"י

לחיי הכתוב בלתי השוחפים וממילא שמועון היה נלחם לומר חזרתי ולקחתי מנחם חלקך אחר החלוקה והיה נלחם צמיג זה לומר חלקנו תוך זמן הכתוב בלתי אונס מה שטען שמועון שכיון שראובן היה העיקר בהשקפה הכללית שהרי הוא היה הולך וטועם להסתחר צמדינה הכללית והעולם לא הלכתי שמה ואיני צדיק צמדינה החייל ובעסקה ועולם לא נסתחפנו בעסקי המדינה החייל אלא ע"ד שפאר שותפים עם ראובן: נראה דאין לזכותו מחמת זו שהרי כ' הריצ"ש בתשו' ק"ה דאף דאזלינן בחר בוונה הנודר דוקא צנודר צינו לצין עלמו אצל צמי שנותן מחנה לחצירו כל שלשון המחנה כולל תולכין אחריו ואין תולכין צוה צהר אומדנא אלא הוא אומדנא דמוכת כההיא דמי שהלך צנו למדינה ומאן לימא לן דאומדנא דידן דמי לההוא אצירא דמההיא דהשאלתי פרתך אחר אינה פנויה אחר קונם שדה שאני חורש צה לעולם אם אין דרכו לחורש הוא וכל אדם חקורים אין להציא ראיה לכאן דכיון דאין דרכו לילך למדינה שהיא יתא הוא וכל אדם חקורין דצטלמא תהם כיון שאין דרכו לחורש ואחר שאני חורש צה מפרשין דרובנו לומר שלא יתנה צמדינה דלהיה מה פעל נודר ז' צנודר אצל תכא אפי' הימא דמי' מה שיקנו השותפים הכלל צמקום פ' הן עיי' פלמן דלובו לומר עיי' שותפים ראובן דוקא הרי י' הן פשוטה גמורה וגדולה כיון שכן דרכם תמיד לקנות הכל עיי' שותפים ראובן אצל תהיא דהריצ"ש ודאי קותרת טענה זו ורואה אני הדברים ק"ו ומה צמחנה דצדעת הנותן לחוד תליא אפי' לא אזלינן בחר אומדנא כל שהלשון כולל צוההפות כ"ד דצדעת נפתלי צמי תליא ולא צדעת שמועון לחוד עאכ"ו דלא אזלינן בחר אומדנא כל שאינו מוכה טוצא וכתיב הרום צמי נערה שנהפתחה דף ומי צדיה שלא כהצ לה אלא עיי' לכונסה וגם אין לעשות קמורות לטענה זו ומה דאי צמי' מי' היה כתוב למעלה דבר א' ולמטה דבר אחר אם אפשר לקיים שניהם ומקיימין אותם וכ' הקמ"ע צמס ד"מ דאפילו אם הקיום הוא צדוק ואיכ' הי' ימא כיון דלמעלה כתוב כל מה שיקנה ראובן צמדינה פ' ולמטה כתוב מה שיקנה השותפין צמדינה פ' ולכאורה קתרי שהדי דלמעלה שמועון דוקא מה שיקנה ראובן ולמטה שמועון כל אג' שותפין נפרש מה ככתוב למטה מה שיקנה השותפין ר"ל עיי' ראובן דוקא האליתא דכי' לא אמרינן מקיימין שניהם צדוק אלא צמי' צמדינה אצל צמאן אין מה שלמטה קתריה למה שלמעלה אלא הוסי' ענין אונס מולד אחר כראין דצרי שמועון כיון שגם לומה לא נזכרו אלא צלשון שותפין הכלל שעכ"ה פירושו אג' שותפין הנזכרים ה"ל שמועון לומר מעולם לא נחמיציה לך לצדי אלא עודנו שלשהו שותפין כמשמעותה השטר וכהי דאם היו שלשה שותפין והייתי אני שמועון קונה צמדינה תהיא אינה אצנים טוצות היה השליש של נפתלי אף דצוה נמי מלין למשדי ציה נרגא דאף דכ' הרצ צי ז"ל ק"ל רכיח צמס תשו' הרש"צ צמאן שהצדיע את חנוך צנו שלא יוכל להלוות יותר מסך פ' כ"ה צרשה שמועון ולוי דיוכל להלוות צרשות א' מהם דק"ל כר' יונתן דאמר שמועון כל א' צפני עלמו עד שיפרוט לך הכתוב יחדיו ואיכ' הי' ימא דהשותפין שמועון כל א' צפני עלמו. ע"ס היות שהרצ צמ"ז ז"ל תמה עליו דכיון דק"ל בהם נדרים להחמיר הי' ימא לחומר דמשמע שניהם כחד לעמיד נראה להרץ דק"ל להרש"צ ז"ל דעיקר פירושו הוא כל א' צפני עלמו עד שיפרוט לך שמועון ועוד כ"ל שיקר צדעת הרש"צ ז"ל דק"ל דלעולם לא שמועון שניהם לחוד או א' צפני עלמו לחוד אלא ק"ל דשני הפירושים גם אמיהם וכל זמן דלא פרע צה יחדיו עיקר משמעותו כן הוא צין שניהם יחד וצין כל א' צפני עלמו נמלא צמורס צצור וחומר צין כשהוא חורש צצור לצד או צמור לצד או צמיהם יחד הוא עוצר ומקום לא תחורש וכן בקבלת אצוהם וכן צנודן הרש"צ ז"ל צין כשהוא נוטל רשות מראובן לצד או משמועון לצד או משניהם יחד הכל צמסמועה ראובן ושמועון ואין כאן קפא כלל והכי משמע ליטנא דהרש"צ ז"ל שכתב ואף זה כשהשציעו לא השציעו אלא שלא ילוח כ"ה צרשות שניהם או צרשות אחד מהם עכ"ל ואין להקי' אם רשות א' ומהם קגי רשות שניהם למה לי ד"ל לאפוקי כשהשציעו פנינו והא' אומר הן והשני אומר לא; דלא אין לו רשות להלוות דדוקא צנות א' מהם או אינו לפינו הוא דאמרינן דקגי צרשות א' אצל צמיהם לפיכך ומא' מוחה חקור לו להלוות וממלא דאזלא לה ממילא הקו' שהק' הר"ז ומ"ש העור דע"ד רצים היינו על דרך פלוני ופלוני וכי' דתתם נמי משמע על דרך

שלשתן יחד וע"ד כא"ר גם מה שהציא הר"ז מכתבי מהר"א ז"ל אחר המחילה ונצוד תורתו ז"ל הוא כנגדו דלדברא תתם כ' מהר"א צהדיא דדוקא מקום שכתב צמטר שיאמרו שהוא לשון רצים ומוכח על ראובן ושמועון שניהם יחד הוא דצעינן אמירת שניהם אצל אי הרי כתוב שיאמר צלשון יחיד אפילו צממרת א' הוא קגי דוק שם ותשכח ואיכ' צנודן הרש"צ שלא יזכר שם לשון רצים אלא לשון יחיד שהרי לא השציע האצ לחנוך צנו צלשון זה שלא ילוח לשום אדם כי אם צרשות של שמועון ולוי דלא הוי משמע שניהם יחד אצל כיון שאמר כי אם צרשות שמועון ולוי שהוא לשון יחיד אפי' דצרשות א' מהם קגי ומה שהקשה מההקדמי לי צו וצו דאם י' צכוון קוה פרוטה מתקדשת תתם טעמא אחריתא איה צי' דכיון דמשמעיות קותרות זא"ל דאם אהה אומר כלל איה ציה חומרא דכוון מלטרפות לשוה פרוטה וקולא דאם אכלה ראשונה ראשונה אף ק"ש צראשנות שרי' אינה מקודשת אם אין צמחור' ק"פ דה"ל מקדש צמלות ואם אהה אומר פרע הוא להיפך דאין כולן מלטר' לסי' ואם אכלה ראשונה ראשונה י' צראשונה ק"פ מקודשת אף שאין צמחורנה ק"פ וכיון דהכלל והפרט קותרות זא"ל ואי אהה י' בל לקיים שניהם ולומר משמע שניהם כאחד ומשמע כ"ה צ"ע כמו אהה אומר צמקל אצו וצמורס כו' וצמיק דמיי' צמי' להכי אמרינן דה"ל כלל לחוד ומש"כ צנודן הרש"צ הרי אהה י' בל לקיים שניהם ולומר דכשהאחד מוחה אין צמחית רשות השני כלום אצל כשהא' איננו רשות הצ' קגי ואי תמה על הרצ צמי' לפי' דזה או זה הוא וספוקי ומספקא ליה איכ' צקדושין תיקשי ליה לדידיה אמאי אמרינן אם אין צכוון ק"פ אינה מקודשת ותתא מקודשה ומספק דאף דצמחית ק"ל מקודשה ומספק היינו ומטעם דשנא ק"פ צמדי אצל ומטעם הלשון לא ובקרא מינה טוצא לענין אם אינו דבר המתקיים להוליכו למדי א"כ למאן דלא ק"ל דשמואל ועוד ק' על הרצ ותיקשי ליה צלאו תשובת הרש"צ הא צמחית ק"ל כר' יונתן ואיכ' קשיא הלכתא אהלכתא ר"ל דק"ל להרצ ז"ל דלשון תורה לחוד ולשון צמי אדם לחוד וכהי דצלשון תורה אמרינן משמע כל א' צמי אצל צלשון צמי אדם לא משמע אלא כולם יחד וכתיב הרצ מהר"א ח"א צתשו' כ"צ ציקוד תגי דכיון דצמדין הלך אחר לשון צ"ל לא קיי' ציה פלוגתא דר' יאשיה ור' יונתן כלל דכן עמא דבר צמי שמוקצב עליו מה שידובו שני צמי אדם שאין יחידים מהם יוכל לדון עליו ואיך שיהיה לא מצעי' לדברי הרצ צמי' ז"ל והרצ מוה"ר מזרחי ז"ל בהשוצה הדבר פשוט דכ"ד אין לנפתלי חלק צנה שיקנה שמועון צוהת מדינה עד שיקנה א' השותפין דוקא ללורך שלשהם אצל לא צנה שיקנה כל א' מהשלשה ללורך א' או קנים מהם אפילו צמיהם שותפין שלשתם יחד אלא אפילו לדעת הרש"צ ז"ל דק"ל דאו או קאמר שאני הכא שהזכיר צפירוש מה שיקנו השותפין הכלל איה לן למימר דוקא שאמר צמיהם שותפין ועדיפא מהך דתניא שזכר את הקפינה וצדעת לה צמלי הדרך אם נתן לא יעול ומקמינן לה צמפינה זו ויין זה דאע"ג דצמלמא י' בל לתחליף משא' זה צמחר כל שאינו צצד ממנו אצל כאן מלמא הקפדה מקום לוח וכמה וכתיב הפוקים ז"ל כ"ש כאן דלעולם דרך כל אדם להקפיד צין א' או ד' שותפין צין ומלל דהך גצרא למלל דהך גצרא וכדא"ל צגמ' צמנה דוכתי ד"כ י' לנו לומר שאין הלאי זה קיים אלא צמיהם שגשגת שותפים ולא כשנתפרדה המצילה ואין לומר דשאני תתם דלונק הוא כשצדעת הקפינה לאפוקי צ"ד היה להם שלא לחלוק דאם תתם כי תיבי דליה ליה אונס לצעל הקפינה ה"ל איה ליה לצעל היין ואמאי אמרינן אם נתן לא יעול ועוד דהכא צמ"ד נמי היה לו לנפתלי למחות ואם האמר שאין כח צידו למחות תצנא לדינא כיון שצמרות חלקו שהרי לא היה כח ציד נפתלי למחות וממילא נהצטלה השותפות של נפתלי ג"כ שהרי מיעיקרא לא כשהתפו אלא ע"ד שיהיו שלשין שותפים כאומר ואת מיקה נפתלי ולא השגיחו צו הדבר צרור דעל נפתלי להציא ראיה שוניהם דק"ל צבל דבר שתלוי צקום ועשה עליו להציא ראיה טעשה מעשה וכן הוא פשוט צבל ומחות דעלמא טעל האומר שניהם עליו להציא ראיה שניהם:

ועוד דהא כ' הגאון מהר"א ז"ל בצמח"ק קימין צפירוש דאי כתב שיאמרו ראובן וצממון צלא או דהוה דייקין עד שיאמרו שניהם וכתב דלא דמי לפלוגתא דרבי יאשיה ורבי יונתן והציא ראיה מוה"פשו צו אצו' ואמו ומואכלותו אהרן וצמי' דלא אמרינן אצו' או אמו ולא אהרן או צמי' אלא שניהם דוקא

זמנו חזב לא בטוחות. חלל נהא ליכא למתעב מינה וכן כי
 הרב מהריצ"ל ז"ל פירוש וז"ל ועוד היה אפשר
 לאפי' היה הסתופות לזמן ונת ראוון קודם השלום הזמן טענין
 ליתמי דלמא נחלק דחוקה דלא"פ תוך זמנו מליטו משום דהלא"פ
 שיפרע בזמנו חזב לחלק הסתופות הוה הזמן הוא דבר מוזי
 כי האדם הוא מלא קטנות ואין אדם דר עם נחש זכפיפה
 אחת עכ"ל והנה ליה לריך הרב ז"ל לטעמא דהאדם הוא מלא
 קטנות כו' שהרי כיון שאין זה בכלל הלוואה ובכלל הלוואה
 שיפרע בזמנו תו חזקה מנין חלל דלרווחא דמילתא נקטי' ואף
 דקומקום הרב ז"ל ח"ל חיצרל דכך היה נראה לכאורה חזב
 מהוך דברי הרא"ש שכתב בזהוה השו" שכתבתי למעלה דאין
 ספק מולי' מידי ודאי נראה שהוא קוצר היפך הנה עכ"ל
 ולכאורה היה מקום לטעון שהרב חזר צו מקצרתו זאת חזב
 זה הוא טענה גמור זכוונת הרב ז"ל והאמת הצרור זכוונת
 הרב ז"ל דבסרלוון הסותף חי וטוען חלקו הסתופות הוה
 הזמן פשיטא דכאמון כיון דלאו הלוואה היא או מטעמא דאדם
 מלא קטנות חלל כשמת ראוון אס נטעון לחכוכו כך צעור
 היתומים ומפקח חלל כשמת ליה להרב ז"ל אי טענין הכי ומפקח
 אי לא כיון דהסותפות הוא ודאי אין טענת ספק מולי' ודאי
 וכמי' צס הרא"ש ז"ל וכן מה סכ' הרב לפני זה דאפילו סטר
 סותפות ציד ראוון עדיין יבולה האשה או הצ"ח לומר שמה
 נתפרדה החזילה ונחלק הסותפות וכדלמרי' צפ' המוכר את
 הצ"ח דף ע' המפקיד חלל חצירו צטר נאמן לומר החזרתי
 צמיגו דנאכסו הוא דבר צרור ומקבס אף שהרב ז"ל כי לכאורה
 היה נראה לומר כו' היינו כלפי טענת האשה שהיא טענת
 ספק חזב צסותף החי וטוען צודאי שחלק הסותפות פשיטא
 דנאמן אפילו אס יס לחצירו סטר צעדים וכ"כ הרב מהרי"ר
 ח"ס צנצנתי ז"ל צנוקבס צס מהריצ"ל ז"ל והוא דבר פשוט
 ומוכרח צעלמו וכ"כ צפירוש הרב מהרא"ח צראסונוה ק"י קב"צ
 וכן הרב מהרי"ט צראסונוה ק"י ע"ב דף ל' ע"ג נקטינן מכל
 האומר דלא מציעא ענה שהוא הרב חזב אחר תשלוס
 זמן אמתו צכתי' דמטעון נאמן לומר חלקו ולא מציעא שהוא
 כתי' צעלמו חלל אפי' אס היה סטר מהוס צעדים והיה תוך
 הזמן צעדי' איה מטעון נאמן לומר חלקו ולא שייך כאן לא
 שטרך צדי' מתי צעי' ולא חזקה לא"פ תוך זמנו וגם סטר
 המענוט של מטעון נכוחות למצין כל אי צפי' כ"ס צחלטרופה
 כולן. ולכל הטרור הזה לא הולכנו חלל כל זמן שהאצנים
 טוצות הם צעין וצאופן שאין מטעון יכול לטעון כתי' לך חלקך
 חזב אס כצר נמכרו האצנים טוצות ונפתי' צל לתצו' את מטעון
 סיתן לו חלקו צמטון המגיע לו מחלק הרווחי' ליה דין וליה
 דין שלא יחא מטעון נאמן לומר חלקו קודם זמן הכרוצ
 הסותפות שהרי פשוט כציעהא צבוהחא שטענון היה נאמן
 לומר כתי' לך חלקך מהרווחים עתה לאחר שנמכרו האצני'
 והכתי' שציד כפתי' אין זמנו סוס רחיה שהרי ציררנו דלא
 שייך כלל לומר שטרך צידי' מתי צעי' צטר שותפות ואיכ פשוט
 הוא דנאמן ג"כ צמיגו זה לומר חלקו הוה הזמן כאומר וז"צ
 צ"י אשכנזי':

אלמונא אלו' ת"י נוין וין לשיך

שאלה ה עיר אייט שקורין האג צארן האלחנדיח אשר
 אין לה אומר קצ"צ חלל שחריץ עמוק הרבה
 יותר ונעשה טפחים ורחב הרצ"ו מדי טפחים מקיפה קצ"צ
 האס נאמר חריץ ע"ה הוא חומה והותר על ידי חריץ זה צעירוב
 בדרך כל העיירות אשר להן חומה קצ"צ או אין כח חריץ זה
 יפה כח חומה גוצה עשרה על פני הארץ להתיך העלטול
 צעיר צסוקים וצרחות יורנו רצינו עיקר הדין הלכה למעשה
 וסכמי' :

תשובה אשר עוד צקסה נפקך הטרורה לדעת דעתי צענין
 עיר אייט שקורין האגי צמדינת האלחנדייח שנתר
 או חריץ מקיף לה מכל סציעוהיה אס מותר לטלטל צתוכה ע"י
 עירוב ככל העיירות אשר חומותיהן קצ"צות" או דילמא חומה גוצה
 עשרה טפחים צעין חזב חריץ לא מתי' ואס צסכצר דצריה עם
 כצורך פאי' וגליתי דעתי העניה להיכן כותה ומתי' טעם
 דנתי היהה עלי יד מלוותך גצירי להעלות דעתי גס צמכתה
 ולהרחיץ הדצור ואני לעשות רלוונך חפתי'. ואומר דבר צרור
 הוא דיס לנו שני מיני רשות היחיד האחד הוא גוצה כל
 סגוצה עשרה ורחב ארבעה אע"פ שאין לו ומחילת כלל קצ"צ
 והשני הוא צמוק כגון חריץ עמוק עשרה ורחב ארבעה ליוקצים
 ודרים צמוקו וזה יס לו ומחילת קצ"צ (ואין זה אושן הותר

החריץ שעליו לנו דין) והיינו דתיר ריש יליחות סקנת ח"ס
 רש"י חריץ שהוא עמוק ורחב ד' וכן גדר שהוא גצוה ורחב ד'
 ופירש"י גדר כותל שהוא גצוה ורחב ד' אי רש"י גמורה
 סגמורו מנין ומחילת שלה שיש לה ומחילת מכל ל' דצגדר
 חמרינן מדי' לדדין גוד חסיק פני המחילה על ראסו ומלא
 רחשו מוקף מדי' לדדין וחללו ד' ע"כ והנה צכלל חריץ זה הוא
 כל ח"סו טעם שיהיה רחב ד' על ד' טפחים שיש לו ומחילת
 ומקיפות אותו גצוה " טפחים אף שהמחילות עציין כל שהוא
 ובכלל הגדר הוא כל ח"סו גוף או גסכ קרקע או טלטל סגוצה
 עשרה ורחב ד' על ד' או יותר ואין לו ומחילת כלל חלל
 דאמרינן גוד חסיק ומחילה מכל ל' והיינו טעמא דרצ חקדא
 צעירובין פי' כל גגות דף ל"ג וצחמצי' הנין דף ט"ו דאמר
 גידוד ה' ומחילה ה' אין מלטרפיין מקום דתרי' מילי כינתו דסגידוד
 הוא מקום גוד חסיק ומחילה היא כפשוטה הא כולו צגידוד
 ליכא מתי' דפליג דודאי הוה ומחילה גמורה לכל דבר דהיינו
 צרייהל דלעיל גדר שהוא גצוה " ורחב ד' דהו' רש"י גמורה
 לטלטל ולכל דבר והיינו מתי' דלמרינן צמוין ספיין דף כ"ה
 אמר רצ חקדא ומורה לי רצ ששת טפס עשה ומחילה על החל
 סהועיל מתי' אח"כ וצאור ומחילת העליונות הוא דר ופרש"י
 דמיירי צהל שהוא יותר מצית קאתי' ולא הוקף לדירה ועשה
 מחילה ע"ג החל לדירה הועיל מטעם דצאור ומחילת העליונות
 הוא דר מוכח מזה דחל גצוה עשרה אפי' יותר מצית קאתי'
 רש"י גמור הוא דאי ק"ד כרמלית הוא אמאי חילטרין רצ חקדא
 למימר דמודי ליה רצ ששת מטעם דצאור ומחילת העליונות
 הוא דר תיפוק ל"י דמדלורייחל ומחילת התחמוכות לאו ומחילת
 וכיון שכן אי לאו טעמא דצאור ומחילת העליונות הוא דר
 לא הוה מודי ציה ר"ש ולדעת הרא"ש שכתב עלה דהך דצעשה
 ומחילה על החל די לו ציותר ונעשר אף שכל שאר השלש רוחות
 נשארות צגידוד כמות שהיו ואף שהחל עדיין יותר מצית קאתים
 מוכח צחדי' דכל מקום שהוא גצוה עשרה אף שכל ומחילתו
 נעשו מכה גוד חסיק ומחילה שפיר ונטלטלין ציה אף ציותר
 מצית קאתים אס הוקף לדירה כגון נעשה חריץ סקצ"צותיו
 לאחר צצו' עליו צתים שהיו לא יעלה דצנת אדם לחלק
 ולומר דשחי' הכא שיותר נעשר חומה גודר צגדר אף שהשלש
 רוחות הם ע"י גידוד וגוד חסיק וגם רוח הרציעית על כרחיך
 ששים חמה ומנה ע"י גידוד הם לחכי ונטלטלין צה לאפוקי
 כשהרוח רציעית כולה אף אותה הותר נעשר חומה הוא ג"כ
 צגידוד ואין סס ומחילה כלל דלא לא כינח גוד חסיק צזה
 ודאי לא יסתפק אדם צו דמה יתן ומה יסיף לענין גוד חסיק
 של שלס ומחילת ורוב הרציעית אס אותה נעשר חומה ועוד
 נעשין צמחילה או צגידוד דצכלמח לענין חיקך לדירה שפיר
 אמרינן כיון דציתר נעשר הוה ליה כפירלה מועלת המחילה
 סס חזב לענין דלא כינח גוד חסיק צרור לכל רוחי' שמש
 דאין מקום לומר כן ולא נקפחק אדם צזה וכן מוכח מתי'
 מדלמרינן פי' הדר דף ק"ז אמר עולח אומר ר' יוחנן קרפף
 יתר מצית קאתים שלא הוקף לדירה ואפ"ו כור ואפי' כורי'
 הזרק להוכיח מ"ט ומחילה היא חלל שמוקפת דירין ופרין
 ליה מהא דתינח קלע סצים גצוה י' ורחב ד' ומלטלין צבוכה
 עד קאתים וק"ד דנקשה דציתר מצית קאתים ומלטלין מהוכה
 לים שיו כרמלית היא כיון ומלטלין מהוכה לים וקשיא לר'
 יוחנן דאמר קרפף יתר מצית קאתים הזרק להוכיח מ"ט.
 ואי ק"ד דצגידוד יתר מצית קאתים גרוע הוא ומחילת
 סגוצה לא"זה דבר שיהיה מתי' פריך ליה לר' יוחנן דילמח
 כי אומר ר"י קרפף יתר מצית קאתים רש"י הוא דוקא צמוקף
 ומחילת חזב צגידוד יתר מצית קאתים לא אומר חלל ודאי
 דאין חילוק צין ומחילת לגידוד צין צצית קאתים צין ציתר
 מצית קאתים ודריק והיינו מתי' דלמרינן פי' הזרק דף ק' הל
 שהוא מחלקט עשרה מתוך ד' וזרק וכן ע"ג מייצ והיינו מתי'
 היא' דצנת צהל שהוא גצוה י' עד צית קאתי' דמייתין צפי'ך
 דעירובין דף ט"ו וצפי' דקובה דף כ"ד וכי' רש"י ז"ל דכל
 הכי ומחילת כינתו לתיקף ציה קאתים ולא ליותר נהן דלא
 נעשה לדירה. משמע צחדי' הא אס נעשו לדירה אפי' ציה
 מייכן כוני' רש"י צחדי' דחל מוקף ומחילת הוא דכל סגוצה
 עשרה אמרינן ציה גוד חסיק ומחילת שלו והקף צתן את ראסו
 וזהו טעם ומכתינו צעירובין דף ע"ה חריץ סצין צ' צתים
 מערבין שנים ואין מערבין אחד דמחילה גמורה היא ומפקת
 צין סתי' החלכות :

וראיתי צבי' אמונת שמואל סכתה השואל לחיוב להצניח ראה
 ממשנה זו משום ד"ל דדוקא לחומרה להכריח פני
 החלרות לעבד פנים אמרו חריץ נדון כמחילה אבל לא לקולא
 ע"ל: והא דלמי צורכא דנה חומרה היא זו. הא לי לאו
 נחילה היא נמלא חומרו קילו פהרי אס דינן לעבד לי ועירבו
 שנים פניהם חסורין וזה צרור להיטקות: וצ"ל כל גגות דף
 לי אמרינן דלרצ דקיי"לן כותבי מותר לטלטל בגגין אפי' יורה
 נצית באתי"י כל שנחילתו יוכרות דהיינו שאין הגג נחכה
 עליהן הרי צהרי' דאף ציור נצית פאתיים וצבל הרוחות
 אמרינן גוד חסיק נחילה ומותר לטלטל צבולו ואף שמואל לא
 פליג עליה מהם אלא מטעם דהני נחילות למטה עזינן למעלה
 לא עזינן אבל צמירין שיהא קציצות העיר סעעסה לטורח העיר
 אפי' שמואל מודה ור"ז: וצ"ל עושין פסין דף כ"ב מיימי נחתי'
 דמצואות המפולסין צנורות שיחין ומערות רתי' לצננה וכתבו
 התוס' צסס ר"ח ובגון שהצור רחוק מכל לז והולכין דרך כאן
 וכאן וקמ"ל דאפי' לא צטלי נחילה דלי צור אולך מכתל
 אל כותל פטי' דאי נחילה והנה אס יהיה חילוק בין אס
 כל קציצות חלל או אגג מנוך עשרה עד למרחוק או אס
 יהיה קמון לו צרחוק ד' טפחים תל פני: כרחה צרור שאין
 חילוק צרור וכחותה ששנינו חריץ סצין צ' חלרות עמוק עשרה
 ורוחצ ד' ופירש רש"י דפחיה מכלן נוח לפקטו ומשפתו אל
 שפתו אבל צרוחצ ד' אין נוח לפקטו ומשפתו אל שפתו כהתיא
 דאיר אפי' פ' הזורק דף ק' פ"א הני מילי היכי דהוא ד' (פ'
 דהיינו ד' טפחים ומקום לחין נוח לפקטו) אבל היכא דלא
 הוי ד' (פ' ד' טפחים) ומשקע פקעי ליה קמנע מייניה דכל
 פיק צרחצו ד' טפחים אין נוח לפקטו ולא פייד תו למימר
 שדריסת הרגל עביג הנחילה תצטלנה: והיינו טעמא דצמירין
 כינו מוודו דצעינן ד' טפחים אף דצמירין הכותל מכתל היכא
 מיד דקגי צטלנה טפחים דנפיק ליה מתורת לצוד ומקום דסס
 לא פייד דריסת הרגל לאפוקי צמירין דסייד דריסת רגל צעינן
 ד' טפחים וצחכי קגי דנה לי ד' טפחים או ד' אמות כיון
 לחין נוח לפקטו וכצד נפק ל"י מתורת לצוד וגם היכא מקום
 חסוב צודאי אמרינן גוד חסיק נחילה וכלשון משנתנו וכן צכינו
 שהזכירו חריץ הזכירו עמוק עשרה ורוחצ ארבעה: וצירושלמי
 ריש פיק דעירובין איתא רבי יעקב צר אחא ורבי יוחא צסס
 רבי יוחנן עושין חריץ על פתח הנצוי עמוק " ורוחצ ד' ומותר
 הנצוי וצעושין פסין היה סס חריץ עמוק " ורוחצ ארבעה וס'
 צו ססה לכאן וססה לכאן נידון משום דיומד לא קוף דצר
 חריץ אלא אפי' גצשוטית ומקלתו גצשוטית כל זה צירושלמי
 ופירוש גצשוטית לע"ד היינו תל המתלקט " מתוך ד' והנך
 רוחה שחריץ פחות יותר מגצשוטית וטעמא משום דחריץ נחילות
 כיכרות יותר קמון מכותה עד למטה משא"כ גצשוטית: והרמב"ם
 ז"ל צפי' י"ו מתל שצה כ' הך דקלנע קצים שהצחתי לעיל
 וכתב צפירוש דאס הוא יתר נצית פאתיים שהוא ג"כ רתי'
 אלא שאסור לטלטל צחובו מקום שאלו האוקף ליריה ואח"כ
 כ' מקום שהוקף שלא לשם דירה אס פרץ פירנה יתר על עשר
 אמות וגדר צה לשם דירה עד עשר מותר לטלטל צבולו: ומשמע
 צהדי' דאתל נמי קאי שהרי אכלהו הנך שהזכיר לעיל איזל
 ומשפס וכן פסק וכתב גידוד חנושה ונחילה חנושה מלטרפין
 דמשמעו לכל דבר וכ"ס כולו בגידוד כדאי' צגמ' צהדי' אצחנה
 לעיל: וכ"ס הטור ס"י סק"צ תל סגצות ה' והשלמינו ל"י וכו'
 חשיב נחילה לטלטל ולכל דבר חרי' מעורס דגידוד חנושה
 ונחילה חנושה נחילה גמורה היא לטלטל ולכל דבר ומכ"ס
 כולו בגידוד כמ"ס למעלה: מכל האמור מוכח צהדי' צלי קום
 חולק דכולו בגידוד מועיל לכל דבר וכיון שמועיל לכל דבר
 אין קום טעם וקצרה לומר דליחיד מועיל הנחילה ולא לרצים
 מלצד שאין לנו לצדוה קצרות וחילוקים מלצדו דצר שאין לו
 קורס ולא רנו צתלמוד ולא צסום אחד מהפסקים: ועוד
 מוכח מכל התלמוד דאדרצא לרצים מקילין כדקיי"ל צשיירא
 שחנתה צצקעה סכותנן לה כל לרבה משא"כ ציחיד כדליהא
 צעירובין דף ק"ז שמועילן דרצים עדיפי ולע"ד מטעם זה חקילו
 צנצוי צלמי וצחלר לריך פני פסין מקום דתסם נצוי דרין צו
 יותר צני אדם מאשר דרין צחלר לכך חקילו צו אף שהרצצא
 כתב טעם אחר כמ"ס צצ"י וצכקף משנה: וגם זה פשוט מאוד
 צבל התלמוד והפסקים דכ"ס שמומר ליחיד לטלטל צבולו אף
 רצים מותרין לטלטל צבולו מדאו' אפי' צלי עירוב ושהוף אלא
 ששלמה עיה תיקן עירובין כדי שלא יצאו להוליא מרתי' לרתי'
 כיון שאותו המקום משותף לרצים שדריין צו: אצל לענן עיקר

הנחילות אין חילוק בין רצים ליחיד: אדרצא לרצים מקילין
 להם צעיקר הנחילות אי מטעמא דידי מפני שהם רצים אי
 מטעמא דהרצצא ז"ל שהטעם מקום לניעות על כרחך כל שמואל
 מותר ציחיד לריך יותר לניעות ואס ציחיד שמואל לריך לניעות
 הרצה אהה מותרו צארצב נחילות צגוד חסיק כסחם רצים
 כגון חלר ומצוי לא כל שכן שהיא מותר ודוק שזמו קיז שאין
 עליו תסוצה אף שאין לורך לוח שהדצר פשוט סכל שמואל מותר
 ליחיד מותר לרצים על ידי עירוב: וכיון צצירטו מעיקר דין
 התלמוד שהדצר פשוט להיחר אצא לייצב מה שהקסה לכתי'ר
 על קדר קונטרסי; ע"ס למה לא נמלא כתוב צפוסקיה הקדמונים
 מפורסם פעל ידי חריץ לחוד צלא חיקף נחילה כלל פייך עירובי
 חלירות ולא עוד אלא שהרצצא וכו' חוץ מכוודך והנה הרצצא
 צעצוה"ק דף י"א ע"א כתב כ"ס פ"ס צרחצו ארבעה וס' לו
 גידודים גצוחים עשרה אפי' נעשו ומלמן ואפי' יתר מצ"ס נחילות
 הן דצר תורה רתי' הוא אלא סכל שמוחקר דיורין וס' צו
 יותר מצ"ס אחמירו עליו חכמים שלא לטלטל צו אלא צדי'
 אמות כו'. הרי צפירו' שאס יס צו דיורין דהיינו חלר או מצוי
 שמואל מותר אפי' רחצ כמה: ומ"ס הרצצא חלרות סל רצים
 סס פ"ס להם נחילות גמורות כחקן היינו צגידוד נמי כמה
 סכתנתי למעלה צסס רש"י ומוכרח מן הגמ' שצמקום צצות " ו
 רחצ ד' נחילות גמורה מקרו וכ"כ ע"ד הרצצא דף י"צ ע"א
 צגגין סכל שאין התקרה עוצרת על כותלי הצית הרי אלו רתי'
 גמורה ומטלטלין צהן אפי' יתר נצית פאתיים והיינו שהיא דרצ
 דכל גגות שהצחנו לעיל וכצד הורנו הרצצא ז"ל דף י"ח ע"ב
 כשעסה כל א' קולס קצוב לגגו מותר צצלו ואסור צצל חצירו
 וגם השמיענו דף כ"א ד"ס ע"ב סכדך שמוערצין דרך חלרות
 ודרך צתים כך מערצין דרך גגות והיינו צשאין להם נחילות
 כיכרות כלל כדלך כל גגות ואווא מוקסם מכל הפוסקים איכ
 הרי צפירוש דצגוד חסיק נמי מערצין אף שלא הולרכו לכך
 סכצד צירטו סכל שמומר ליחיד מותר לרצים על ידי עירוב
 שאף העירוב לא היינו לריכים אי לאו תקנת שלמה עיה כי
 היכי דלא ליתי לאיחלופי צין רתי' חל צעירוב מיהא קגי
 וממילא אודא ליה מה שהצלה מנדצרי מרתי' ז"ל וכן מה שהצחתי
 מנדצרי רש"י ז"ל דפי' עושין פסין דגידוד נחילה גמורה היא
 כמ"ס רש"י ז"ל גופיה הצחנהו לעיל וכן מ"ס צגמ"י לא הזכיר
 גידודים הרי הראיתך שהזכירם צמקומו צכ"י סק"צ צטור ופי' ו
 ומה היה לו להזכיר יותר צפירוש ממה שהזכיר וכתב צשי'ע
 תל סצצוה ה' והשלמינו ל"י שפעה עליו נחילה גצות ה' חסוצה
 נחילה לטלטל ולכל דבר וממילא מוכח צגמ' דכולו צגידוד
 הוא נחילה צמכל סכן כמו שדצרת' עס כתי' פ"א"פ וכ' הטור
 צכ"י סק"צ מקום פ"ס לו ג' נחילות אסרו חכמים לטלטל צו
 עד שיעשה קום תיקון צרציעית והנה כשמואל מוקף גידוד גצות
 " מכל ד' לרדים שהם הנקראים נחילות כסרות צקיון סלפניו
 אחזה ספק נשאר לנו מללטל צו ועל זה מיימי דיני חלר
 ומצוי הרי צירור שאין אחריו צירור דמקום גצוה עשרה אס
 הוא חלר נידון כחלר ואס הוא מצוי נידון כמצוי ומ"ס דצרי
 הרצצא צטעס קולות הנצוי מן מחלר הוא הדין והיא התסוצה
 כמ"ס למעלה ומ"ס מהתיא דר"י צן צצא חגינה והקרפי' שמוקפת
 גדר גצוה " טפחים וכו' חוץ מכוודך ולטעמך ר"צ"צ חולק
 על כל התלמוד דאפי'ו לפי דצריך צצית פאתיים תל נחילה
 גמורה הוא מצלי חולק אלא ודאי לורחא דמילתא נקט ולחפוקי
 ומפקין אחא ומ"ס מהתיא לחין מנללן אלא"כ עשה נחילה
 וממילא פעיל דגידוד היינו נחילה. ומ"ס דכי היכי דתני גצ"ב
 חלרות הצדל דכותל וחריץ אירל למיחני גצ"י קרפי' וצור דע
 ידידי דכל היכי דאתא לאשמועינן בקנתא לא נקיס חריץ דטריחא
 מילתא קוצא להעמיק עשרה צקרקע צרוחצ ארבעה אצל צחלר
 נקיס מעשה שהיה אס יהי' סס חריץ אח"ך דינו ועוד מלךך
 לאשמועינן צצ' חלרות החילוק סצין חריץ לכותל דכותל ומשאו
 קגי וצחריץ עד שיהיה רחצ ד' וכיון שהשמיענו זה פעם א'
 דיו וגם דינא דנתן עליו נכס פייך צצ' חלרות דוקא. ומ"ס
 עוד ואיכא למידק מאי אחי דצבל תקוני דתקן הן צפסין הן
 צשיירה הן צלמי לא חוזכר תיקון ע"י גוד חסיק כלל ועיקר
 אישתמיטתך תלמוד ערוך פ' הזורק דף ק' נצוי פשוט מתוכו
 ונעשה מדרון לרתי' אותו מצוי א"ל לא לחי ולא קורה וכצד
 הצחתי לעיל הירושלמי שמומר צפירוש דחריץ נידון מקום דיומד
 ונה סלא חוזכר צתלמודין מקום דטריחא מילתא כמו סכתנתי
 למעלה. ומה סנתקסה כתי' אמאי אלא"כ למימר מהתיא דקנה
 קכה פחות מג' הדצרים פסוטים שהולך הדצר להאמר דק"ר

רא"י מוצאי זה דמוצי מפולס לכרמלית קני לה זלתי וקורה
 במוצי קהוס כהז או ז"ל דחא חינו דמוצי זה לא היה מפולס
 ומקני לדדיו כהצנת השולל כי מוצי של ג' ומחילתה הי' דהיינו
 הים הוא ומחילה א' והאשפתה היא ומחילה כ"ה והאשפתה
 הרי ג' ומחילתה שלמות וזהו דחא כהז הריצ"ש על הים והאשפתה
 בשות שתייהן מחילתה גמורת אלל אורחא דמילתא נקיט פרוץ
 קלה כי אין דרך לעשות מוצי כזה שאין לו אלל כותל א'
 צנוי והצ' האחרים אשפתה וים הדע שפתי הוא כותב פרוץ קלה
 צלל א' לים וצלל א' לאשפתה והרי ע"כ אשפתה ומחילה ג' והוא
 היל אף לפי' ואומאי כותב עליה פרוץ קלה דחא ע"כ אחרונייהו
 קאי אומרו פרוץ קלה מדקאמר וצלל א' לאשפתה כמבואר לצקי
 צטיב הלשון אלל ודאי דל"ש צין פרוץ קלה לכולו פרוץ ומחילתה
 בגידוד דגידוד ומחילה גמורה היא כמ"ש הריצ"ש ז"ל ע"מ.
 ומעולם לא עלה זה על דעת הריצ"ש ואף לא לכך הור"ך שפתי
 אין ענין זה נוגע לשאלתו שם וגם לא גילה דעתו כלל שרצונו
 לחלוק על רש"י ז"ל ומצלי רחיה ור"צ לנעוץ בהשקצוהו ק"י ת"ח
 ומ"ש עוד וז"ל וגרסי' צפ' כג' בגוה לרצי קחני גג דומיל דחלר
 ונה חלר דמיכרל ומחילתה אף גג בו' ואי בגוד אסיק זלתי
 היקף גרר לחלר מאי אולמיה דחלר נוגע עכ"ל ושגגה היא זו
 דאטו צגג לא קני בגוד אסיק ומחילה הא לא צעין צגג אלל
 שלא תהא תקרה הבית עוצרת על מחילתיו וזהו קני לרצ
 שפ"י ציתר מציב כמבואר שם צגג' ולא אחי אלל לאשפוקי
 מדשמולל דלומר אפילו תקרה הבית עוצרת על הכתלים אומרינן
 גוד אסיק ולה"י שפיר דייק מהיקשא דחלר עכ"כ י"ש לו מחילת
 יכררה או צגגה או צענוק ע"י גוד אסיק ואין לומר צו
 כלל תקרתו עוצרת על כהליו שפתי כל חלר אין לו תקרה
 והיינו מייכרל ומחילתה דקאמר לא לאשפוקי גוד אסיק ור"צ
 ואין לריך לפנים ומה שר"ית להקצ' אותה הר"ית הצרורה
 שהצחתי מדצרי הטור שבי' אי ומחילה לטלטל ולכלל דצר וכתבת
 דרצונו צחמרו לטלטל היינו צפוחה מצינת קאחתיים וכדצרי חל"ש שבי'
 גצי ומחילה העשויה לנחת ומ"ש הטור ולכלל דצר ומקום מאי
 דנוקפקא להו להתוק' אם הזורק מותרו לרשי' חייב עכ"ד והוא
 תימא צעיני האיך עלה על דעתך לומר ככה דצרי הטור
 שדצריו כוללין ונופודין להיתר. ומה זה ענין לדצרי הר"ש
 דאדרצא ומ"ש רחיה להיפך שפתי הר"ש כהז על דצרי הגמ'
 שאומרת לא שנה ומחילה דלעפ"כ צצית קאחתיים שנה ומחילה
 ומותר לטלטל צו והרי הטור כי שנה ומחילה בגידוד וז"כ ע"כ
 אפ"י ציה מצינת קאחתיים דאי צצית קאחתיים דוקא הויל למימר
 לא שנה ומחילה אלל לטלטל. ונודו שפתי הטור צרור מכל
 צחמילת הקינן וז"ל כל ומחילה שלא נכשית לדור צחוכה אלל
 ללניעות או לשמור בו' (דהיינו ומחילה העשויה לנחת ודירה
 שהשמישה לאור) הויל ומחילה להחיר לטלטל צחוכה אלל לא
 הויל ומחילה לעשות מה שצחוכה מוקף לדירה ואחר זה כי תומי
 תל שגזרה חמשה והסלימו לעשרה חסוד ומחילה לטלטל ולכלל
 דצר הרי שכהז צפירוש שהחל דינו עדיף מתכך ומחילת דמייתי
 מעיקרא דלע"ג דתכך דלניעות ואורי לא חסיצו ומחילה להיקף
 דירת. אלל תהל דומחילת חסונה הוא אף להיקף דירה ור"צ
 דצרי הטור צחמתי כשיחזור כתי' ויעיין דצרי הטור ומחילת
 קסי' עד דין תהל יודה לדצריי':

ומ"ש ומכ"ה דאמרו לכל דצר אחי לאשפוקי מהתוק' שגגה
 היא דעד כאן לא נוספקא להו להתוק' ז"ל צפ' כל
 גגות דק ז"צ ד"ה גידוד ה' אלל לרצ חסדל דלומר אין מנטרפין
 ולהכי קמצעי להו צורק מרשי' לתוכו כיון דרשי' רואה פני
 עשרה אלל לדדן דק"י"ל מנטרפין ואפילו לטלטל צחוכו קרי
 למאי אינטרדיך לאשמועינן הו דהזורק לתוכו חייב השתא לקולל
 אומרינן לחומרא מייצעיל דוק והשכח: ונלצד מה שאין הדעת
 קוצלת לומר שנה שכהז הטור וכן הש"ע צפה מלל לכל דצר
 אכן ניקוס ונימא דלל מיי'י אלל למיי'י הזורק מרשי' לתוכו
 חלי'י' אלל דצדרי' כפשתן דהוי ומחילה גמורה צין צצ"ס צין
 ציתר מצי'ס אם תקיפת לדי'ת וכוין דגידוד ה' ומחילה ה'
 ונלטרפין כ"ש כולו בגידוד כדאיתא בגמרא צהדי' : ומה שהצאת
 מההיא דלכסדרא צצקבא דאומרינן פי תקרה יורד וקוהם אין
 לו ענין.לכדון דידן: ומה שהתמה על הרש"צ שמהיר לטלטל
 צגגין שפ"י יתר מצינת קאחתיים הלמוד ערוך הוא צפרק כל
 גגות דק ז' ודאי ההיא דרצ גידל אף שצצית שלמטה מונט
 אקור לטלטל אלל צאריצ' אמוה כיון שעל גגו גזרה עשרה
 ומחילתיו יכרות וותר לטלטל צכורו ואפילו ציתר מצי'ס ככל
 הגגין וגם ליסנא דרצ גידל עלמו הכי הוא מותר לטלטל
 צכורו

הוא שפתי קנהל לאשפוקי ומחילה גוד אסיק דמהני שפ"י צציה
 סוד ומחילה גמורה היא ודאי אין לורך לאומרתה צפסקין ור"צ.
 תי'ס ותי' איכא מןן דמונע או הנמלל כהז צס' כצר נהצבר
 למעלה סכן ופירש צירושלמי צמוצי וצפסקין והא דלל אידכר
 צחלמודין מקום דלחי כל שהוא מקיד מחו מהני ולית ציה
 שוב קירחא ומשאיב צחרי'ן שטרחו רצ מלוד ומ"ש ומקובה חון
 ומכודד צקובה לא אומרינן גוד אסיק כדאומרינן צפיק דקובה
 דף ד' צעמוד גציה עקרת וי' צו חכפר קובה ודעת רוב
 השפוקי' דצפיקך על שפה הגג נמי הקובה עקולה ולדעת
 המכשירים אפטר לומר דצפיקך על שפת החריץ אחי' דלפי'
 צכל הרוחות כשרה וכל סכן מרוח אחת ומ"ש להכריע מכה
 מהיא דתוק' דפי' עושין פסקין אינו ענין לכאן דדאי היכי דשכיחי
 רצ"י ומצלי ומחילה קאינה עשוי צידי אדכ צין צגוד אסיק
 צין צמחילה גצוהה שפתיים קצ"צ לה תר"ויהו חד דינא אי'ת
 להו וכמ"ש צהקו' א' לחכס א' חצרך שצודאי הגיעה לידך
 אלל היכי דלל שכיחי רצ"ס דלצטלינהו למחילתה גוד אסיק
 ומחילה גצוהה די'ס שיה וכן גידוד העשוי צידי ארס בגון
 חרי'ן שפושין קצ"צ לעיר ודאי צרור דמחילה גמורה היא ואין
 כה ציד רצ"ס לצטלה ומ"ש מהיא דרש"צ"ל דכל דירה שהשמישה
 לאור כו' אינו ענין לכ"ד דההיא פירושה כדצרי רש"י וכן
 הסביונו כל הפוסקים ז"ל ראשוני' ואחרוני' מצלי חולק כי
 הוא מוכרח מהגמ' ותי' הוא תחולס ידצר חלוס לפתור פתרון
 שאינו מנכין השמישה והיא ז"ל צפ' ט"ז דין ט"ו כהז ואע"פ
 שהמחילת העשויה ומחילתן כהל וקלע מועילות אלו העשויות
 צידי ארס אינן מועילות. ודין דירה שהשמישה לאור הציאו
 הרמז"ס ר"ש פרקין וכן דין תהל והקלע כמה שכתב למעלה
 ומוכרח הוא כמפור' וממהני איך נעלם מכת"ר שכל שהוא יתר
 יחיד לריך יותר לניעות ואיך עלה דעתך שאם יהיה יחיד
 דר צצית ולפניו חלר מוקף חרי'ן מכל לדדיו שמהיר לטלטל
 צכורו ואע"פ שאין מקום זה מולנע וכשיחי שלקת או ארצעה
 דר"י צתוך ג' או ד' צה"ס ולפניהם חלר מוקף חרי'ן ימי
 אקורים לטלטל מחמת שאינו מקום מולנע והאל זהו דצר
 שהשכל גזר עליו והחוס מועיד עליו ותמיכא ליה צמחתי' ה'
 פ"ג דמנעשרות אינו היא חלר שחייצת צמנעשרות ר"י חלר
 הלורית שהכלים נשמרים צחוכה רע"א כל שא' פותח וא' נועל
 פטורה רצי נחמיה אומר כל שאין אדם צוש מללכול צחוכה
 חייצת ר"י כל שסכנא לה ואין אומרי' לו מה אהתה מצתק
 פטורה הך רואה דלענין קציעות המנעשרות כל שהוא יתר
 מיוחדת ליחיד היא קוצעה למנעשר וכל שיד רצ"ס שולטת זה
 היא פטורה ואמר' דכל שאין אדם צוש למכול צחוכה דינה
 כחלר של יחיד וכציה שזא קוצע אלל כשאלס צוש למכול
 צחוכה היא כחלר של רצ"ב שאין עושין זה השמיש לטוב ואינה
 קוצעת למנעשר שאינו דינא לצית ש"ע דכל שהחלר. מיוחדת
 ליחיד דרך לעשות זה השמיש לטוב בגון אכילה וכיוצא זה
 אלל כשהיא של רצ"ס אין דרך לעשות זה השמיש לטוב כל
 כך ולא חטו ומחירין ליחיד חלר צגוד אסיק אף שהוא לריך
 לניעות יותר כ"ש לרצ"ס וכצר כהצעה צזה למעלה. ומ"ש מדצרי
 רש"י שכתב שפיפור זה נחטו חכמים לכל היקף המתוקן ואינו
 מתוקן כל לרבו בגון ומחילה שאין זה שחי וערצ וכהצת וכ"ש
 דאי היה פרוץ מכל לדדיו אינו כן ואין כאן מקום לקיו דמחילת
 גוד אסיק ומחילה גמורה היא כמ"ש רש"י צפ"י לעיל וכדחוכתי
 מכהה מקומות מההלמוד והפוסקים ז"ל. ומ"ש וכ"ש לדעת רצ"י
 יונתן וכו' לא ידענא מאי כיהו דלע"ד דעת רצ"י יונתן כדעת
 כל הפוסקים דכולהו הכי קצרי גם הכל סכן שכתבת על
 דצרי הר"ש ז"ל ומחילתה נפיל מכה מה שכתבו. ומ"ש ומקובה
 אם כדצריך שפ"י צית קאחתיים ואפילו ליחיד מני אלל שאני
 קובה דהכי אגמריה רחמנא למשה או מדילפינן להו ומקובות
 צעין בעין סכך צגוצה. ודצרי ההוק' אינם ענין לכאן דאיכא
 מיי'י דצד שצצת וקובה שווין צו. ומ"ש לחלק צין מיכא דאיכא
 צ' ומחילתה צגוצה לצין כולם צגידוד אכתי תיקשת לפי'ד אומאי
 לא חני צמוצי דמהני חרי'ן והרי י'ס לו ג' ומחילתה צגוצה וכן
 צטפח של קובה לפי דצריך. ומ"ש שפתי' פירש דלל כרש"י
 חלילה אדרצה הוא מצי' רחיה שם צחצוחו מפ"י רש"י וכותב
 לקואלו דצר שאינו ע"י צפירש"י לא היה כותב מה שכתב.
 ומעולם לא עלה דעה הריצ"ש לחלק צין כל ומחילה בגידוד
 למחילתה צגידוד שהוא הפך החלמוד ולשרי' צין אין רחיה ולא
 זכר לזה אלל כלפי דצרי הכת השוללת מונטו שרלחה לצצ"א

תשובה היתר הטלעול על ידי שכירות מן הצורגי מאסקרי לענין 7. שהיא כהררים החלום צמעה שנים הרביעית
 עכיון שיש רשות לשר העיר להניח קם אכסיו וכלי מלחמותו
 צמעה מלחמה השכירות מוננו ומועלת כלענין שאין להרצ זיל
 רחיה ע"ז שכל ונה שהציו זיל מדצרי הרעציו ויהיה אינו אלל
 כשיש לו רשות להניח קם כליו זכל זמן לאפוקי כשאין לו
 רשות להניח קם אלל צמעה מלחמה אכן כשאין קם ענה
 מלחמה. ומחיה קעם תועיל השכירות צמות זמון מרי אין לו
 רשות צמותה קענה להניח קם קום דבר ואינו צמותה קענה
 לל שכירו ולל לקיטו. וגם הפיקת יד אין לו דלף דלחן למלחמה
 זמן קצוב ומיו הרי מחוסר מעשה המלחמה וכל שהוא מחוסר
 מעשה לאו כעשוי דמי. ולף דמוסכיר כשיש לו רשות לקלק
 לשוכר יכול להסכיר ולף שעדיין לא סילקו דכיו דצידו לאו
 כמחוסר מעשה דמי וכדלמרי צמחות דף כיט איר אשי כל
 צידו ללו דחוי ולף דצפי הרצית דף ע"ד אפליגו רצ ושמואל
 בענין פסיקה על הסער דלרצ לא שאני ליה צין צידו לצדי
 שנים ולשמואל שאני ליה דצדי אדם אפילו מחוסר מלחמה פוסקין
 וק"ל כרצ צנ"ד אפי' רצ מורה דטעמא מקום רשות הוא
 והרי אין לו רשות עתה ולף גם אין ציד הקר לעורר מדנים
 ולהעריך מלחמה שלל צרלון צני העיר וכל שאין הדבר הלוי
 צידו אין כוחו יפה כלל צמתי העיר. ואפשר שדצרי הרציי
 אמורים קר שמיכולת צידו לפצור מדנים עם שכניו זכל עת
 צירלה ואין צני המדינה מעבצין עליו וכיון שכן קיל להרציי
 זיל אף שעדיין מחוסר מעשה. ומיי יפה כחו לאפוקי צצורגי
 מאסקרי שצמחצורגי שאין צידו להעריך מלחמה כלל צמתי
 רלון אכשי העיר צמה כחו יפה להסכיר רשותם וכבר נודע
 שכהצו זיל שאין השכירות מהער מועיל כלל אלל שהרציי זיל
 נדחק לחלק צין סר לשר כמחוסר צמפרו ודי לנו אם נחיר
 צמר קיש לו רשות להעריך מלחמה וגם להסיהר של הקיציש
 סדך הרצים הוא לעולם לאדון העיר. לטנותה כמו סירלה
 ולתת לצעלי צמים דרך מלד אחר כמחוסר צמפרו והציוה
 הרציי זיל הדבר ידוע שאין ציד הצורגי מייסקרי לטנות דרך
 הרצים ולהת להם דרך מלד אחר. ולי ומעם שהצורגי מייסקרי
 אובל פרס מצני העיר הדבר פשוט שאין זה כדאי לסיכול
 להסכיר רשותם. צמתי ידיעתם דאי לא הינא חכי מוסכחת
 לה סר או פרס שלל יוכל להסכיר רשותן של צני העיר שהרי
 אובלים פרס מצני העיר כמחוסר צצריהם ואפילו הכי לא
 מהני שכירותם אלל אישכא צעינן סיתיו צני העיר אובלים
 פרס מן השר כדמוענע מפסק רצנו ומיר הציוה המרדכי
 ריש הדר:

ובתשובה הרציש המזכרת סכ' דלעטם שיש רשות להאדון
 לטול דרך הרצים וליתן להם מן הלד מותר
 לטלטל צמצוי ולל צצני הגוים דוויאל דציטל רשות חלרו
 רשות ציתו לא ציטל. תמיהא לי טוצה מצי ענין זל"ז דצמלמל
 דירת ישראלים האוקרים זע"ז שפיר אמרי' דלף דציטל רשות
 חלרו רשות ציתו אקורה. אלל דירת גוי. דכדירת צממה היא
 ואינה אוקרת אלל אם יש קם צ' ישראלים אוקרים זע"ז וכלן
 כיון שסכרו רשות המוצי שהוא המוקם שהישראלים אוקרים
 זע"ז קוצ אין קום ישראל אוקר על חצירו צית הגוי שהני
 אין לשום ישראל דרך ודריסת הרגל על הגוי צציתו של הגוי
 ודריסת הרגל קיש לגוי צמצוי כצד הותרה ב"י שכירות מהאדון
 ולמה נאקור צני הגוים על הישראלים מעתה. תו חזינא תיחא
 דצצרי הרציי זיל צקי' שפיצ קמוך לקופו סכ' רצנו מליר שאם
 דרים צמצוי צ' ישראלים וגוי ולל סכרו מהגוי אקור לטלטל
 ומלר ישראל לחלר גוי דרך חלון סצנייהם וכולי אלל הרחיש
 כ' צהשו' (והיא כלל כ"א ס"ג) שאין אוקר על הישראלים
 אלל כשיש לו דריסת הרגל עליהם אגוי. ולע"ד הרצ זיל צל
 לחלוק כשיש לו את השוין כי אינו רואה קום מחלוקה צין הרציו
 והרחיש זיל דהרציו מייירי צמוקם שאוקר הגוי כגון ג' חלרות
 פתוחות לצמיו אחד השנים ישראלים וצמחד גוי. והרחיש מייירי
 צשאין החלרות לא של הצ' ישראלים ולא של הגוי פתוחות
 לצמיו אחד כלל צאופן שאין הישראלים אוקרים זע"ז אלל
 שיש פתח א' צין סתי החלרות של הישראלים שאם רלו מערצין
 סנים ולא רלו מערצין א'. וע"ז השיצ הרחיש דלל אשכחן
 קיתא הגוי אוקר דכמותה צישראל אינו אוקר אלל צמתי
 חלרות זו לפנים מו' וגוי צפנימות דלף דכמותה צישראל
 אינו אוקר דמ"ל רגל המותרת צמוקמה אעפ"כ הגוי אוקר
 כיון שיש לו דריסת הרגל עליהם. אלל לא צצ' חלרות ופתח
 ד' א'

אכילו ואם איתא הירל לפרוקי עד צית קאחיים אלל ודאי
 לא שחיי. וגם הרעציו לא רחיתי קשינה צלסין המימורל כלל
 אלל כהנה כדורתה ופירושה ודאי הכי הוא דאפילו יהר מצים
 ומיש שהציי לא הציא זה אלל צדיני הרשויות ולל הציאו צדיני
 הטלעול אף צמיון שמיא כצד הציא הטור דין גגין שאין מחילתן
 ניכרת: דמוענע הא צמחילתן ניכרת אפילו רחצ הרצה מותר
 לטלטל צכולו. וגם צקי' עע"צ הציא הטור דמותר לטלטל
 צגגין אפילו רחצן כמה דדוקא צקרפיף התנה קיהא סאחיים
 אלל צגגין וחלרות לל התנה קיהא סאחיים אלל צגגין וחלרות
 לא התנה צום: ומחילת תיחי לחלק צין תוכו עשרת לאין תוכו
 עשרה: ולא מלינו לשום א' מהפוקקים שיחלק צכך וגם אי
 אפשר לחלק שהרי צפירוש אמר מותר לטלטל צכולו וכל היכא
 דאינו ראשי אלל עד קאחיים מפרש ליה אין מטלטלין צו אלל
 עד קאחיים וזה צרור: ומ"ש דהרעציו פליג אפירוש רש"י
 וק"ל כהתוס' דגג הוי טפי לדירה מקרפיף אינו כן. ואין מחלוקה
 צין רש"י להתוס' צום לרצ דכוותיה ק"ל דלכ"ע לא אמרינן
 דמחילתה לדירת מטה עעידן וזה צרור קם צממורל: ומיש לחלק
 צין רצים ע"י עירוב ליחיד כצד הסצתי למעלה מה קיש צו
 די: ומיש דצגגין לא קייך צמו' עירוב כצד הרחיתך למעלה
 דשפיר קייך צמו' עירוב: ומה סרלי' לחלק צין כולו לחליו.
 לע"ד נשתקע הדבר ולל כאלמר וכמו שהוכחתי הכל צצירור
 למעלה. הרחיה מנצולי הלקט שהציו צצ"י ק"י ס"ח גם אני
 רחיתים. וממת הוא דיש לדחותה דשאני למדידת תחומין
 דאפילו קרפוף קותנן לעיר אף שאקור צטלעול. עכ"ז מדקלמור
 ואפילו מחילת קלה של סתי וערצ כו' משנע דמריץ לאו מחילת
 קלה הוא אלל מחילה גמורה אלל שאין אנו לריכין לה סתה
 הצחנו רחיות וכריתות מההלמוד צממה דוכתי ומגדולי הפוקקים
 המפורסמים שדבר פשוט הוא ומה קדחה כתי' דשאני מחנה
 דלל צעני עירוב לא דק דהיה דוקא צמחנה ישראל החולכי
 להלחם וכדצרי הרמזים זיל אלל צמחנה דעלמא כללו הגוים
 קלרין על עיר וישראלים חולכים עמם ודאי חייצין וכמ"ש
 הרמזים זיל פיק דחיע וכן פסק צשיע ק"י סס"ו אף שכהצ
 היה זיל דיש מפרקים חולקים אנו אין לנו אלל דצרי הרמזים
 והשיע מגדולי הפוקקים הם וציתור סדצריהם לרלים כמה סכ'
 היה זיל. ומה סרלי' לחלק צין תל למקום נוקף צמריץ וכהנה
 וזיל דאי איתא דרמ"י הוא כי היכי דמייזכר תרי מידי צצורה
 כגון תל וגדר הי' אריל למייזכר הרי מידי צעומק דהיינו מריץ
 ומקום נוקף צמריץ עכ"ל ואין לו מקום דצממה לא הוזכרו
 צגדר הרמ"י אלל סני דצרים דהיינו אחד נוקם נוקף צמחילתה
 גצרות קתו חמריץ המוזכר צריש מק' קצת והצ' גדר גצוה
 קתו מקום שאין לו מחילתה גצרות כלל אלל ע"י גוד אקיק
 וכמו שהרחצתי הדבר צה למעלה ודרך זו תפסו כל פוקקי
 הלכות: ומ"ש דמחילתה נדרסת היא דהא פסיעה ציטוי' אמה
 היא: לא דק דמותה הפסיעה היא עם אורך פרסת הרגל שהיא
 לכל הפחות ג' טפחים וצין רגל לרגל ליכא אלל ג' טפחים
 וצודאי כל קיש צרוחצ חמריץ ארצעה טפחים לאו מחילתה נדרסת
 היא וכמ"ש למעלה: ומה סרלי' לחלק צין אם רוחצ חמריץ
 הוא ארצעה טפחים א' אמה אחת אין לורך להשיצ עליהם כי
 אינן אלל דצרי נציאות ואנו אין לנו אלל דצרי חז"ל דצמריץ
 רחצ ד' טפחים חסיצ ומחילתה דלמרינן גוד אקיק ומחילתה גמורה
 היא לטלטל כלל דצ: ומ"ש מפקי צירלות. כצד הסצתי עליו
 למעלה מה קיש צו די: כלל העולה דמקום המוקף חריץ קציו
 לו מכל רוחותיו עמוק עשרה רוחצ ארצעה טפחים מחילתה
 גמורה הוא ומערצין צו ומשתתפין צו ככל דיני מצאות וחלרות
 צאופן עעיר אי"י וכל שאר עיירות אם יש לתן חריץ עמוק
 י"ט ורחצ ד' טפחים כמות מותרת לערצ ולשתק כלל העיירות
 המוקפות חומה גצוה דלכ"י וצריח ורחיה צקי' אמונת שמואל
 לחרצ ומרשים קאלדלצנר חמר וקרה ויגע הרצה למולח מקום
 דין חמריץ עמוק עשרה שהוא כגדר גצוה עשרה: והציא דצרי
 הרעציו צקי' עצוה"ק ותמה אני על הרצ זיל שמוחזקי צו
 סה"י צקי' צמדרי תורה איך נעלמו מוננו קוגיות ההלמוד שהצחתי
 קשם ערוכות וצרות סדין חמריץ כדין הגדר לכל דצד וליה
 לריך להציאו מדצרי הרעציו זיל ולענין דינא כצד הסכים הוא
 ז"ל עם האמור ושלוס כנפס הלצ"י אשכנזי קיט:

כסליו רמ"ו סמך דפיק בארטינא דהמטובה להאמבורג יע"א
שאלה ה' ו מהו שתועיל שכירות מראש העלה שצמחצורגי
 הנקרא צורגי מאסקרי לני קנה אף לחמר מיתת
 הצורגי מאסקרי.

ואיל דחזקה מנעוד יום נמי נחמי היינו דוקא ללוחה קנה ולא לכל קצתות הסנה כדי לקרצ הסכורה בנחלי דאפסק. ואריך קימי' אין נשכירות זו אלא נשום עיכוב דמיס סהגוי לקח דמיס ותישראל צעד הסכירות וכ"ז שאינו מחזיר הדמים אי לחזור מהסכירות. אף שגם על זאה היה אפשר לפקפק כיון שאין באן קנין גמור חזרת הגוי חזרה היא ומעשות הוא להו גזל צידו אף שאינו מחזירם לישראל מיגזל גזל ליה. אבל הסכירות בטלה מינו כבר דקדק בן רבינו חז"י ז"ל ונלשון רש"י ז"ל וכדאי הוא רבינו לקמוך עליו אף שלא נשעת הדמק. אבל לאחר מיתת הגוי לא שמועטו שותיביל הסכירות אף כשסכרות לזמן קרוב אדרצא הסכירות ופשוטן של שמועטות מראין דלא נחמי ואיכ הצא להקל בכל כיוולא צוה עליו תרתיא אף דצמנון ומאז המעשרין. ונעשר עני נשציעית אמרי' צונק' ידים שכל הממזיר צדצרי קושרים עליו להציא רחיה הנמי כשאין הסכרה ופשוטן של דברים מראין לחומרה. אבל כיוולא לניד על המזיר להציא רחיה. והא חזינן דק"ל להגות אשרי צסס א"ז דלריך לשכור בכל ערצ שצת וכיכ תרצ"ן נשפרו וסינה וסילש ונמי דאנן לא קי"ל הכי היינו נשעטס האמור לעיל דכ"ז שאינו חוזר צו תי"ל כנשכיר ומדס. אבל סיועיל לאחר מיתת זה אי אפשר צסוס פנים ותכלע"ד כהצתי

צ"י בכמותרי יעקב זלתיא אשכנזי ס"ט:

שאלה ו זלכתי אדריאנופולי זה לי בעשרים וחמש שנים נמלאתי עם הרצ המסיד מהרי"ר יעקב סקרינור ז"ל שהיה מרצין תורה סס והוא העירנו לפדס לשון הרצ המגיד ז"ל צפיג מהל' קצת צלמורו קצתותיו נמלל צמלרים צמושצ זקנים נתקשו הרצה צצ"לורו אמרתי עם הספר צנצ"ה לכי אפרטנו וז"ל המגיד ז"ל טוענין קורת צית הצד כ"ו אבל עדיין יקשה לנו מיס צפי' כיא שחלק צסוס וצוקר צין מוחקרין דיכה למחוקרין שחיקה כ"ו ואכי אפרס ויהיו דצריהס קיימים דע כ"ו דיגמור דר"י ר"ל יגמור נשס צצנת צידים כ"ו ומשנתינו דטוענין היא ענין אחר כ"ו עכ"ל כוונתו מצוחרת דיגמור דקאמר ר"י חלוק נמלי דתנן צמתיתין ארין טעוענין קורת צית הצד דיגמור דר"י ק"ל טפי דהיינו צידים ומתכיתין היינו דוקא נמילל ולתחרי המשקן היולאים. כתצ עוד וריצ"ח כי קאמר נתינו ר"י היא ללו למינאר דצמחוקרין דיכה ק"ל דשרי ר"י לגמור צצנת. דאיכ לא או גזרו רצנן צמדי. רלונו לומר דאי היה ק"ל לר' ישמעאל לא תוקישו חכמים לגזור ולחקור יוחר על מה שאקור ונן התורה אלא הכינו הדבר על דין תורה וכל מה שהיא מותר דבר תורה הכינו צתרו וזה דבר רחוק שהרי צכל וי"ל דצנת מלינו שמוקישו חכמים לגזור נשום. צצות והי"כ כסלל רסקן כלל הרי תן אקורין נשום מלככה וצפרסקן כ"י דנשום מלככה ליכא היה מן תרלוו להוקיף ולגזור מדרצנן נשום צצות כיון דמחוקרין דיכה. כ"י עוד וז"ל אינ דמדאו' וכו' ולא נשום גזרה דרצנן למוד ואינ מלי קאמר כ"ו כר"י אחר שאין הענינים שוים רלונו לומר זה ולגמור צידים וצמחוקר שחיקה וזה לתחרי היולל מאליו ואפי' צמחוק' דיכה ועל זה תירץ יס' לי לומר דכשתן מחוקרין דיכה לטוענן ערב צצת כ"ו כמחוקרין שחיקה לגמור נשעתחשך דקאמר ר"י ישמעאל רלונו לומר צהדרגת. כ"י עוד וכי אקשו לר"ל כ"ו הירלו דריצ"ח ללו נכ"ס מייכי לה רלונו לומר דאי תרי ק"ל לריצ"ח דלפי' צמחוקר דיכה נמי שרי ר"י ישמעאל לגמור צידים היה אחי דינא דנהני' דטוענין דממילל צמכ"ש אבל לפירושו ז"ל דאף ריצ"ח מודה דמחוקר דיכה מודה רי"ס דאקור איכ לא אחי צמכ"ש אלא צדרך דמיון והדרגת סמדתה מחוקרין דיכה לענין טעינה וממילל למחוקר שחיקה ולגמור צידים. וצוה נתקיימו דצרי תרומצים והר"ף שלענין קורת ציה הצד אפי' צמחוקר דיכה שרי כיון דממילל ולענין סוס וצוקר דלגמור צידים צמחוקר דיכה אקור צמחוקר שחיקה שרי זה כ"ל ככון וצרוו צדצרי הרצ המגיד ז"ל ולפי' שאמר לי התיח"ח ז"ל הכי סהרצה חכמים נתקשו צו כהצתי הנלע"ד. ז"י אשכנזי:

בער"ן ט"ז סיון תס"ג לשי"ק

שאלה ח שאחלת אשה הנשפת תצנית זכר או נקבה אם לריכה להמתין מלשכנול כמו שאר יולדות אם לא ויס מחלוקה צכאן זה אומר צכה זה אומר צכה צלי טעם עכתי"ד כתי"ר:

תשובה הדבר צרוו שאין חילוק צין יולדת. מנשפת. לשום דין מדיני התורה. אמנם לענין נהגה זה. סנהג: נוקטת נשים. צנוקתת מקומיה. קלא לטבול עד אחר נ"י יום לצכר

אי ציניסס. זהו פירוש דצרי תרלי"ס לע"ד צלושן שגס תרלי"ס מודה לריע רצו ז"ל דתיכא דהגוי חוקר כגון ג' חלרות הספרותה למצוי דאף דרך החלכות אקור לטלטל נצית הישראל לצינה הגוי וצטיקר סאלתינ נלע"ד דהיה אפשר לדקדק מדצרי תרצ"א סהצ"א תרצ"י ז"ל ס"י שפי"צ דדוקא נקט סנה או סנתים דמקתנחל אין דרך המנלך להקפיד על זמן כזה. אבל על כ"י סנה דרך המנלך להקפיד וכתי דכל זמן שהוא שכירו ולקישו לא חייסינן אקפידח ידיה סהרי אף צמקוס שהוא אינו רולה להשכיר שכירו ומשכיר הינו צצורו שכירו אבל שמועיל שכירותו לאחר שיעצור ומשכירותו וצחקסדה לא ואף אח"ל דלאו דווקא כ"ל דהינו כשהמנלך חי אבל כשמת המנלך. אף שהגזר חי הכל צט"ל אם לא סמייחמו המנלך חמדס ג"כ וכי"ס נוגן דוד צמיון שפי"צ כשמת אפי' שכרו לזמן אינו מועיל ואף שרתייתו משוכר כנעצר אינה רחיה דאם אמרו להקל יאמרו להחמיר כדאי' צהדיח צגמי' וצפוקקים אעפי"כ כ"ל מציקר הדין דלא קגי'לאחר מיתת הגוי כלל צשכירות ששכר צמיון דלא לאו וי"ל דרצנן כ"י חוכא ואיעלולא שאיכ אף הוא ישכור לאלף סנים צצגרו או ממרה א' התיכן זה (ולא מכתצרה לי למינר סהגוי לא יתרלה כיון דלא צמיון שכירות צריחה דאף דלמרינן דחיי"ס לכספס מינו דלא דמוגי' ולא חיי"ס לטנה וסנתים אף לאלף סנים לא ימוש כ"י) דצטלמח כשהוא צמייס והרשות ציד הגוי לחזור צו כל צצת וצצת איכ מה שאינו חוזר הרי כשכירות נמדס דאף סבי' צתקר להרצ"ן ס"י ר"ז אם שכרו מנהיכה ונן הגוי ל"י סנים העירוצ די להס צלותו שכירות תרלשון שכבר קנו אין העצלים יכולים לחזור ולחקור מה שכבר השכירו להס עכ"ל וזה יס לפדסו ומכ"ס עם שאר הפוקקים דרי"ל דכ"ז שאינו מחזיר להס הדמים אינו יכול לחזור ולחקור. אבל אם רולה לחזיר הדמים ולחקור תרשות צידו וכצצרת שאר הפוקקים ז"ל ואיכ כל זמן שהוא צמייס כיון שהרבות צידו לחזיר הדמים ולחזור, מהשכירות כל זמן שאינו עושה כן הוא ליה כשכירות נמדס צכל קצת וצצת אבל לאחר יתיחה שאין צידו כלום אינו שכירות יס' באן. ואף אח"ל דצתקר להרצ"ן חולק על שאר הפוקקים וס"ל דלפי' רולה לחזיר להס הדמיה ולחזור מהשכירות אין צידו לחזור אפשר לומר דכ"ז הוא צצמחוקר ללחריס דוקא. אבל צמכר קשותי ללחריס לא שמועטו שמועיל שכירות תרלשון כיון שעכסיו אינו צעליו כלל דאף דצמחוקר ואין צידו לסלקו דלא אגרינן מיניה עתה מינו מועיל מה שכבר השכיר לישראל קודם שהשכיר לגוי היינו טעמח שהרי גוף הקרקע שלו וסמו נקרא עליה אבל צמוכר קלא נשאר לו סס ושאר צקרקע מה תועיל שכירותו שכבר חלף חלף לו. וטעמח דמילתח דאף דצמלמח קיי"ל שכירות ליומח מנכר הוא ואין אדם יכול למוכר צית שהשכיר לאחד על זמן קרוב לאחר כ"י להולילו תוך זמנו דלא עדיף חלוקה מהמוכר דלתח' וממחיה היינו צשכירות גמורה שהוא קונה גוף הקרקע אבל צשכירות המותרת צצצת אין צה קנין של כלום. דעב דהא שוכרין צצנה ואינה אלא סילוק רשות צעלמח דומיא דציטול רשות דישראל אלא דצגוי צמיון דמי כ"י קלא ילמוד ישראל מנעשיו. אבל דא דלא אינו אלא סילוק רשות צעלמח וכיון שכן אף הגוי יכול לחזור צין ונן השכירות כמו שהישראל חוזר ונשציטול ואף דצחציזיקו צחלר אין המצט"ל יכול לחזור צו היינו דוקא ללוחה סצת אבל לא לכל צצנתה הסנה דתרי לרש"י ז"ל צמיון חזקה דוקא ונשחשכה ואף החולקים עליו לא חלקו אלא צצלותה הסצת אבל לכל תכנה כולה לא דלא יהא עדיף כח הציטול מכה העירוצ וכי תיכי דצמירוצ יכול לחזור צו הי"ס צציטול וחו טעמו של רש"י ז"ל דק"ל דלא מנהי חזקה אלא מנשחשך דומיא דעירוצ דלא קנה עד ציה דהיינו שחשך. ואף דהעירוצ לריך לתחימו מנעוד יום ויהא עד ציה חכא כיון דקילוק רשות צעלמח הוא אף צצצת שרי לצטולי הא מיהא לריך להיות החזקה צצנה ורואה אינן הדצריכ ק"ו השתח עירוצ דקנין גמור הוא ומילתח אלימחח אף למיד עירוצ נשום דירה אפי"ה אם עירצ לכל קצתות הסנה יכול הוא לחזור צו אף לאחר קצת ראשונה ותדע דעירוצ מילתח אלימחח היא שהרי אי' לערצ אלא קודם כתיסת קצת אעפי"כ יכול לחזור צו צין קצת לקצת ציטול רשות דמילתח צעלמח הוא אינו דין סיכול לחזור צו צין קצת לקצת אף סצתחלה ציט"ל לכל קצתות הסנה. וכן מללתי להרצ"ח ז"ל נשפר המאור סבי' שכל מי צציטול רשות חלרו אינו יכול לחזור צו ללוחה קצת מנשום הא לשאר קצתות יכול לחזור צו ומקצצר טעמיה טוצח ואף החולקים על רש"י

לזכר. ופי' לנקמת. הדבר צרור כמ"ש האחרונים שהמפלות אין
 מנהיגיהם אלא הבק ומיד שהטורחנות עוזבות לאחר שצעה נקיים
 ואם כי לכאורה אין טעם בדבר. כד נעיינין ונשכחין הרי
 טעמי. והרואייהו לבצח. וזה כי ידוע הוא שעל הנוהגו להנתיב
 עד מי ופי' קרא עליהן ערעור רצון של ישראל הרמזים ז"ל
 וכתב שיש בו משום מיתות. ויש לבסוף שהטורחנות תומי' אחר
 ז' נקיים. ואחריו זמניקו ומגדולי האחרונים. ומקלת האחרונים
 ז"ל צדוהם כי עדיין נכתב זה קיים צין ומקלת נשים. חתרו
 לנזוף עילה שלא לצטל המנהג כי סיכי דלא ליתחזי כוונות
 והטוב מהטעמים שנאמרו בו הוא מ"ש הצ"י ז"ל צס הרצ"ש
 מפני שצדוהם סימנים דונים מלוייה. וראו הנשים שאין דמי
 המפלה ונרצו' ונושכים בדמי היולדת. לכך החמירו ציולדת
 ולא החמירו צמפלת וזהו טעם א': טעם שני כי לכל הדעות
 ולכל הפירושים. אין זה אלא חומרא רחוקה. ראו הנשים להחמיר
 ציולדת ולא צמפלת. כי רוב יולדות. וניקות את צנין ואין
 ציחור הטבילה קום ציטול פויר ולא הו"ל חומרא דלתי לדי
 קולא. אבל צמפלת שיש ציחור הטבילה ציטול פויר לא לו
 להרחיק הטבילה משום חומרא זו. דה"ל חומרא דלתי לדי
 קולא שצמפלות צעליהן מפורי. כנזל דכל האומר שהמפלה ג"כ
 תנתי' מי ופי' אחרי רואו דצרי זה אין רוח חכמים נוחה סימנו
 וחוששנו לו מעונשו של מצטל ישראל מפורי ר"ל ודצרי צעל
 ע"ז נדון זה נכוחי' לנתיב ולטובו לשון הזמנ הכלפי' בהציה:
 צ"י הירש צמורה"ר יעקב זלתי' ארצין ק"ט
 ק"ק פרנקפורט דאדרא הנ"א לפ"ק

שאלה ט

אחריו שניטל עוקו ילמדנו רצנו אם וצרכין
 עליו ציום ראשון צענה הדחק שאין אחר צערי:

תשובה

ומחוקת יכנה היא צין הפוקקים והראש מהקוצרים
 שנוצרכין עליו צענה הדחק. וכהנצ להרץ המיתה
 הראצ"ד דהא"ך יתכן דשלא צענה הדחק הוא פקול וצענה
 הדחק יולאין צו ומצרכין עליו דהכחוד נוסרו לחכמים: וצעיה
 יפלא דלא אמרינן הכי אלא צעמי כהוצים מנוכחי' וזל"ז
 כחותה דפרק אין דורשין צאיקור מלככה צחסי' דההכרעה
 ונקורה לחכמים אבל כשאין גילוי צפקוק להכביד את הפקולין
 ונקירה זו וניין ול"ד למ"ש הרין ריש לולב הגזול וז"ל אבל
 הכחוד לא פרט כלום צהדר אלא קהם ואונר שהחל מלוח זו
 מהדרת ומקרה לחכמים ז"ל דההם שאני דעכ"פ איכא הדר
 צחותו ונקלת שנסאר מוננו אבל להכשיר מה שאינו הדר לגמרי
 וזהו דלמי קותר הכחוד לגמרי: ואפשר לומר דאך הראצ"ד
 החולק דוקא ציצע שהוא פקול כל ז' לדעהו ז"ל אבל צהההו
 חקר דכשר צשאר ימים ומצרכין עליו כדאמרינן ר' הירש
 מנצל צי ונפיק צי אף הוא מורה דמצרכין עליו אפילו ציום
 ראשון דכתי' דלמי יולא צו מן ההורה ונינו מדרצין מחויצ
 ליכילו ולצרך עליו כדרך שנוצרך עליו צשאר ימים כדי שלא
 יהא צום ראשון קל ונשאר ימים וזהו החלוק צום ראשון ונשאר
 ימים היינו דלמיכא אחריני צצרכי עלייהו אבל דלמיכא אחריני
 כלל אלא זה חקר דכשר צשאר ימים ודלמי דלמי ציום ראשון
 מחויצ ליטלו ולצרך עליו כדרך שנוצרכין על כל המלות דצריהם
 וזאת נראית קצרה שהגיה שהציא הרצ הגדול רדצ"ז צהשונה
 קי' קי"א שאם לא נהעלל ולא מלא כשר שנוצרך על הפקול
 דאמרינן מדרצין מיהא חויצו מיחייצ (וה"ל שהציאו הרצ המגיד
 צקוף ת' לולב והרין ריש פי' לולב הגזול גדאי דלא ק"ל
 הך קצרה שהרי הם כתבו לכהור דצרי האומרים דייט שני
 לדין כ"י ראשון טעם שלא יהא חומרו קולו דאם לא מלא
 כשר צלא מוס יקצ ולא יעול ואם כדצרי הרי אפילו ציום
 ראשון אם הינו מולא צלא נוס מחויצ ליטול ומנונו ענו) וקלה
 היו נראין דצרי הראצ"ד כדצרי שבי' דהיצע הוא כמה וכהויה
 וניכתה שיעורי' ואיננו משונע דצחקר דליכא למימר הכי. דהא
 וצרכין עליה לכ"ע צשאר יומי ה"ה ציומא קמא צענה הדחק
 אלא שהחלת דצרי לא נקטנועי הכי מדקייצ טענוא מדקתני
 פקול משמע דה"ה לחקר דהא ציה נמי הניכא פקול. ועדיין
 י"ל דלא קמך הראצ"ד אמאי דקתני פקול לחוד אלא צצירוף
 הך קצרה דהיצע הוא כונה איצרא דלקצרה דלעיל אין לשון
 פקול וכריע דודאי מן ההורה פקול הוא אפי' צדיעצד. אלא
 דמדרצין ויחייצ חיכא דליכא כשר אף שציום ראשון לא הוצרכו
 להקנה חכמים שהרי מן ההורה הוא חייצ ונינו מדאשכחן לרצין
 דאונרי אין טעה הדחק רחיה דנשמע להו להפוקקים ז"ל אפי'
 צצרכה מ"הצצרה דאך ציום ראשון הקון חיכא דליכא כשר
 סיטול הפקול ויצרך עליו מטעם מלוח דרצין וא"ך שיהיה איה

לן כמה גדולים דק"ל למצרכין על אחריו חקר אפילו ציום
 ראשון צעה הדחק. ה"ה הגאונים שהציא ה"ה ריפ' חי' צענוס
 דיצע ונקטם ראשו וכל הפקולין יולאין צהם צענה הדחק אף
 ציום ראשון דל"ל דוקא צלולב ומכשירי וכצורה הרמזים. דמדהכשירו
 אפילו נקטם ראשו וכל שאר הפקולין סימו דק"ל דלולב היצע
 דנקט בגמ' לאו דוקא. א"כ מה לי לולב או אחריו. וכן נראה
 דעת הרמזין שהכשיר יצע צענה הדחק לצרך עליו ומדלא
 חילק ומסתמא ה"ה לכל שאר הוינין דהרמזים לחוד הוא
 דאשכחן ל"י האי קצרה לחלק צין לולב לכאר מיינים. וכן הוא
 דעת ראצ"ה דאך אחריו חקר כשר צענה הדחק אפי' ציום
 ראשון כחוצל צונדכי וצצירוי ונוה"ר אייזק שטיין צעמו
 וכבראח ראצ"ה ונפרש אף דעת רבו רח"מ כן: ואני תמה
 מהרצ צעל משאת צנינין שהציא החלת דצרי המרדכי צס
 רח"מ ולמד מכללס דה"ה לאהרוג ולא הציא כוף דצריו כ"כ
 צס ראצ"ה צפירוש וידוע הוא ג"ש הפוקקים דרחוי לקמוך
 על רח"מ דצעל הוראה הוא וגם צהגתה אשרי' צס הא"ז
 כ"כ צפירוש דאחריו היצע וכל שאר הפקולין כשרין צענה
 הדחק (ומ"ש צונדכי וצצירויס הנכבדים אחריו חכמוס ומקר
 כשר ע"כ ט"ס הוא שהרי חכמוס כשר צכל וקוס אלא ל"ל
 הכחוד או היצע) וכן מלאחי צבי' ראצ"ה כתב יד שהציא תקוצה
 לאציו רציו יולא הלוי ז"ל דהיכא דליכא טעה הדחק שאינו
 יכול להציא אחריו כשר הדעה ונכריע שיהי' יכול לצרך על
 אחריו שנקצ או שיש צו פקול אחר ואפי' שאינו הדר משום
 דקמוכין ארי יהודא צענה הדחק והו דאפי' רצין מוודו צענה
 הדחק וכו'. וכן נראה צעמי וכיולא צזה שמועה ע"ש שהאריך
 מולא דהרולה לצרך על אחריו חקר אפי' ציום ראשון חיכא
 שאין אחר צערי אין ונזמין אותו דיש לו לקמוך על גדולי
 עמודי ההוראה ה"ה הגאונים שהציא ה"ה והתוס' ורח"מ וראצ"ה
 וז"ל והרמזין ורציו ישעיה ונראחי והראש והטור והידצ"ז
 וצעל משאת צנינו:

וגם

הלכות הציא דעה הראש' צעמו והאומר שהלכות פסק
 קלא לצרך על אחריו חקר לא וז"ל יפ' דלדרצא
 ונדטרמ והציא דעה הראש' צעמו סימו דק"ל דהרולה לקמוך
 על הראש' יש לו חילן גדול להשען עליו. וציתור אנו צני
 אשכנז שרוב מנהגינו עפ"ד הראש' וצודאי ל"ד למאי דקיי"ל
 דהקצרה ראשונה שנקטיה קתמא היא עיקריה לגבי ה"ה
 שאחריה וק"ל: ועוד אני אומר דל"ד עדיפא טובא כיון דליכא
 קצרה רציו יעקב צר יקר והקבמת רש"י הלמ"דו דניטל
 עוקלו כשר לגמרי כדאי הם לקמוך עליהם צענה הדחק ולצרך
 עליהם: כלל העולה שמי צצירך על אחריו שניטל עוקלו ציום
 ראשון צענה הדחק שאין אחר צערי שפיר עמיד ואין מוזמין
 אותו והנלע"ד כתבתי לצי אשכנז:
 ק"ק הראדני במדינת ליטא י"א

שאלה י

ה"ה שהקשה בה"ר צצרי הבינו שנתן טעם לפסק
 הרמזים דפגימה מנוצח כרצ"י ולא כראצ"י
 משום דהוא מלחי דתלמודא עפי' וראצ"י ודקיי"ל משנת ראצ"י
 קצ ונקי אפטר דהיינו צמסנה אבל לא צצריהא דנוכח ומכמה
 דוכתי דאפי' צצריהא הלכתא כוונה' והציא מעכ"ה כמה
 מקומות דצצריהא נמי הילכתא כוונה':

תשובה

הדבר מוכרע מנתיקו שהרי שנתן צן עזאי שאלא
 כהוד צמגילה קהרים משנת ראצ"י קצ ונקי היא
 הרצה קודם שקידר רצי אה המטניות ואף שקודם רצי היא
 ג"כ קדר ונשנית כדאמרינן צמגילה צרצי יולא צן תימא
 וחציריו שהיו שוכין עק מלוח קדרי משנה ורצי יוקי שהי'
 רבו של רצי אומר צקוף כלים אשריך כלים שנקבקה צמיומא
 ויאלה צהירה דנוכח שהיה קדר משנה קודם לכן אעפ"כ
 הדבר פשוט שרצי הוקיף וגרע וכיון שהרצה קודם לרצי אונרינן
 משנה ראצ"י קצ ונקי. ע"כ לאו אמטניווי שקידר רצי, דוקא
 קאי ויינים רצים קודם צול כי מעכ"ה נתקטיה צצרי הבינו
 הללו. אמנם נ"ה שכתב מעכ"ה והציא רחיה ומצרי הרקצ"א
 והראש' ז"ל אין זו טענה על הבינו דיש לו לומר גצרה אגצ"א
 קרנויה לאפשר דהרמזים ק"ל הכי גם מה שסיקו מדרצי הצ"י
 עלונו צנה' ויה"כ כרצ נודכ' הראש' הצרייהא כלורה משמע
 ונקממא דקצר הלכה כראצ"י היינו נשום דלהראש' ק"ל הלכתא
 כוונה' אפי' צצריהא וכמ"ש הראש' ז"ל צמי שהוליאוהו. וכמ"ש
 מעכ"ה ומדרצי הרמזים צחלכות השונה אין רחיה דשח"ה
 דנוכחצר טענוי' דראצ"י דמקייע ליה קרא דפשעי אני אדע
 וכו' גם נשיכ מעכ"ה על דצרי הבינו שאמר דרש"י הוא
 מלחי

מארי גמורא טפי מרצ"י דאישתמיטת' גמי' דנוכחה דלמורין
 והציונים כדברי רצ"י ונפרש רב כחונן צ"י הואיל ורב גוצריה
 משמע וז' ולכה כדבריו נגד ר"י כ"ש נגד ר"ש דהא קי"ל ר"י
 ור"ש הלכה כר"י עכ"ל אין זו השגה דאף הכינו מודה הלכה
 כמותו זמנא נגד מי שיהיה והתם מתניתין היא ומאי דלונר
 רצ"י רב גוצריה ר"ל כיון שהיא סנוי זמנא הלכה כמותו
 ולהכי נקטי' זמניתין טפי ור"י יודא. איצטא שאני רואה שאף
 זמנא כתיב לא זכר ונקום פסק הרמז"ס כמותו שהרי זמנית
 עגלה ערופה פסק כרצי עקיבא ודלא כרצ"י. וכבר הרגיש
 שם הכינו זכר וכהו דק"ל דכלל דהלכה כר"ע ונחזרו עדין
 ומכלל דמסנה רצ"י קצ ונקי ולא היא כן י"ל דכלפי שאמר
 להם רצי שמעון להלמדי' בני סבו מדותי שמדותי הריווה
 מתרומות מדותיו של ר"ע אי"כ היכא שלא נחלקו על רצי
 שמעון אחד ונחזרו כגון רצי יוקי ורצי יהודה שהם ג"כ תלמידי
 של רע"ק י"ל דהלכה כמותו נגד רצ"י שהרי זמנית דברי ר"ש
 דברי ר"ע הם והלכה כמותו נגד רצ"י. אלא דהא כן קשה
 מאי חייב צב"י רצ"י אפי' זמנא כוונ' ועוד דרצ"י כונו
 תלמידי של ר"ע הוה כדלמורין דהאשח רצה רצ"י כר"ע דלונר
 אדם ונקמה דבר שלא בא לעולם. וזה נראה לי טעמו של
 הרמז"ס שפסק זמנית עגלה כר"ע נגד רצ"י דאין הלכה
 כהלמ"ד זמנא רצ"י וזכר ונקום ונש"כ הכינו דרצ"י הוא
 מארי דהלמודא טפי מרצ"י אנה הוא שהרי כך פירש"י קצ
 ונקי לא ליה רצה כשאר חזיריו ונש"כ מעכ"ה דק"ל להרמז"ס
 דזאת אינה מונקין הקיצ דברים אין זה אלא דברי נבילות.
 וזמנא רצ"י דאית ליה סוף צב"י למומר דלית הלכה
 כוונ' דהיא ספיר קאמר דזוכתי אחריתי וכו'. ולי אפטר
 לונר דדייק הרמז"ס דהא דלית הלכתא כוונ' דרצ"י אלא
 כרצ"י דלונר פגימת המוצא טפה מהחיל דת"ר צוקה ואוהו
 היום כפגמת קרן המוצא והציון צול של נלח וקהמוהו ומדרקין
 דתוספתא וירושלמי גוש של נלח וזמנא דהחליפו דבר לצול
 של נלח שהוא אגרוף כפירי רש"י ז"ל שהוא טפה היינו
 מטעמו דתינו גל נופת שהוכשר לצבוע וללגמוהו דאי לאו
 דהפגימה היתה כמותו אגרוף היה נמי כשר לע"וה
 ודלא כרצ"י דקצר דפגימת כזית נמי ויפקל אלא דוקא
 דפגימה גדולה כמותו אגרוף הוא דמיפקל. ולמאי דכתבו נמי
 דתוספות תתם דטעמו דפגימה המוצא נקיד פוקלה נקום
 דלא חסי' רצוע דפגימה כזו נקתצר ל"י להרמז"ס שיעורא
 דרצ"י טפי ושיעורא דרצ"י שהוא כזית דזוטרי טובא ואין
 הרצוע נפקד צו. וקלום ונש"כ יב"א לעד. כנפש לצי אשכנזי ק"ט

שאלה יא תחכם כו' ששאלה ע"ד הנשים שהיו נהגות
 לטבול צלילי שנה זמנא כדרכן צמול וצא חכם
 א' והתיר להן לטבול צערז וצערז' ציוס שציעי שלחן. נלע"ד
 דבדאי לאו שפיר עמיד ועבר אדרצ"י ולמקלה נרצוהא אפי'
 דיעצד לא עלתה לה טבילה. וכבר הגדתי לכה"ר פא"פ כי
 לא זה ולא איהו יע"צ צע"י ה' כי הטבילה צלילי שנה זמנא
 ודאי אקריה אפי' רצ"י דכ"ע והעוצרה וטובלה צלילי שנה
 זמנא. ודאי איקורא ערדא וטרי למיקרייה עזריאל כה"ר
 צב"י וונדקין עליה כוונ' הרמז"ס ז"ל. וגם לטבול ציוס שציעי
 לכתחלה איקור אפי' דכל הפוסקים ז"ל ולא נשום קרן דתה
 כוונ' כתי' דלא נאמרה קרן דתה אלא צטובלת צטוניי ולא
 צטובלת צציעי דאיקורה נשום הא דר"ש כדי שלא תצא לדי
 ספק דמותר וקרן דתה וכוון שערות אנוני דרצ"י כל
 הדרכים הללו זה והטוב והישר הוא שהטובלת צלילי כונו
 שטובלות הנשים צרוב מקוונות ישראל ונהי שאלומות וון
 האקטניקות ויולי דכ"י ניטאו וסוור מלוה לא ידע דבר רע
 או תרחח הטבילה עד ויוש או הפיג' לית חנויס לצד ולא
 תמוננס עד שיעור שיקרא להם ויח חנויס וכל אלו הם דרכים
 נכונים וישרים למולאי דעה עוד אמרת דרך א' והיא דרך
 רחוקה שטובלתה צין השנושה דק"ל דכ"ד שהוא נשום שנה
 לא גזרו עליו צין השנושה אלא שכל דרך זו יש לי להשיב
 שהרי הרצ"י ז"ל פסק כרצ"י שמריה שחזר צו ונקצרהו הרשונה
 שהיה קוצר דלפי' לאחר הפילה ערציה יכולין לערז ולהטונין
 והציל רחיה ויהתקפהח דלמורין תתם גוור אפי' מיהם צידו
 וניטאו על הארץ ש"י דמור קבלה ומצקפק חשכה וציעי
 הדבר תנוה מלוד שיהא חומר הוקפת שנת שהוא נקצלו
 צרלונו ואינו אלא עשה צעלמא ונציה"ש שהוא ספק איקור
 קקילה והעשה ונלחכה צע"י ציה"ש חייב חטאת למ"ד. והכלע"ד
 הוא דלפי' דהתפלל וקיצל עליו שנת נמי אמרין כל דבר

שהוא נשום שנה לא גזרו עליו ציה"ש והחיל דטעמא חנוין
 דהתקופהא שאני כיון דכל עיקר התקופה היא כדי שיכלק
 מןקלק ויטונין הונונין שזהו דבר הכהו צכל ע"ש מי שלא
 הטונין צעשה הרלויה להטונין עפי' ההקיעוה שהקנו ז"ל פושע
 הוא ואקור לו להטונין שז' דאלת"ה מולא הקנת הכנויס צטלה
 דכסיריה חזרו שזה ויטונין אחר אוהה ההקיעוה שהקנו חנויס
 אף הוא יעשה כן צפעס אחרת וחצלה דחצרך חצלה אית
 ליה ומללחה תקנה חנויס נעקרה וכל וכל. אלא דבר שצח
 לפרקים כגון טבילה זמנא שאינו הדיר ונותר אפי'ו לחחר
 התקיעות כ"ז שאינו דחי' ליה ל"י דק"ל כוונתיה דכל דבר
 שהוא נשום שנה לא גזרו עליו ציה"ש. ואל יקשה צע"יך
 דצפי' הפלה השחר דק' כ"ז אמרין ומי צדיל והאמר רצי אצין
 פעם אחת ההפלל רצי של שנה צע"ש ויכנס לנרחץ וי"ל
 וכהו לן פירקין ונשני אמר רצא הוא דמנכס לחזיע וקודם
 גזרה הוה ומאי קוקיא הוא רצי איהו מרה דשמעיהח דכל
 שהוא נשום שנה לא גזרו עליו ציה"ש. השוכחך צלדה הוא
 לא שרין אלא נשום דבר מלוה או שנה חתמא כוונ' הרמז"ס
 ז"ל ושאר הפוסקים יקום ליה להלמודא הכי דהכח הריווהו
 ליהכחו כהרי ההפלל וצע"י ואחר הנרחץ שנה להם פרוקו ולי
 ק"ד דיש איהו איקור צדור הים לו לרחוץ בהחלה ולהתפלל
 אח"כ א"ז לא ה"י שום נכוד איקור צדור וכן משמע לי דעה
 הד' הגדול מהרש"ל בהש"י וי"ו דלפי' דהתפלל וקבל עליו
 שנה ונותר לו לטעות כל דבר שהוא נשום שנה כל ציה"ש
 ודעת הרמז"ס ז"ל נלע"ד שהיא כדעת רצ"י ויאל ז"ל דלפי'
 לאחר ההר' עה טוונקין ונערצין שהרי כ"ז צפי' ה' כל מדינות
 ועיירות של ישראל הוקעין בהם שש הקיעות צע"ש וכו' והשלישית
 קרוב לשק' ג"ה החמה וצפי' כ"ד קתם וכו' כל הדברים שהן
 איקורין ונש"י שנות לא גזרו עליהן ציה"ש וצפי"ד כ' ספק חשכה
 ספק אינה ה"כה ונותר לטונין את דבר חס וע"כ צתתם כל
 הנוקמות וי"י שדרכן להקוע ואפי' שרי אח"כ ואותה התקופה'
 אפטר דק"ל דלאו הלכה היא: ואין להקי' ונחילא דלונר
 ריצי' שנועה ש"ס צל להדליק אחר שש הקיעות ומדליק שהרי
 נתנו חנויס ש עוד לחזן הכנסת להוליך שופר לציתו ולי ק"ד
 דאחר שש הקיעות ונותר צצותין ואקור צמלכות מארי רחיה
 מיהי' ומחלכה שופר שאי' שנות להדלקה חנר שהיא נשום
 ונלחכה הוא כצד אמרו דאין השנות ונותרת אלא נשום מלוה
 או שעה דחך' זולכה שופר שהוא דבר ונהמיד צכל ע"ש לא
 שייך ציה' למומר שעה"ד שהרי אפטר להקן ונקום לכווע ונוקגר
 לשומר את שופר' שם וכמו שצאנה ק"ל להנח' דלונר לו אי"כ
 אמאי לא תקנו חנכ' ע"כ ונדלא תקנו קימו דעד שיליך שופרו
 לציתו לא ויקרי קבלת שנה ככל וכן כל אותם הפוסקים ז"ל
 שהצילו משנתיהו י"ו ה"ה נלע"ד דברצ"י ויאל קצירא לחו חון
 מהק"ע. ורחיה צק וגילא חציל צסם צעל כיה מי שלא קבל
 שנת אפי' אחר צרכו ונותר צצותין. וכו' עליו ולא עיין צנודכי
 דהרי חציל רחיה ונחלכה שופר שהוא שנה וצאנה אותה
 תרחיה חציל ונכיר דאיפכא מוכח תתם דלונר דצעי' למומר
 שנתו חנויס שרות לחזן הכנסת להוליך שופרו הא ונותר
 להדליק את חנר לכל אדם אלא שאין נשום רחיה ככל דהתם
 למאי דק"ד עדיין לא ויקרי קבלת שנה עד שיעור הולכה
 השופר לציתו: ונמי הלכה לנעשה נראה לי לפקוק דצקפק
 מלוה כטבילה אשה והוא שעה דחך לפי"ד שאקטניקות ומפונקות
 הן וא"א להן צע"י אחר ונותר להן לטבול צין השנושה ונשום
 שלא תצא לדי' ספק ליה לן לניחש דכדאי הוא ר"ה לכנווך
 עליו שלא צעשה"ד ואפי' צאיקור תורה כ"ש צגורה דרצ"י
 וצעשת דחך: ונה שרלה כתי' לונר דעי"כ לא שרי ר"ת ז"ל
 אלא צטובלת ציוס שנוי' אלא לא ציוס הקיעי' אף שדברי
 הטור ורמ"ן כי אין האונת כן כמו שנוכח לנוע"י ונדקדק
 היעז צדרי תחוב' צפי' תינוקת דק' ק"ז ד"ה נשום קרן דתה
 וכן מכל הפוסקים ז"ל שהצילו דצריחם ונשום פעל דבר ההוה
 ונולוי הויד כחלקו ר"ה ור"ש אחיו ואי ק"ד דאחר ל"כ שנוי'
 ויירי אטו צשופעי' עקקין דצלי צוב אונכ' העטובנה הויד
 צליל ט' דאי שחך אונכ' דקציעי צלילי אף ציוס שנוי' שרי
 ואונכ' שאירט צליל' ה' עד שבי"ב הולרכה לחנוהין עד ליל ט'
 וקרה רחוק הוא ולא נשום שפי' הולרכה רחוק נחלקו ר"ה
 ור"ש ז"ל אי' דצריחם צכל אשה הטובלת צזונת צליל' ח' שרי'
 מהירה לטבול כנווך לחשכה ולא תצא לציחה עד חשכה וז"צ
 לנודה על האונת וגם דברי הטור אפטר להפרש כן ויום
 ח' דקאמר לאו דוקא אלא היינו ליל ח' שהוא שייך ליום ח'
 דקאמר

אף שגוגים נמשך דעני דעה נינהו מכלים, וכיון דפשיט ליה ר' לר"י זן קאול דאפי' כלים אקרי' אף שבדלי' אנוקיס נינהו מבי' טבנים אביק' דאקרי' ועוד אשוי' אהפלל על עיקר המיתה הרצנים ז"ל דמאי קיל מלאונס, דטפי מיקהנר למיכר אנוקיס ונשוגגים, שהרי ע"ז היא מלאונס קיהרג ואל יעזור וזן הדין לקונס יוהר ונשוגגים, כיון שעצרו ולא נהרגו אף שאין היצין וניהו כיון שבאונס עצרו וז"ל הרי עצרו נמזיד על נלוות ה' ונשאל' שבוגגין, וכיון דאשכחן דשוגגין אקולין אף שלל עצרו נמזיד על שום דבר, כ"ש אנוקיס שעצרו נמזיד על וקדשהי, ומללו שם שונים נמזיד, ואל השיצני מחיוצו מיטת שבוגג הייז ונמזיד פטור, דאדרצ' הא קולא היא לשוגג דאיל' בפרה נחטאה כדאמרינן צעלמא עצרות קלות שניחנה שגהן לבפרה אצל אונס לא ניחנה עצרתו לבפרה בקרצן חטאה, ודע דהא דאמרינן צגנו' כהנים הוא דקנסינאו רצנן לא קאי אלא אלוהן קשמשו צניה חוביו ולמז' צ"ח לאו ציה ע"ז הוא, אצל באוהן קשמשו צניה ע"ז ל"ש למימר קנסינאו דנוקרא מלא הוא יען אשר ישרהו אהם לפני גילוליהם וכו' ולא יגשו אלי לבחן לי ואך לא יעלו כהני הצונות וכו' כבר פירש"ל צנימקוין שהן צונות לע"ז וא"ת אי הכי מאי קא דייק ר"י צתשו' הוצאה צהוק' ק"ל'הי' נחמה' מדקתני לא ימשו צירושלם דמשמע דווקא צירושלם הא צנוצ וגצנון שרי ומכ"ש ציה' דליכא עבודה כלל, דילמא הך דיוקא הוא דוקא לצ"ש דלאו ציה ע"ז הוא לנהניתי' אצל צמשו לע"ז אפי' צנוצ וגצנון אקרי' וי"ל דק"ל ז"ל דכל האקור ציה מן הדין קנסו ציה ועוד דקרא נמי כה"צ על מוצא ה' צירושלם, ואין שיהיה הדבר צרו ש'אין למנוע האיש ההוא מלהיות חתן הורה באמור והנלע"ד כתבתי.

צ"י אשכנזי ק"ט צהרצ הנוצחק כמוהר"ר יעקב זלתי"ה.

שאלה יד נדרשנו לשאלת הק"ק ספרדיים אשר נהנוצרוג ח"י צענין טענות והצעות ק"ט להם עם יחידהם שהלכו: שרואים לילך לגור צארן אחרת צין צעקקי ונקיס צין צשאר עסקי הקהל י"ו, אכ יכולים הם להכריח אה היחידים שהלכו ונהעיר הזאה לעמוד צדין עמהם צעירס הנוצרוג או אלכונא הקנוכס לה הוך ההמוס, ציה צורר לו אחד וצבל"א ואך אה"ל שאין צידס כח להכריח אה האנשים שכבר חלפו הלכו למו והקיעו כל נמונס ונהעיר הזאה אה י' קאזיה ומהם שעדיין לא עקר כל ממונו ומכאן, ונשאלו לו קרקחה או מטלטלים פה העירה יע"א, האם יכולים לעכב הנכסים עד אשר יבואו צעליהם או שמוניהם כיוולא צהם להתדיין פה ואך אח"ל שאן כח צידס כלל לבוקר אה האנשים ההם, אה גס האנשים שעדיין לא עקרו דירתם יכול' לעקור דירתם לכתחל' ונכאן על ונתת לילך להתדיין צארן אחרת, או אה חרשות ציד הק"ק י"ו לעכצס ולכופס צכל מיי' כפיות שלל ילכו ונכאן, עד י"מנדו לנושפט לפני ציד של ג' צוצ"ילא, וצבל"א ומה גס כי יש להם הקבונה שלל ילך ומכאן קום אהם אה לא ימהוס החלה כהצ שמוצי' לעמוד צדין תורה וזה צעונס חרס, ויריטו הדין עם וי.

תשובה על אחרון ראשון אותם שלל עקרו דירתם עדיין וצאים עכשיו ליכע ונכאן לא הנציע לך שהרשות ציד הקהל י"ו לעכצס ולמונעס ומללחה מן העיר עד עומס לנושפט לפני ציד של ג' צוצ"ילא ואם היחיד ומקצו ומצדור לו א' הרי תקהל הולכין לפני ציד של ג' צוצ"ילא, וצ"ל צק' ג' ציחיד ודיין אה היחיד צע"כ, כונ"ש חטור והצ"ז ז"ל צק' ג' ציחיד התוצע ליחיד ולא יחא כח ליצור קל מוכח יחיד, ואין לטעוה צמו"ש צתשו' ונח"ס ק"י תקנו"ז על א' שהזמנינאו גדולי העיר ופרנסיה אשר כל דצרי העיר נחטכין על פיהם והנידון אונ' איך אהון צעיר הזאה והלא אימתכם מוטלה על הדייני' וגס טענותי נקחתמו צפניכ' אמרתי כי טווצ הדבר להדיינים ולנידונים ללכה צנוקוס אחר קנווך לו וכיוולא צו ראייתי ר"י זקניי י"ע שהתיר לנדיצ ר"א שלל לצ"ד צטרדי"ש עם אעגלה אצרהס ופני' שהיה ראש הקהל וכולס כשענים עליו וא"כ הי' יאמרו היחידים שאין רלונס להתדיין צעיר הנוצרוג שאינאו הפרנסים ונוטלה על הדיינים, אין צעענה זו מנוש שהרי יש צאלקונא והנוצרוג כמה חכונים חרואים לדון ואין להם זום אינאו ופחד ומק"ק ספרדיי' אשר נהנוצרוג, ועוד שהנראה דעלה טווצה קני"ל דהבי דייק לשלל כי טווצ הדבר להדיינים וכו' אף שצ"ל ראי' ונר"י ז"ל שהתיר לנדיצ שלל לצ"ד צטרדי"ש כ"י חתס ציחיד הנוטדיין עם היחיד וצצדקנה קאמור כיון דחזין דציחיד הק"ק ואלים

ופי' צמרדכי צה"ק שפירוש יחיד היינו ה"ח וכדאמרינן לא כל הרולה לעשות עלמו יחיד עושה שהי השוצה צדצ' חלל שכל הפוקקים חלוקים על פירוש זה ועוד לעב"ד פירוש זה קתור מדצרי הגנ' דאמרינן כמאן אולא הא דל"ר גידל איר ח' פקוקים צצתורה יחיד קורא אותם לינוא רצ יהודא ודלל כר"ש וכו' ואי ק"ד דפירוש יחיד קורא אותם לחשיצתהא היא דהיינו דיקא ה"ח היכי ק"ד דהיטי כרצ' יהודה הא לר"י גריעי חך ח' פקוקים ומשאר כל התורה דכה"ת נפשה ופי' הגצורה כהצ' והך ח' פקוקים יהושע כהצ' יאנאי הויה להם ונעלה יוהר מכה"ת שכל ההורה כל אדם קורא אותה וחי' פקוקים אלו דוקא ה"ח ודומק לומר דהיא הנוחנה כי היכי דל' לזלזלי צהו דאין זה דצ' פשוט וצרוור דלינוא קתנוא כרצ' יהודה ד'שלנא לאיך פירושי סיקרא לצדו צלי קיוע ש"ל היינו נווס' דאינו דומה לשאר ק"י, שהקצ'ם אומר ונשה אומר וכו'הצ הטעם ידוע וכן לפי' ר"י שלל יפקוק צהם שזם דצ' פשוט להראוה שהם ונקינים וכל התורה ולא די שאינו שני לנועליהא אלא אף לגריעותה, אצל לפירוש יחיד ה"ה שהוא שינוי לצבה ונח' ידעינן ליה אי לאו צפירוש איהונר וציוהר לדצרי הרנוצ' כ' ז"ל שכחצ פי' מה' הפלה ה' פקוקים צצוקף התורה נווהר לקרות אותם צצ' צפחות ונעשרה, הרי שפ"ח ונעלהם, ולא העדיף ועינינו הרלוות נוהגים לקרות לחתן הורה לאשר י'ש' שיהיה החכס ימה או ככל אה דל ואם עשיר, וצלצ' סידר נדרים ונדבות הרלוויה וגס ונוהרמל"י ז"ל כהצ צהגה' שנהגו לקיים אף על קטן העולה צאופן טמן הדין הגמור אין שום עקפוק למנוע צעל השוצה זה מלהיות חתן הורה: ואך אה צאלו לחוש לתקנה ונח"ס קאפכאלי שהצ'ה צכה"ג שהיקן צעירו שלל יסיימו התורה אלא על חטוב צעעיר אין זה מנוע האיש הלוח ומלוה זו כי צנוקיס צצעלי השוצה עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד וחסוצים הם לפני הנוקוס יתצדך

וראייתי צספר להם רצ ק"י ג' הק' על הרנוצ'ם סקוצר דצשמיטי דוקא הוא דצשוגג קרצנו ריח ניחוחה אצל צהשתחוח והודה אפי' צבוגג אין קרצנו ריח ניחוח דהיכי עביד לריכוחה עם אחריתי אה צשמיטה פליגי צנוזיד אצל צשוגג כ"ע מודו דקרצנו ריח ניחוח וצליך הרי פליגי אפי' צבוגג דהי' ליה לרצ עשת דאין קרצנו ריח ניחוח וא"כ ל"ש לומר ליפליגי צשמיטה ולא צליך או צליך ולא צשמיטה כיון דהכ מחלוקת הויה שוכה זמ"ז עביד, וכרלה לייצ' דקד"א זדון שמיטה הויה מק"ז לר"ש ומשגת זריקה, להכי ומלריד לה, ומשגת שמיטה פשיטי שאין להצ'יה, לא מדין ק"ו ולא צויה ונלינו והאי דקאמר נמי ואי אשמועינן שמיטה, עביה לאו אשמיטה לחוד קאי אלא אף לקומייהא שהיא שגת זריקה נמי קאי, והצריכותה הוא צאופן חוק, לומר דאי לאו דאשמועינן שהתורה צהדיח לא זו צלצ' דלח הוא ידעינן לה צשגגה וליה ילפינן לה ומשגת זריקה אלא אף זדון שהתורה לא הוה ידעינן וליה ילפינן לה וזדון שמיטה, ומה שחצ' צהשו' הצוכרת שהכ"ו לא מלא ומקיס על דינו של הרנוצ'ים צכהן שהמיר לע"ז וכו' קשה לשנוע' שהרי הוא ז"ל צעלמו כהצ' צה' ציהאמיק על דין מודה צה וקצלה עליו צאלות, צפשיטות שז' כר"ש טס צגנו' והאיך נעלם ממונו צה' נשיאות כפיס', ואפשר דק"ל להכ"ו ז"ל מני"ל להרנוצ'ים דצונוני אפי' צבוגג לא מנח"ל איה' תשו' דילמא דוקא צנוזיד דונויא דשמיטה, וה"ה דונו"ל לנויפרך הך פירכא צה' ציהאמויק אלא שכבר הניחה צלי' צה' תפלה הקודמת, ואשר אמי חושצ' צדינה הרנוצ'ים ז"ל הוא דנפק"ל דדיוק ליטאל דהלנוודא דצשמיטה פירש ואמר הזיד וצהשתחוח והודה קתיס ולא פירש סי' צכל גוונא מיי'י ואפי' צשוגג ואין לומר דוק לאידך גיסא מדצזריקה פירש שג' צזריקה, וצהשתחוח והודה לא פירש סי' דצנוזיד מיי'י, אה ודאי לאו כלום הוא דכל היכא דקתיס מיקתה איה לן למימר דצכל גוונא מיי'י דאי ק"ד צחך ל' ה"ל כפרושי אלא ע"כ דיוקא קמל עיקר, ומה שנהקשה צבינו צה' כשיכ על מ"ש הרנוצ'ים כהן שעע"ז צין צאונס וכו' אינו נושא כפיס אה מני"ל, והרצ' צעל לחס רצ עלה על דעתו לעשותו ע"כ ולכתוב צנוקונו צנוזיד ולי נראה שיש להרנוצ'ים ראי' ופרק ר' ישמעאל דף כ"צ ע"צ צעל מנייה רצ' ויבי' צן שאול ורצ' כלים ששינושו צהן צציה חוביו ומה ש'שהאשו צהן צציהאמיק וקנוצעלי ליה אליצ' דמ"ד ציה חוביו לאו ציה ע"ז אה דתה' כהנים קשמשו צציה חוביו לא ימשו צציהאמיק כהנים הוא דקנסינאו רצנן משום דצני דעה נינהו אצל כלים לא אי דילמא ל"ש א"ל אקורין תן, אה קמו דטפי מיקהנר למיקנס כהנים

ואלים אין סבגדו לרדך להתדיין עמו וצערו דרבים מיהא קוד
 הדבר: וטעם החילוק שבין יחיד לרבים כלבד צבתי פנים הא'
 נשום דרבים לא חסידי כולי האי זגלגלטהא לאיים ולפחד על
 הדין דוגמא לדרב ארתה שאמרנו צהיהא צי כנישתא דקף ויתב
 צנהרדעה דהוא ציה אכרטרט וואו עיילי רב וסמואל ואצוה
 דסמואל וזוי ומללי תתם ולא חייסי לחקדא נשום דרבים שאני
 ואף דתתם איקור עיז דסקול נגד כל התורה כולה ויזו הא
 חזינן דצמיד אפי' צעזי אי לאו דסקיחי רבים גציה הוא
 חייסינן לחקדא אף דאיקור חמיר הוא אצל דרבים לא חייסינן
 לחקדא ועוד דאי ומלכת להו לרבים להרחיק כדוד צבעיני
 עירם אין תקנה ללצור לעולם. כדאמרין בעלמא קדרה דצי
 שותפי לא חמוינא ולא קיריא וכמו שאנו עהידין לצאר
 צעזרת היי':

וקצת ראה לדרב ונהיהא דתניא צפי חזקה דף ויג צני
 העיר סבגנב סיהא פלחן אין דנין צדייני ארתה העיר ופירך
 וליסקלו צי הרי ולידיינו ונשני שאני סיהא וכו'. ואי קיד דדין
 הסוכר טהא אף דרבים ליל למינר שאני סיהא כ' תיפוק ליה
 דאפילו צלאו סיהא אין להם לדון צדייני ארתה העיר נשום
 דיד אכסי העיר תקיפה ואף אהיל דהשתא נני ספיר נשני.
 מינ קסה אנאי דהדר פירך. מהאומר טו ונה צבתי עירי
 ולסקלו צי תרי נפשייה ולידינו ודחיק לאוקני הינ צבתי ואי
 סיד דצכולתו עניני ליצורא הכא דינא יננא ליה הכי דצבלננא
 אסקלו לגצי עדוה לקיננ נשום דאייל דאף למאן דסקול דיני
 ארתה העיר נשום דידם תקיפה ונורה צעדים דלא נחקור ישראל
 דומיא דאובה וסוכא. וכהיהא דאמרין גצי מרי צר איסק תתי
 לא עזדי אלא לענין דינים אנאי לא נשני הכי אלא ודאי
 דלאו דינא הוא אלא דענה טובה קניל ומידה חסידות: ומינא
 יס לדחות צדונן חכמי תלמוד לא נתקללו הדורות עדין
 ולא היו חושפין לכך: ואין סיהא צבתי דיש ויש חכמים הראים
 לדון צאלטווא והנצברג. ואינת תקהל הי' לא תצעתה הדבר
 ציור לכניקות שנוחוצים כל היחידים הרולים נחקור דירתם
 נכאן להתדיין צכאן ערם לאתם ואף גם זאת האנשים סכבר
 עקרו דירתם נכאן אלא שנקלת ממנום נשאר צכאן. צין קרקעי
 צין טלטלי. הרשוה ציד תקהל לכופס, צין צדיני ישראל צין
 צדיני ארה צרבות דיני ישראל לפי ראות עיני הדין וזה דבר
 צרור צהקי האחרונים זיל סכן דטו ואורו הלכה לנעשה אפי'
 צין יחיד ליחיד כיס ליצור צין ליחיד: ולא עוד אלא אפי' הקיבו
 כל ממנום נכאן אם צלחה זמן מן הזמנים ינלאו צעיר אלטווא
 והנצברג ומנון ארתם היחידים שנקרו דירתם צין ציד ישראלים
 או גויס הרשות ציד הקהל יזיו לעבצם עד יצאו פה ויעמדו
 לנשפט. הם או סלוחיטם. וזה דבר צרור צתשו רוצ האחרונים
 זיל ומעשים צכל יום וכן הלכה רווחת את כל ונוכחת. וכן
 נהגים צכל הארלות אשר שונענו שונעם: כי תצעי לך צלותן
 האנשים שאין להם מנון פה האם כח הרצים יפה להכריחם
 שיצאו ויתדינו צעירים או לא וכפי הכרח מנהיגה זיל צתשו
 לכאורה דצרו צפורם צ' קומרי' אה דצרו צצפורם א'. צצפורם
 א' נשנע לכאורה דדוקא כנגד צני עירם ויקרו מוחזקים.
 אצל לא כנגד שאינו נצני עירם וצפורם צ' כתצ צהדיא אפי'
 שלא כנגד צני עירם וחרצ צעל סיד זיל חילק ציניטם וכתצ
 דצפורם א' מייירי לענין עזדי דינא לכפשייתו. וצפורם צ' מייירי
 לענין מוחזקים ננלא דצבתי הקהל יזיו מוחזקים אם הוא צבעיני
 נשום ועיב לרדך היחיד לצא פה להתדיין. ואף לדצרי סבורים
 דפליגא מותרייק מדידיא אדידיא. כצ פסקו זיל כדצרו צצפורם
 צ' והכי נחפצר דצפורם צ' כיון דצתורת טעננא אתי ענה.
 ונהיהא דנעריים שחציא ראה ונפרק איזתו נשך ונהיהא דפרק
 לא יחפור ונהיהא דוננר שחזיקו צו רבים היה עיקר וכארתה
 שאנורו צקוף פרק תכלה דף כיצ הי' מייניאו אחריתא אנור
 ליה רצא זוגי לרב אפי' תיש דתניא את קרצני לחוני וכו'
 לרבות פה העלם דבר של ליצור וכו' ופירש רש"י כיון דנקרא
 יליק לה פה עיקר והך הארונה היא: וצוה אני ונפרק כונת
 התוק' צעירוצין פרק הדר דף סיו עיז דיה שחנצו לחרות
 כחלר לצתים דייקינן מינה צקוף פירקין שאן נצני כיהר צלחי
 וקורה עד סיהיו צתים וחלות פתוחים לתוכו פני חרות לנוצו
 ושני צתים לחלר ומינא צהיהא שונענא קאנר שמואל אפי' ציה
 אחד וחלר אחת וחד מייניאו צאחריתא עכ"ד התוספות: ובי'
 נהרשיא הלשון ונגונגם לפי ונה שפירשו התוספות צפרק קננא
 דציה טוחר והלר עם פני צתים עכ"ל נהרשיא זיל הצין הרצ
 סכונת הטו' צלומרס וחד מייניאו צאחרתי' סהציה הוא צתוך

החלר ולכן הקשה עניהם מנחמורם עלום זיל צפרק קננא סהציה
 לרדך להיות צפני עלמו וצחלר לרדך להיות ציה אחר. ואני
 תנה נחלוד על נהרשיא איד אפטר לוונר סכונת התוספות
 כך היא דשתי סכונות צדבר החלר דצמונר חד מייניאו כך
 אפטר להיות החלר כמו הציה ואיד יתכן להיות החלר תוך
 הציה ואם החלר היא הנותנת כיון שאי אפטר לכך כתצו
 התוק' סתם וסמוכו על חמצין דעל כל פנים אין לסוכס צרור
 ומדוקדק צזה חלופין וגם נהרשיא זיל גופיה הרגיס צזו צלומרס
 הלשון ונגונגם אצל האחרת' קסה חיונה דנה להם להתוספות
 זיל לוונר דבר שאין לורך צו לענין קוסיטם שחיא דקשיא
 דשמואל אדשמואל דצלומרס אין לנו צעירוצין אלא כלשון
 משכתנו נשנע דצעי' למצוי שיהא כיהר צלחי וקורה פתי חכירות
 וצכל חלר פני צתים ואיהו גופיה קאנר דצציה אחד וחלר
 א' קגי ולקושיא זו ונה לי אם הציה הוא תוך החלר או הוא
 צפני עלמו נכל ונקום קשי' דשמואל אדשמואל ועוד נשאר
 דציה התוק' וקוסיטם צתיננא וקוסי' לפיד נהרשיא: אצל חלמה
 הצברו שנהרשיא סגג צכונת התוק' ונעולס אלא ענה
 על דעה התוק' לוונר סהציה הוא צתוך החלר דנה להם צכך
 נלצד שאין הלשון קוצלו כאמור אלא כונתם לתרץ הקושי'
 שחקו דשמואל אדשמואל ומשני ששונענא אחת נשתי שמועות
 הללו של שמואל היא אחרונת שחזר צו שמואל ואמרה צאחרונה
 והיא עיקר כי לעולם סכברא האחרונה היא עיקר אלא שחוספני'
 לא ידעו איזה היא האחרונה ותפסו להם התוק' לשון הגמרא
 הסוכר צתתכלת וכן צפרק כיקוי' הדם תורה רצי כרינ' ותורה
 רצי כרצנן הי' מייניאו אחריתא וכן צפרק כיקוי' הדם תורה
 רצי כרינ' ותורה רצי כרצנן הי' מייניאו אחריתא וכן צפי'
 הצעיי' צענין פלוגתא דרשציג רי' צכמה זימני הוא חזקה דהני
 חדל רצי אומר צצכים ורשציג' צשלקה ותניא איפכא הי' מייניאו
 אחריתא הי' שחלשון המורגל צגנורל לוונר על חולק מדידיא
 אדידי' דחד מייניאו אחריתא היינו שחזר צאחרונה ואוה כונת
 התוק' פה שחזר צו שמואל וחד מייניאו מן השמועות הללו
 הקותרות זו את זו אמרה צאחרונה וזה אמרם צאחריתא
 אלא שחתי' נוספקין איזתו היא האחרונה לכך סתמו ולאנור
 חד מייניאו ודוק כי זה צרור דצצרי התוק' זיל נחזור לענינינו
 דהתשובה צצפורם צ' אחרונה היא לאפוקי צפורם א' דלא
 נחיה כלל לחאי פלוגתא דצין יחיד לרצי' מדלל מייתי להכלל
 ומיילא אנרינן חתיא דפורם צ' היכלתא היא ואף לדצרי צעל
 נשא ומלך דסיל כדצרו צצפורם א' אחד היינו לענין שלא יחי'
 מוחזקים לכל מיידי דנשחקא אצל לענין סיגטרך ליתן להם
 משכון כי'ע מורו וכמה סכתוצ צתיה דעיקר טעננ' הוא כדי
 שיהא תקנה לרבים כדי שיהא היחיד חתוצב ומרודף אחר הדין
 ננלא דלכיע צנרון דידן אף ארתם היחידים שנקרו דירתם
 נכאן ולא נשאר להם צעיר הזאת סוס דצר לא נקרקעי ולא
 נטלטלין לא צעין ולא צאשראי אפייה מוחזקים ליתן להקהל
 משכון קודם שירדו במם לדין ומיילא מוכרח סכרינן לעמוד
 לדין צמקונם של הקהל שחיי' היחיד הוא חתוצב והליצור
 כצבעים וציתר צבד' צצא צשאלת שחכינו תקהל יזיו שלא
 ילך נכאן סוס אדם אם לא יחמוס תחלה כתצ א' להתדיין
 צדיה וזה צעונס חרם וכצר ידוע ונה סכתצו האחרונים זיל
 דסקר חרם לחמיר שהוא נדלוריינא ומיילא אם אינו נקופקים
 אם כונתן היא להתדיין צדיה פה או לעיר אחי' ל' לריכין אנו
 להחמיר ולכופס שיתדינו פה ונוסף על זה שחיי' צכל פירוש
 נוסף צחככונה אנו חולכין אחר פירושם של רוב הקהל יזיו
 החלונרים שכך היתה כונתם ואפי' אהיל דלא חזלינן צתר
 פירושן אלא אכן חזינן נשנענע לישון הסככונה הדבר פשוט
 שיתר נשנע לשוכס שחציריה תהיה ציד תקהל. דנשנענא לא
 עשו הסככונה לגרע כח הלצור וכיון שנון הדין אלו לא היתה
 להם הסככונה הדין פשוט שנוכרחים להתדיין פה קודם לאתם
 נכאן לכל הפחות איכ' פשיטא ופשיטא לאשר עינים לו סהסככונה
 סהיתה לטווצ ולתקנת הליצור. וזו תוסף הת כחה ליחידים
 כי אם להקהל היי'. ומיילא מי' עשצר על חחרם ואלו צלתי
 חתיננא אין צננעסיו כלום אליצא דכ"ע וכארתה שאנורו צהנאו
 דאם כישאת לא תלל צדהתרו צהו ועצרת סהתרחא אף אכ
 כישאת תלל וכן צכאן אף אם עצרו איזה יחידים וחלכו להם
 אחר סהסככונה אין צננעסיהם כלום ולא תעסנה ידיהם תוסיה
 וכל אחריות הזה אינו אלא לחרותם שלא הכיחו כאן לא קרקעי
 ולא נטלטלי אצל ארתם שחניחו כאן קרקעי' או נטלטלי הדין
 פקוך כציעתא צכרתחא שונעקלין את נכסיהם עד שיעמדו פה
 למשפט

למעשה צבית דין המנוגד לשיעור הזביל'ה וזביל'ה ולחיות הדברים
צורים לפי דין תוס' לא הארכנו בראיות והכלי'ה ב"ח פה
אלתל'ה ע"ה הלכ'ה אשכנזי ק"ע:
לפי'הם במדינת ליטא תני'ה לר'ק

שאלה טו שחלה לבאר לך נוס'כ הציח צבי' קני'ה קור
ח"ח צב' המרדכי וז'ל אין רבותיו רגילין בה

בפ' פמ"ת מפני שמועטו שפת שמרית אינה צלה אלא בהצויה
הרחוקה ונן הי'עו' ולא שמוע' קול תרכוב' ולא קול מושכין
צלניות מן' להם דבר זה ואם י' לו עיקר בהלמודו.

תשובה גם אנכי אשתומם על המראה ואין יל' להם דבר

זה וצדל'י אין פומעין להם על ככה שה'י בכל
הפוסקים ושמעו פה כל דהו' וכן מוכח גמ' בצמ'ה דוכתי
וביותר צפ' מ'י שחז'ו דק ק"ט ב"צ דלמרי'ן ההם לעמלא
נפתח ליה חזיה'ה דממרא על שני'ה אחר ליה ר'ז אח' צרי'ה
דבצ'ה לר'ז חז'י ח'י ליה ליה חזיה'ה דממרא לא אח'ה לקמיה
דמר' אלא מרגיל' צפ'ה שחית' דמעלי' לבולי' גופ'ה ואם כדצרי'הם
הצויה ז' ג"כ קשה להמלא. ואפשר יותר נחזיה'ה דממרא
וכראה לי שיל' להם דבר זה מני'ש צביל'ת' צמ'ה אשה דק ק"ו
והוא דלא שמוע' קול תרכוב'ת'ה וקל יגרי' אחר ר'ז כחונ' צ'
כפ' פיה'ה צביר'ה וצביר'ת'ה היה בהוצ' פית'ה צביר' ומופשי'
לה צפ'ה שמרית וגם נגדי' היה כהו' גדלי'ת' ומופשי' לה קול
מושכי' חיות' בהחיל' לח' צ'הווקצ'ל דק ק"ז ע"צ מוכר'ין ר'ז חז'י
ומלא כחפי' נגדי' צהרי' עברי' כהר'ה קול'. והיינו מושכי' חז'ל
הספיה' כדפירש'י ההכ' וה'ק דצפיה'ה איכ'ה מיל'י אחרי'י דחשב
ההס' הרתי' צהרי'ת'ה נקרי' וז' צ' עייני' שמוכ'ן יל' להם חז'כ
הדבר פשוט' דאין לקמו'ך עליה'ם דהה' הפ' כדצרי' רשז"ל
פיה'ה קשורי' פיה'ה. אצל פה שמרית' היא עוצ'ה מחי'ה הצויה
סתיה'ה. ועוד להרגיל' בה. ואל' השגיח צד'ר כזה א'ק שנמלא
כחוצ' צספר שז'ו דרכ'ן של הנך שאר אינ'ו (והר'ז צצ"ה כי
כצדו גדול צה'ה לא דק) דאם ינלאו דבר כחוצ' וצפר'ט צספר
ישן אין מדקדקין אחריו כוני'ש תרמז'ים והצי'ו הר'ז מהר'י
מפלדור'ה צלחה ונהשו'ת'ו למהרני'ה' אצל חנו' הלי'ת' דקדק'ו
ומלא'ו שאין צדביר'ם אלו יונ'ש וכל דצרי' חכמי'ם קיימין ומה'ם
לא הזוע' והכלי'ה כחצתי' לז"י אשכנזי ק"ע

שאלה טז לנאור עיני הגולה הוא הגלון האמיתי המפורסם

ציפראל גדול שמו אצ"ד ור"ת ור"ג ונראה ורצנ'ה
כ"ס ומהר"ר לז' נר"ו. י"י ש"ו צביל' וצחיל'ו כל' אונ'ר בצד
בקי' אשאל' נח ויודיעני אם יש ל' להקנות ונעה טי' לו לחד'ם
אחד צויל'ת'ה הליק'ת' דהינו' וקיס' שנלפיק'ס המועצו'ת' או
צולל' וכדומ'ה וצמוע'ת' הצ' ליד' הוא ש'ש' א' רולה ללו'ת'
על נכסיו צביר'ה ושאל'ני לר'ך ההקב'ה לתי' הקרן והיום
למקצ'י מותנה והפירו'ת' אחר מותו. ונעל'ת' חדוכ'י שכל' הספרי'ם
נפתחי'ם לפני' ידע עוצ'ה טיעו'ת' שאין' צעין' אינ'ס נקות' אפי'
צאג'ז וידע מ"ש הפוסקים צעני'ן הקב'ה מונות' של גוי'ם וכל'
הלדדי'ם טי'ס ללמד על זה לפני' גלוי'ם וידוע'ים לכן נח' לשון'
צקשה יודיעני דעו'ה צזה ברת' נה' לעשות'.

תשובה ארי צן ארי נעשה שואל כענין גדול צחכמה

וקתי'ת'ו צבין. כריע' כאל' לי המח'ם השל'ם הידי'ן
המלוי'ין צבש"ק ר'ז ועל'ז ביהר'ר נשה נר"ו. הכראה צעיני'
ככון צלי' פקפוק ועירעור' הוא שיד'ה מוקנה' עסק' ידוע' שכי'
על' שנו' צבליק'ת' הוא של' פלוג'י' מזוכ'ה והצוכ'ת' יחיי' צלמו' צכל'
חיזוק'י קוס'ר וצבצו'ת'ה היות'ה שכל' ינו' חיי' לא יגע צקרן' ולא
צרווח'ים אלא היקנה'ת' יאכל' הפירות' צחיו' והיינו' אודיה'ה דליק'יר'
גיו'ר'ה צפ' וני' שנת' דק קני'ט' דצביר'ה קני'ט' וצ"ה א'ם עונ'ד
איו'ן מוז'ר וכ' הי'וק' צפ' חזקה' הצהרי' דק קני'ד ע"י' דא'ק'
דידעי'ן צודאי' שהיה ליקור' וצקר' קנה' וא'ם רולה' מוקנה'ת'
להחמי'צ צצטי'ח ליקונה' על' נכה' של' יפרע' אלא שעה' א'
קוד'ס ונותו' ונו'ן הלי'קה דוק'ה ולא' ונוק'ס אחר' הרשות' צידו'
ודצרי'ו קיימי'ם צלי' פקפוק' ושלו'ס (ועב'ת' יגדל' לעד' כנפ'ש'
גלון' אשה'ת' לז"י אשכנזי ק"ע:
ת"ש" לר'ק הי'עב'תי הפר'ה. יז'ל הי'עו'ה'

שאלה יז לצי הפארת. לשכחי אין נקפרת. וכל לשון עם

גהגרת ראיו והולמתו עליו עטרתי. יקר הוא
מעמי'ים וד'ר וקוחר'ת' י"ה הר'ז החולל' צצחי' מ'י ימלל' צווי'ם
חדיר'ים לולל' לו יחלק' שלל'. כ"ס האלו'ק' המנמ'ם ומהר"ר לז'
חיר'ש נר"ו יחיר' צצור' הצחיר' הנה למר'יה לחשתעשע' אהו' עמו'
צליות' דין' ונן הצני'ים ולחיה' שואל' כעני'ן וז' הנה צצאש'ר ידוע'
ומפור'ס שצנד'ך א'ש הגדולה' שהיתה צצעי'ת'ו נסרפ'ו צצו'ת'
יז

ספרי היות' ושאר' ספרי קוד'ס ותפילין' לאלפים. ולר'צו'ת' ונקפ'ת'
לי' אם חי'ז לקרוע' עליה'ם כדליה'ה צמועד' קטן' והוא' הסכמת'
כל' הפוסקים' ואע"י' דמבז'ר צצ"ס' ופוסקים' דדוק'ה צצרוע'
וכמועשה' שהיה' ור'חיתי' צעין' יקצ' שפיר'ט על' צצרוע' צ' פירוטי'ם
א' כשאר'ם ומצד'ו צידי'ם. והצ' כש'ס צידו' למו'ת' ולא מ'חה'
עי'ש חרין' כ' שפ' צצרוע' להכבי'ם להקצ'ה ואי'כ' לפי'ז פשיט'ה'
דאין. לקרוע' אכן' תלמוד' ערוך' דוחקני' דליה'ה צצכה' פ'י האורג'
וצפ'י' אל'ו ומגלחין' העונ'ד צצעת' ילי'ת' הנפ'ש חיי'צ לקרוע' הא'
למה' זה דומ'ה לרוח'ה קי'ת סקסרק' ופירש'י דאין' לך ריק' צציר'הל'
ש'אין' צו תורה' ונלות' (וצמי'ק פירש'י' ס'ם צצני'ן אחר') ואי'כ'
קשה' הא' אין' זה להכבי'ם ואינו' צעלל'ומ' והוא' נגד' ושמעו'ת' פירש'י'
לומר' דהו'ה ר'ק דמיו'ן ומשל' צעלל'ומ' והוא' נגד' ושמעו'ת' פירש'י'
לכן' כיל' פשוט' דרש"י' נשמ'ר ומקושי'ה' זו ופי' צצרוע' שאינו' יכול'
להליל' כוונתו' דא'ק שאינו' מכוון' להכבי'ם ר'ק שאינו' יכול' להליל'
לרוך' לקרוע' ואי'כ' גצי' מה' ג"כ אין' ציד' אדם' להלי'ו ג"כ לר'ך'
לקרוע' לכן' צנידן' דידן' צצרי'פה גדולה' כזו' צצתע' פתאוס' נטרפה'
כל' עי'רנו' עד' סכ"כ' נפשות' לא יכלו' להליל' נפ'ס'ם ורכוש'ם
צודאי' סקסרפ'ו כמ'ה קי'ת וקוד'ס ותפילין' שאינ'ם יכולין' להליל'
וכאש'ר קרה' לנפ'ש' וקרה' צלתי' טהור' צצוקאי' להליל' הספרי'ם
קצי'צי' אכל'ה' אש' והיי'תי מוכרח' לנז'ק ריק'ס והיתה' לי' נפשי'
לשלל' ואי'כ' חיי'צים לקרוע' וכפירש'י' א'ק דדעה' שאר' המופר'שים
אינו' וני'ו קוגיל' דש"ס מושמע' כפירש'י' וא'ק דקי"ל' הלכה' כדצרי'
המיק'ל צצצל' מני'ו הא' קי"ל' אצל' לחוד' וקריעה' לחוד' ועוד' דא'ק'
לדעת' המופר'ש צעין' יקצ' ז"ל ע"כ' דצדון' כזה' חיי'צ לקרוע'
דכנה' ובמה' קי'ת שהיה' יכול'ם להליל' ר'ק סנהרשלו' לו הידי'ם
וקלה' ונחמ'ה עללו'ת'. וקל'ת'ם נחמ'ת' מנוון' שחצי'צ עלי'הם א'ך'
שאין' צידי' להכריע' כי' אין' אונ'ן צכל' כלי'ם. ואפי' ספר' צ"יל'
נוול'ת' אהי' לעי'ן צו ומכ"ס' שחר' ספרי' פוסקים' ר'ק הסי'ם וספר'
עי'ן יקצ' שאול' הוא' אהי' לפי' שעה' וציות'ה' שמוע'ת'ת'ה' צעי'
יליה'ה' שלל' לבא' ליד'י טעו'ת'ה' ולזי' צל עמי' לע"ע' ע"כ' צמו'ת'ה'
ווי"ו' טי'טי'ז לי' צזה' דעתו' הרמ'ה כי' ממו'ן לא יצ'ר כל' מצינו'ה'
יקצ' צכו'הר'ר יוק'פ צקלוצין': ע"כ' לשון' השואל':

תשובה יקצ' חזל כחלו' תורתו אונותו הר'ז המופלג

כל חושך מלצין כשג' האלוך המדומם מהירר
יקצ' כר"ו אוחותיו אוחיהו עליונות האירו אל עבר פני צק"ת
שקשרפו צפראל יע"ה אם לר"ך לקרוע עליהם כתב מני"כ וז"ל
הנה צאש'ר ידוע' ומפור'ס שצתוך' האש' הגדולה' שהיתה צצעי'רנו'
נשרפו כמה' קי'ת ותפילין' לאלפים ולר'צו'ת' ונקפ'ת' לוי' אם
חיי'צ לקרוע' עליה'ם כו' וא'ק שנוצ'ר צצ"ק' ופוסקים' דדוק'ה
צצרוע' וכמועשה' שהי' כו' אכן' תלמוד' ערוך' דוחקני' דא' צצרת'
כו' העונ'ד צצעת' ילי'ת' הנפ'ש חיי'צ לקרוע' הא' למה' זו דרומ'ה'
לקי'ת' סקסרק' כו' לכן' צצרי'פה גדולה' כזו' צצתע' פתאוס' נטרפה'
כל' עי'רנו' כו' צודאי' סקסרפ'ו כמ'ה קי'ת ותפילין' שאינ'ם יכולין'
להליל' כו' ואי'כ' חיי'צים לקרוע' וכפ'י' רש"י ע"כ' הנה' א'ק לדצרי'
כהר'ר אינו' רוא'ה וק'ו' לקריע' זו דכל' עיקר' חי'ז קריעה' זו
אינו' אלא לעמוד' ורוא'ה צצעת' סקס"ת נשרק' צצו'ת'ה' פרק צצו'ת'
ונקוס' כו'נעשה' קתי'ה צמלך' יסודה' וכן' איה'ה' צגמי' הרוא'ה וכ"כ'
כל' הפוסקים' אצל' שמויע'ת' או ידיע'ה' צלא' ר'חיה'. לא: וא'ק'
ההי'ה דרש'צי'ל' הבי' מוכח'ה' דדוק'ה צצמו'ד ע"ג צצעת' שרי'פה'
ואינו' חוש'ב שימלא'ו צצק' פראג' אש'ים. שהיו עומדי'ם ורוא'ים
קי'ת על'מו כשזוז' כקר'ק. ולא אפי' תפלה' אח'ה וא'ק שרו'ח'ים
צחי' כנפיו'ת' כשה'ם נטרפ'ים וממיל'ה' הספרי'ם שצרוכ'ם ג"כ
נטרפ'ים מני'ו אין' חוצ'ה קריעה' דמועשה' שהיה' צעין' דעל'
אות'ם שרלו' השרי'פה הכחוצ' ומהרע'ם: וכן' צצעת' ילי'ת' נשמה'
העומדי'ם צצית' אחר' קמו'ך לו. א'ק שיודעי'ם ילי'ת' נשמה' אינה'
אינ'ס חיי'צים לקרוע' א'ם לא על' אדם' כשר'. דהיא' לז'ו מנע'ם
קי'ת אחינו' עלי'ה: ומי'ש עוד' ב"הר' וא'ק דקי"ל' הלכה' כדצרי'
תמיק'ל צצצל' הא' קי"ל' אצלות' לחיד' וקריעה' לחוד' ע"כ' כצ'ר'
כי' הרמוצין' דקריעה' מני' נדי'ק' הו'ה וא'ק דליה'ו'ז'ל מיי'רי צצריעה'
על' נה' הרוא'ה יראה' דהאי קריעה' כונו' נדי'ס' היא: ואי'כ' כיו'ן'
שהעור' והשיע' דצהר'לי' יציהו' כהצו' שבורפין' או'ת'ה וצצרוע'
כו'נעשה' שהיה' דמאנוע' להדי'ה' שאל'ם שורפה' ולא נטרפה' ונעלמה'
ע"י' אש' ונן' השנו'ים וציות'ה' לדצרי' חירוש'לנו' שבי' אין' קורעי'ן'
אלא על' קי'ת ששרפו' מלך' ישראל' צצרוע' וא'ק דכי' צ"י דונלך'
לא'ו דוק'ה ישראל' וניה'ה צצעי' ולדצרי' הצ"ח דצנכרי' מני' חיי'צ'
ע"י' אדם' וניה'ה צצעי' דליכ'ה חילו'ל' השם' ואין' צידי'נו לחיי'צ'
קריעה' להחומר' דצד'ר שעי'קרו' נוד"ס' א'ק ח'י הו'ה פלי'ג' רש"י'
כדצרי' כתי'ר אש'ילו' צצמו'ד ע"ג מנו'ש: אכן' צציקר' בונת' רש"י'

זיל גמרי דלא צמי למימר דכל שליט יכול להגיל כגון נטרפה גדולה כאותה נטרפה. שפתחום נטרפה כל העיר קיחה חייב כגון קלח היה יכול להגיל אצל. אם היחה אש קטנה קיחה יכול להגיל פתור דאיכ שמועתייה ומרסקן חגיגי ומואלתה אומר יליצא בארעא וגירורא צמני קמיא ודוחק לומר דזיכור להגיל לא חקגי ליה נקריעה כי היכי דלא תהוי ל"י כפרה ועוד תקשי לרש"י עוצלה דנה נעמיתא גופיה דאף אי צלעה לה ליה נחייצי קריעה דבלה קיימת וזי חיו צרשיעי עקקין דריא ורז הונא צ"י חייא חיו יבולין להגיל ולא הגילו וזו ודאי קו' עמנומה היא לרש"י אליצא דכתיב. אלא כך נראה עיקרן של דברים דאף רש"י ז"ל מודה לומר הפוסקים דלא נחייז אלא כשארם קורפו להכביע. וכונן הרין צפירוס דאז היא להגיל נסום פנים וכמועקה דיתיקים דאף קהיו מפירין זו וצדקסין מונכו לצלתי קורפה. הוא תולך וסורף לעיניה. ואינה נעמית צהיסק הדעת וצפתע פתחום. צמועקה כזה ודאי יס חלול חסם גדול. אצל כשהדבר נעשה פתחום. וצהיסק הדעת כאלמלא היה נעמית יכול היה לקדש צרואים וצמוקלות להצריח חרי או לכבות השריפה. אלא קמוחנת מיעוט שהסגמה. או צמיא שאין מלויין לא הגיל או קהיה רחוק מנקום השרפה ועד קהוא מוגיע לקס כצר נטרף והלך לו. כל זה מקרי יכול להגיל ואינו חייב לקרוע שחרי אין כאן חיה"ש והיינו עוצלה דנעמיתא שאף אם היחה צולעת אין זה צרוע שחרי אם היה ריח ור"ה קרוצים חליה יכולים חיו אלא קצחה הנעמיתא פתחום או רחוקה מנהם וצלעהם. וממנה נסונע לשריפה פתחום דפטורים ונקריעה אף הרואים מונס: נקוט האי כללל צידך כמועקה קהיה אמרו ונהי דלא צמינן מלך מנסום דקצחא הוא הא מיהו שריפה חסם להכביע צמינן. וכונס"כ הרין צפירוס דאי ליה ליכא חיבול חסם כלל: והיחא דהעמוד על המה ודאי דוגמא צעלמא היא וכ"כ הרמזין ז"ל הצילו תטור צחלי קריעה והצ"י. סב. ואף דחיהו ז"ל פליג ארש"י לפי גרסתו צרש"י מיעו מוכח מיינה דלדידיה מני פירוס צרוע אינו ככטילה נסונה מונס דאי ליה מתי פריך ועוד אם מן הדין אף צמית אין קורעין אלא צרוע וכמועקה קהיה תיפוק ליה דלרש"י היינו מועקה קהיה אלא ודאי דלכ"ע צרוע אינו אלא ציד רמה להכביע וכמועקה קהיה ופטמיה דרוע הכי הוא ולמתי דכהיננל לעיל אפילו הינח דלגמרי חקסיה לקיח היינו מני טעמא כיון דחיל להגיל נסום ענין כי אין קלטון ציום המות ומסא"כ צכל השריפות קצבולם חרי יכול להגיל. ואחור השפירוס שפ"י קים להם זרוע ויכולת להגיל קשה לי עליו דהא קרא כה"צ צהדיא חלכתן ודליהו וגמריהו הפגיעו צמלך ולא שונע חליהם והמה השרים הראשונים ודוחק לומר דלעצדי דוקא קאי דאם השרים מיהו ולא עלתה צידם מה יעשו חזובי קיר עצדיו המשרתים ואף לפי אותו הפי דוקא כשעושים צמאט צמסם לאפוקי כשארם צהול על ממונו ומורה היחידא לנפשיה גס כי לא מלינו חיוז מפורק לאצד כל ממונו על ככה דלין זה עוצר על מלכות ליה צידים דמינח כל אשר יתן וכו' וכ"ז אינו אלא לההלמד אצל ציד אין חנו לריכים לכ"ז קהותם קהלכו להגיל חת שלהם. צודאי לא פנו על צתי כנקיות לרשות מה יעשו ק"ה. ואיכ לא ראו שריפתה וממילא פטורים הם לכ"ע צלי שום שקפוק. הנלע"ד כהצתי לצי הירש צהרצ המוצחק כמותריר יעקב זל"ה מאלוין ק"ט:

שאלה יח מן הפדכסים והמנתיגים אשר צק"ק לונדרלס

צענגלי קירח ח"י הגצירים הרמים שרים ותמנימים פרכקי ומנתיגי קהל קדוש שערי שמים יע"א אשר צעיר הגדולה לונדרלס. ל"י חסם אחר חת הצרכה חרש מנעתה ועד עולם **איגרתם** הממודה דורש דבר ה' לתורה ולתעודה. היא קמוכתי ומגדרי הוליהתי. לעווה על ריב לא ידעתי לחקרתו. כי כן נלטינו צקס סלום ורדפתו. וזה תורף שאלתם החכם המודומם ונעלה כמותריר דוד ניטו נר"ו אצ"ד ומרץ צק"ק שערי שמים דרש צציה הכנסת דרוק זה תוארו מועתק מלשון לעז ללטינו הקדושה אומרים שאמרתה ציציה שהש"ת והטבע והטעם והש"ת הכל אחד אומר איכ שכך אמרתה ואני מקיימו ואכריחנו מאלה קדוד המלך מקיימו צמומור קו"ז המכסה שונים צעצים המוכין לארץ מטר המלמיה הרים חזיר כו' אצל לריך לידע (טעו אזיכסם יאודים מפני קהוא העיקר הראשון מאלמוכתי) שסם טבע הוא מהאלתה האחרונים מונון ד' או ה' מלוה קטה קמוך למונינו מאלה שאינו מלוי צדרי חכמינו הקדמונים ז"ל. אלא שהקציה נעטיב הרות והוא יתצרך

מוריד הגשם. והוא ית' ופריה טללים מזה מוכרח שהקציה עושה כל אותן העניינים שהאחרונים קוראים טבע צאופן טבע אין צעולם ולותו הדבר קהוא שהסגמה הוא שקוראים טבע זהו שאמרתה שהאלקים והטבע והטעם והאלקים הכל אחד דעה זו היא ישרה חקידה וקדושה ואשר לא יאמינו צה הם קרואים ואפיקורסים. ע"כ: רש עליו עוררין לאמר כי קרה דבר על ה' חת ההנללות החכם המודומם נר"ו. דבר ידוע שהעצים והמטר והלמתי הם טבעיים פרטיים: ועוד ידוע שהמכ"י אינו הכיכוי עלמו: איכ איפוא חלו היה לרובי להכריח שהטבעים הפרטיים הם האלקים ונעולם לא היה קום הכרח לדבר הזה לא מדברי המפורר ולא מדברי רז"ל מפני שהמומור אומר שהאלקים ומכסה שמים צעצים ואינו אומר שהאלקים הוא עצ הענן ורז"ל אומרים שהקציה נעטיב הרות ואינם אומרים חלילה קהוא הרות מוילל נסונע צצירור כוונתי היא להכריח שהקציה המכסה שמים ומפרחת רוחה איננה הטבע אלא הקציה ומפני שהאנשים ומכים חלו הפעולות ומיחסי אותם אל הטבע אינו נחיר עיניהם צראיות האמורות קונה שסם ומיחסי אל הטבע ומחייצים לחכמו לייחסו אל הש"ת יל מזה קלל דצרכו ומצעעים הפרטיים ואחר שהכרחנו קדצרכו חיו טבע הכולל ולא צטבעים הפרטיים אם כן כשאמרנו קהם. טבע אינו צעולם כוונתינו אל הטבע הכולל כל המליחות קהוא צמנה אינו זולתו יתעלה הכולל הכל ועושה כל. וזהו שאמרתה שההשגחה קהוא אותו הדבר שאחרונים קוראים טבע הוא האלקים לרובי שהשגחה יתצרך והוא יתצרך הכל אחד צאופן שרליתי לתורות האנשים ולהזהירם צל יערצו ונעשה הש"ת עם נעשה הטבע הפרטי ומפני שהאנשים אומרים שהטבע הוא המוריד גשמים ומוריד טללים. ודעהיה וחז"ל אומרים שהאלקים הוא העושה כל חלו וכך אינו אומר שאותו הדבר שאמרתה שהטבע הוא האלקים לרובי צצציל אותו הדבר קהוא המושגיה ועושה כל והאנשים צדו מלצם לאמר שהטבע הוא העושה. ומה שאמרתה שלימוד זה הוא לדיק וישר אינו ומכריחו וקיימו ומחדש קמונו לנדנו שהקציה זן ומפרכס עיולמו ולא כאותן הכותמים כבודו לאחר ומייחסים פעולות חלו לטבע כולל חוץ ממונו יתצרך חלילה ע"כ יורכו המורה מה מנפטת הדורס:

תשובה רוחה אינו אלה דברי החכם המודומם ונעלה נר"ו

שהן דברי חכמי צמאמר ראשון ק"י קרו וק"ז ומפרשו מוהר"י מוסקאטו אחרי הלעוה רצות כ' חז"ל והוא יתצרך יקרא טבע צמנה כמוזכר קמה לחיותו קוצע צמותמו כל ונטבעות הילורים וזו היא דעת המאוסרים צמומורם שהקציה יושב זן ונקרכי ראמים ועד צילי כינים וכו' ע"ש ואפרון נמטייה לחכסם הדורס ח"י שסם חיוהו (כאשר קמונו) ידוע דעה הפיליפופים האומרים צטבע מלס צרע וצחר צקוצ טעם ודעת קדושים דברי חקדי עמוכו ז"ל האומרים הכל צהסגמה מאלה יתצרך ואני שמועתי ולא אצין תלוות המוררין עליו חס היא מלד חיוהו אומר שאין קס טבע כולל כל המליחות זולתו יתצרך וחקצו זה לפחיתיה וגרעון כבודו של מויה הקציה קשיפול צלתי מלמעים ידעו כי המצקקים חמונעות הטבע להנחה הכוללה קרוצים ליפול צרעה כמה מוכסולות מוסא"כ צמאמינים צהסגמה הש"ת צכל דבר כי צכל אשר יפנו ילכו צטה ואם חסצו קדצרי החכם הדורס חיו על הטבע הפרטי כגון חמוס חלס ונחות המים ורלו להעמיק צדצרי קמוכללם יוצן שאותו הדבר המנחמם או המלמלח הוא האלקות זהו דבר שאין לחסוד צו קסם ככיל וצער אשר צכל המפורים קצעולם כל קכן חכס וצון צעם ה' המאמינים צהש"ת וצמותיק כ"ש וק"ז קדצרי הדורס צרוים ומפורשים (מצלי לורך אל ההתנללות) קהם קוצצים ע"כ על קוטצ שהסגמה הכוללת צמומרו אלא שהקציה נעטיב הרות והוא יתצרך מוריד גשמים וטללים מזה מוכרח שהקציה עושה כל אותן העניינים כו' ולא יפקפק צזה אלא מעקס ומתל ואם חסצו קלא יתכן לכנות מועקה הש"ת ויתעלה צסם טבע וחסצו זה לגירעון כבודו של וקום ישתצח וית' מה להם כי נצקרו על הדורס ח"י וקראו חמריו מלל חנה חרצ הגדול הגלון חידוע צחכמה וצחקידות כמותריר יעניה חלוי ז"ל צקפרו המפורסם שלי"ה אשר נתקבל צחהצת צכל הפיליות ישרלל כ' צתחילת קפרו צפרק הקרח צית אחרון צסם חרצ צעל עצוהיק אשר היה רצ הדורס מפורסם צחכמה וצחקידות וקפריו נתפספו צכל הארץ כי קפר עושי מלוות ח' ועונס המוצר עליהם הם טבעיים וצזה חקבינו כל אשר עינים לו וירלח צחכמה חמונה כאשר חלריך חרצ חקדי ז"ל צקפרו

קישורו ג' דפין צמורה הדיעה הכפרה ואם אין צמורת היריעה ג'
דפין וקלקלה כלה אצללל יתד מ' ריעה א' והנלכיד כחצנה לבי אשכנז
מדינת פולין קמן

שאלה כ יין ערק הכעסה ומחנץ דגן גמור ומנו דינו
צפכה אם אסור צצל יראה וצל ימלא כחנץ
לאורייתא או אינו אלא דרבנן:

תשובה צפ' העור והרופע דף ק"ב תנ"י המנחה וגמנו
אם חנץ הוא עבוס כרת ומוכח בגמ' דלחו דוקא
אם המנחה החנץ גופי' אלא אף המשקין היואלין ממנו כמותו
דמיייתי צהר הכי הא דתנ"י הטבל והחדש וכו' משקין היואלין
מהן כמותן ופירש"י חדש שבושה סכר מן הסעורין וקאמר בגמ'
מכלן וכי תימלא ליגמר מהכך (פירוש מחנץ והלכז ואיך דמיייתי
לפני) מה להכך סכן איקור הצח מאליו הא קמן דליכז הוא
מלין למילך מחנץ ולא הוא ליה פירכה איקור הצח מאליו
כיחא הא דתניא צחדש דמשקין היואלין מהן כמותו ואי ק"ד
דצחנץ משקין היואלין ממנו אינן כמותו אלא דוקא צשוהה גוף
האיקור הא ליכא למיגמר כלל מחנץ ואיך אלא דלאי כדאמרינן
והכי מוכח מהא דאמר ההם אהא דתניא הטעמים לאסור
ליין ורופען למה לי ליגמור מהכי וכו' ואי ק"ד דדוקא צשוהה
הגוף ולא מאי דנפיק מייית מאי פריך מהטעמים דלתי לרצוי
ליין ורופען אלא ודאי דמשקין היואלין מחנץ כחנץ גופיה דמי
וצהכי כיחא לי מה ק"ש דלקדק צדצרי התוס' פ' כל טענה דף
כ"ד ע"ז ד"ה אלא הכא נקוט דזיעה צעלמא היא תימלא לרי'
דצחנץ והרופען יליף מקרא וכו' אמאי נטרי צהאי פירכא
לאצ"י ולא קשיא למו אר' זירא דקדים אלא דהך קוגיא דחולין
צללו הכי לא אתיא כר' זירא דכיון דצחך קוגיא אמר"י דצהרצב
איסורין בגון הך דקחשיב משקין היואלין מהן כמותן. ואי
דמיייתי ר' זירא קיימחא לרצוי ר' יוחנן מערלה. ליקשי ליה
מכל הך איסורין דאמר"י צחו משקין היואלין מהן כמותן אלא
ודאי ר' זירא לא שמיע ליה הך קוגיא דחולין. אלא דתמיחא
להו לתימר דגם לאצ"י לא שמיע ליה ומהודך כך נכסכו דדומק
גדול. לתור דאילטרין פרי מפרי לאסור צחמים ועבדים. דלא
כמשמעות פשטא דקוגיא דחולין ועדיין לא עלתה צ"דס ז"ל
נכח מאי דק"ל דטעם כעיקר דאורייתא: ועל כרחנו כדי לייסד
דצרי החלמוד לריבין אנו לומר דתנ"י דהוה מלי אצ"י לדחות
דצרי ר"ז דשאני התם דגלי קרא ואדילפת מערלה יליף מאיכך
דמשקין היואלין מהם כמותן. אלא לרצוי דר' זירא קא"ל
וצטיטתו הסיצו אצל קוטטא דמילתא ליכא צין איקורא גופא
למשקא היואלא מהין וערלה שאני דגלי קרא וכן צהרומה והא
דאמר מר צר רצ חשי צכילד מצרכין האי דוצשא דתמרי
מצרכין עליה שהכל מ"ע זיעה צעלמא הוא היינו דוקא לענין
צרכה דלא מיקרי פרי. אצל לענין איקורא דצחר טעמא אזלינן
פשיטא לאסור בגוף האיקור. ועלו כהוגן דצרי מהררי מנחם
מתיקאטין צחקדנתו להר"ף ק' נשים ודצרי מורי אקני הגלון
ז"ל צחפ"י עבר אפרים. והא דמייית מהרים מתיקאטין קם
רתיא מוקדשת התוס' אמאי אין ומצרכין צמית על סכר שלבו
ולא מיייתי צפשיטות דק"ל סכר שלבו מצרכין עליו צצ"י וצצ"י
משום דצעי לאוכוחי דהך זיעה דקאמר היינו לאו זיעה ופירשא
צעלמא אלא רלונו לומר כיון דלאו למשקא עציד צט"ל קם
פרי מייחא ומיקרי זיעה לענין צרכה אצל לכל אינך מילי צמילתא
קמייחא קיימחא ומוכח לה מדקשיא למו להתוס' דליצרך על
סכר שלבו צמית אי אמרת צעלמא דלכל מילי זיעה בגוף
שיואל ממנו הזיעה דמייחא היינו דקשיא למו ספיר אף דבדוצשא
דתמרי ומצרכין שהכל היינו משום דלא נסתנו למעלייתא אלא
לגריעותא והיינו פירושא דזיעה צעלמא לאפוקי צכר דאישתנו
החסין למעלייתא אף דזיעה היא צדין היה לצרך עליו צמית
אליא דפירוש זיעה ר"ל זיעה ופירשא צעלמא שאינו חקוצ
כלל בגוף הענין הוא לטוס דצר מאי איכפה לן צכר שעורים
נכסהנו לעילויי' כי היכי דצצריך עליה צמית דכל יקרא אינו
אלא זיעה שאינה כדין השעורים לטוס דצר אלא ודאי לכל
דצר הזיעה כמותו וממאי דמשנו התוס' והר"ף דכיון צחשקתה
לכל עיקרו על קם המים ולא שייכח להא דצר וכמואל לפי
שאין כאן כיא טעם צעלמא אין קחירה לרצוי מהרים מתיקאטין
דהתם ע"כ לענין צרכה צלמוד הוא דקאמר"י דע מדמדתו
ליה לשתיתא סגוף קנח הקליוה מעורצ ואוכלו או שותאו
ציחד וזאו דצר צרור סככל האיסורים אסור הוא. וממילא ליק
כלל ואכן מאי טעמא לא יליף מערלה לענין איקורא מני
דחא חנץ רחמנא אכריה צהדיא אף להיולא ממנו כאמור וכן
לענין

הוא ז"ל וקל לעיין צו. וכן מה
קטור צבי כל חכמי האומה כי חפץ ורלון הצריחה היתה כי
מנצב סמוך להרצ' ונכסים לרצוי המכס הדורס. איב איפוא
לא על המכס הדורס הנזכר הלוטות האנשים ההם כי אם על
כל חכמי האומה קדושי עליון אשר נפיהם אנו חיים אלא שאין
כאן מקום ערעור כי מלת טצע הנאמרת צו יתצרך. אינה
כמלה טצע פרטי הפועל צהכרה. אלא חפץ ורלון אמלך הקדוש
צטעם נכון וצרור צאופן שלריבין אנו להחזיק טוצה להמכס
הכולל המרוומם כמהר"ר דוד ניטו מ"י על הדרכה סדרס להזייר
את העם לצל ינו לצצם אחרי דעה הפילוסופים האומרים
צטצע כי מומנו ילאו תקלות רצות והאיר עיניהם צאמונתו
האמיתיה שהכל צהשגחה מאלו יתצרך ואמיתא ליה ישר כמו
וחילו וכל המהרהר אחרי' אחרי רואי דצרינו אלה חוששני לו
מחטאת ועם היות כל אלו דצרים צרורים ופשוטים אינם לריבין
חיזוק לצטל כל עורר ועופו רייתי ללרף עמי סנים מן החכמים
המוצחקים צצעיטנו יציא ואחרי המשא ומתן הסכמנו שלשהינו
על כל הדצרים האומרים למעלה סתן אומת ודק פה אלכוונא
יעיאל יום ו' ט"ז מנחם סנת חסיה לפ"ק.

לבי אשכנזי ק"ט צחרצ המוצחק כמותר"ר יעקב זלחיה:
האמבורג תס"א לפ"ה

שאלה יט ק"ה שנקרעו צו כמה שטיין צאופן שאי אפשר
להפרס ולרדך לסלק היריעה אם די צקילוק
יריעה א' או לרדך לסלק שלס יריעות כמש"כ הטור י"ד וירינו
רצונו הלכה למעשה וסכרו כעול מן השמים

תשובה כצר הורה זקן היה מותר"ר יוסף כהן מקראקא
צהשו' מ"ט שדי צקילוק יריעה א' אלא שהוא ז"ל
נדחק לחלק צין ק"ה שצלה לקרע ואבי אומר שאף צצלה אין
לרדך לסלק כיא יריעה אחת. ושלל כדצרי רצונו הטור ז"ל.
מקום דק"ל על דצרי רצונו ז"ל אם כדצרי לא אשתמיעי תלמודין
צחקונו לאשתמיעין הך דיכא כי היכי דאשתמיעין קך הדפין
של היריעה א': ועוד דצהדיא אמר"י קם דף ל' ע"ז רצוי
אומר משום רינו אין כוהצין אה הסם לא על מקום הגרד וכו'
כילד הוא עושה מקלק אה היריעה כולה וגוונזה וקתמחא משמע
צבל ענין צין שרגיש צו צענה מעשה או שנמלא כך אחר
גמר כתיבתו ואעפ"כ אינו לרדך אלא לסלק אותה היריעה ואף
דלא קיימחא לן כרינו צכהיצת השם צהא מיהא ליכא מאן דפליג
עליה וגם רש"י ז"ל כי צדק ליה ע"ז צטלש אל יתפור אלא
יקלק אה היריעה הרי צפירוש שאינו לרדך לסלק אלא יריעה
א' ועוד הטעם סכי ז"ל מפני השינוי אינו נכון דמאי מהני
אם ונקלק שלס יריעות עדיין השינוי כראה כשקורא צאותו
המקום שמהחילות היריעות החדשות או צמקום שמקיימות ואף
אחיל דיותר גבאי הוא כשנראה יקן מצי' לדדים וחדש צאמלע
מכשנראה מלד א' יקן ונלד סני הדס אחתי תקשה תקגי צצ'
יריעות צבדואי אין דרד לפהוח צק"ת צצ"א יותר משהיריעות
שלמות ועוד שלס נתן שיעיר לגודל היריעות יקן יריעה צת
חי דפין וקן צה ג': וגם הר"ף ז"ל צכלל ג' ק"ז ב' וז"ל ולקדור
את האזכרות מן היריעה ונוטצ שיקלק היריעה ויכתוב אחרת
צמקומה ולמחוק צ' או ג' כו' לא יכהן צעיני למעט הכחצ
דמייחזי כמנומר ונוטצ לסלק היריעה והתם צק"ת שנמלא צו
טעות קאי והזכיר דין המומר ולא כהצ אלא לסלק היריעה
ולכתוב אחרת צמקומה ולא הזכיר לסלק שלס יריעות:

ובמה קופרים ה"ג יריעה שצלה לא יטול צ' ויחזור צ'
אלא נוטל ג' ומחזיר ג' ומה שהוא מחזיר כמדת כחצ

הראשון וכן הגירסא צהלכות הר"ף ז"ל וצרינו ירוחם כמו
שהציא צצ"י ופירשו צרור קעל הדפין קאי ואשתמיעין דאף שלל
צלו מן היריעה כ"א דף א' או צ' אין די צחקרת שני דפין
כיא לרדך להקיר ג' דפין ויחזיר ג' דפין שהוא שיעור יריעה
קטנה וכדי שלל האומר ויטול צ' דפין ויכתוב כתיבה גסה
ויעשה מהצ' דפין ג' דפין שהוא שיעור יריעה קטנה. לכך קיים
ומה שהוא מחזיר כמדת כחצ הראשון לכך אינו לו לצשוה
משנים שלשה נללא דצרי מני' קופרים צרורין צטעמן צתלמודין
כי דין זה שאין עושין יריעה פחוח ומשלה דפין פשוט קם
צחקונו: ודייק גמ' ליטכא ויטול סנים ויחזיר סנים שהוא לטון
זכר על הדפין לאפוקי יריעה נחצה היא. והטור ז"ל אפשר
סנודמנה לו נוקחא מוטעיית שהיה כתוב צה ק"ה סצלו ממנו
יריעות וכו' כמ"ש הוא ז"ל והולרך לדחוק צטעמו קל דצר אצל
גירסת כל הספרים כמו שכתבו ועיקר. וכן נ"ל הלכה למעשה
סלל לסלק כי אם ג' דפין אפי' מיריעה אחת ולא יותר צחא"י

לענין חדש השכר אקור בגוף החדש כאשר הארכתי והשגתי
 על צעל לחם ומסנה צפי' המשניות זה לי כעשר שנים ועל
 נר צר רב אפי' לא קשיא אומאי יליף לצרכה מערלה ולא משאר
 איקורין שמשקין היולאין מהן כמותן דלענין צרכה צעין שיהא
 קרוי פרי וילפינן שפיר מערלה דכתיב זה פרי שאין המשקין
 היולאין משאר פירות קרוין פרי. ועוד אפילו היה שייך לומר
 דצטאר איקורא מיקרו פירות אין לנו לצרך עליו פרי העץ
 כיון שאינו פרי לכל הדברים דמטעם צרכות יס לנו לכמותו
 מוקדם וכולל לכל הדברים. וצר מן כל דין אי ילפינן מצרכות
 לאיקורין יס חילוק צין משקין היולאין מהדברים צלי ציטול
 כי אם על ידי זיבה ומחיתה לציקולי הפירות כדאמר' צמיא
 דציטחא ודכולתו שלקי דמצרכי' עלייהו צורא פתיא כפיצתא
 ושלקי אף דדוצטא דתומרי מצרכי' עליהם שהכל ע"כ לומר דטפי
 איכא טעם פרי צמי ציקולו ומצמיטתו ולא מצמיא לתתוקי
 והראש' שכתבו דלפילו צפירות מצרכינן אומי ציקולם פרי העץ
 אלא אפי' להרשציא דפליג עד כאן ליק אלא צפירות שאין
 רוצ אכילתן על ידי שליקה. אצל צפירות שרוב אכילתן ע"י
 שליקה כ"ע מודו דמצרך אומי שליקתן כעל הפירות עלמון ולפום
 מאי דילקי מר צר רב אפי' מערלה לצרכה מכלל דאפי' צפירות
 שאין אוכלין אותן כ"א ע"י שליקה דאין מצרכינן על מי ציקולן
 צפמיע דומיא דערלה דכ"ל ותני דאין סופגין על קום ומקשה
 היולא' ומהפירות אלא על היולא מן הזתים ומן הענבים ומטעם
 אפילו פירות שאין דרכן לאוכלן חיינן ואין קצרא כלל לומר
 דליכא מירי צערלה נאכל כמות שהוא חי וכן כהצו
 האחרונים ז"ל דפירות שרוב אכילתן ע"י ציקול מצרך על
 מימיהם פה"ע לכ"ע אלא ע"כ דאף צערלה צפירות סדרך
 לסולקן מי ציקולן כמותן. ומי' לענין איקור חנוץ הדצר צרור
 שמשקה היולא מנונו צין ע"י ציקול צין ע"י קחיטה פרי הוא
 כמותו דומיא דרכלים דאומר' צמו הטמאים לאקור לרין ורוטבן
 וקהם לר ע"י כיצוס ומליחה ורוטב ע"י ציקול הוא ומקמהא
 ע"י קחיטה לא גרע ועל ידי כיצוס ומליחה וכיון שזמינו שהמשקה
 הנעשה מנומן הרי הוא כמותו ולא שייך ציה זימה כלל ממילא
 המאל"ץ שהיין סרף נעשה מנונו הוא אקור דצר תורה צין
 שיהיה קחיטה החנוץ או מי ציקולו וכצר לימדנו הריצ"ע ז"ל
 צהשו' רכ"ה שהי"ס הלז דינו כיון שנעשה מנונו שכל זימה העולה
 מן החנוץ דינה כחמוץ עלמון ואל ישהצט אדם לומר דדוקא
 צין נסך ושאר איקורי ע"י דלפרן אקור שהרי תרלוית שהציא
 שם צטאר איקורין הם ואף ששנתנה טעם המאל"ץ אין סב"ך
 כלום כיון שכל עיקרו של המאל"ץ זה הוא לעשות מנונו זה
 הי"ס הוא ליה כפירות עפולים מאלד שאין ראויין לאכילה כלל
 כשתן חיינן ונאכלין ע"י ציקול צמים או צמיני דצט ולוקר דאף
 שנתנה טעמן לאחר ציקולן וטיגונן צמילתייהו קיימי לכל דצר
 הכא נמי מאל"ץ זה כיון שכל עיקרו אינו נאכל ונשתה אלא
 כשהוא י"ס הרי הוא כמאל"ץ עלמון כיון שכצר הוכחנו שהזימה
 העולה על ידי האש הרי הוא כמות הדצר ההוא שמונו עולה
 הזימה ח"כ יין סרף זה פרי הוא בגוף הדצר שכתבש ונשתנה
 טעמו למעלותא דבדל' צמילתייהו קאי ועד כאן לא הולך הריצ"ע
 להציא ההיא דע"י אפרה אקור אלא צין שהוא ראוי להטי'
 כמות שהוא וקד"ח דלאו אישהכי למעלותא מיקרי אלא לגריעתא
 וה"ל כאפר קמ"ל דלא אצל צמאל"ץ אף דחמוץ אפרו מותר
 כיון שנתנה למעלותא וכל עיקרו עשוי לכך פטיטא דהיי"ס
 אקור כמו המאל"ץ עלמו ולדקו דצרי מהרי"ם מטיקאטין צראיית
 הגזינות שהעמנו צמלל דשכירא דהתם נמי חוזק החנוץ הוא
 המנומיד את החלב כמו צין סרף זה שכל עיקרו נעשה מן
 כח וחוזק חנוץ ומנונו נעשה מן האיד חמם ההווה ועולה
 מן החנוץ שדינו כחמוץ מנוס. ורואה אני שהדברים ק"ו ואין כאן
 דין זימה כלל וממילא הדרן לכללין דכל שהוא מנונו אוסר
 ככל שאר מיני חנוץ ועדיף מינייהו טוצא שהוא צעלמו כהצלין
 ויותר מהם דאפי' צטאר איקורין צאלף לא צטלי וצטכר שכתערצ
 אין הדצר לריך לילומר שהדצר צרור ומקויית התלמוד דדינו
 כחמוץ גומר כמי' ואין להקשות וכיון דטע"כ דאורייתא ליל
 קרא למשקין היולאין מהן כמותן. תיפוק לי משום טעם כעיקר
 די"ל קד"ח דוקא אכילה אצל שותה לא קמ"ל זה צרור צגמי'
 הנלע"ד כהציה.

צדי הירש צהרצ המוצחק כמוסר"ר יעקב זלמה מאלצין סי.ו.
 זה כתבתי בקצרה על חכם אחד ממדינת ליפא שהפציר
 בי ליעיין בתשובתי ברין עגונה אחת וזה לשינוי א"יו

שאלה כא שנת תניו לפי.

הרליה שהציא כה"ר מההוא דלומר קטול
 אקפקת' כצר רליה זו מפורקמת צקפרים
 ראשונים ואחרונים שכצר הציאם והתרימו צהגהות מיימון ועליה
 קמוך צעל תרומת הדשן והעומדים צשיטתו אצל אינה ענין
 לדעת הרמזים שפסק צקפק איציעל לקולא דשאני קתם ומקל"ת
 דאין לדין אלא מה שענינו רואות ומיהיבי תי' למחלי צאמתלל
 שאינה צרורה לפנינו דל"כ לא שצקת חיי אצל לפסוק לקולא
 צמאי דאיציעל להו לחכמי התלמוד הו מנח לן צלושין שאין
 מנחה קיוע למה שכת' מוצקס:

והראיה שהציא כה"ר מהרמזים והלי' נחלות דצמטאל"ס
 מהני קימנים מוצחקים קלת איני יודע לה מקום
 דודאי רצוהא אשמועינן דאף דלא מלאוהו מה כלל אלא שראוהו
 שנטעם עכ"ז היורשין יורדין לנחלה. ומי' ודחק לומר דכתצ
 רצוהא לענין מנוון בו' צמחילה מכת"ר הו כל עיקר בוונת
 הרמזים צהלכות נחלות לענין מנוון הוא ואין זה דוחק אלא
 פשוט וצרור ממילא לא קשה מה סדקדקת צלשון הרמזים שכי'
 שלא החמירו אלא צאיקור כרת ומקיים אצל לענין מנוון בו'
 דהרמזים מלחא צטעמא נקיט דמקום תבי לא ילפינן ממונא
 מאיקורא כיון דאיקור זה כרת הוא. אצל אי' הוא איקור זה
 איקור לאו. צאמת אוה ילפינן ממונא מיניה ואף דצעלמא
 אמרינן ממונא מאיקורא לא ילפינן אפי' צאיקור לאו שאני
 הכא דהוא להוליא אמנון ומחזקת מאריש דמקפהקא לן ציה
 אי צית אילל מית וליתנו ציד היורשים דאי לאו דאיקור כרת הוא
 אלא הוא איקור לאו הוא ילפינן מיני' צכח כ"ס דהשהא צאיקור
 לאו תקל החמירו' חכמים להחזיקו צחזקת חי. כ"ס שאין לנו
 להחזיקו צחזקת מה כדי להוליא מנונו ומחזקתו וליתנו ציד
 היורשים דהרי חזקת מנוון עדיף מאיקור לאו דצאיקורא אזלינן
 צתר רוצא וצמנון חיישינן למיעוטא כדי להחזיק אמנון צחזקתו
 דלא אזלינן צה"ר צמנונא לאפוקיה מיד המוחזק ואף דצטאר
 איקורי כרת נמי אזלי' צה"ר י"ל הכא חששו חכמים ציותר
 דנפיק מיניה כמה חורצות גדולות אף שהיא חששא רחוקה
 עד מאלד חששו לאיקור כרת אצל צמנון תקל אין לנו לחוש
 לחששות רחוקה כאלו זה צרור צדצרי הרמזים ז"ל ועכ"ה
 לית לן לפרושי צדצרי הרמזים הנז' צחלי' חלו שום נפקותא
 לענין הרתה עיגונא שחרי אין מקומו. לענין מקיימים נלע"ד
 צרור שאין כאן קימנים מוצחקים ואי מנפקא לן נלע"ד שאין
 להכניסו צכלל ספק דמיקרוין ייזעה אינו ספק גם מי' דזה
 מקרי שהו עליו עד שהלל נפשו מאלר שחפשו אחריו אינו
 נלע"ד דילמא הוא יל"ל קודם להם על קרש אחד או שידוע
 לסוט. ומי' לא עדיף מה שמחפשינן בו' מעומד צמקום
 ח' וכו' ודאי לא דמי דצעינן קלא יעלימו עיניהם ומעשה הנפילה
 עד כדי שהלל נפשו לאפוקי הכא דדילמא ציני' לציני' נפק
 ואזיל ליה לעלמא ומת סרלה כתי' להוכיח מדצרי הרמזים
 דקימנים שאינם מוצחקי' ציותר מהנו צמטאל"ס מלכל ערציהו
 בו' אינו רליה דרצותי קמ"ל דכלל קימנים נמי אם נשאת לא
 הלא וצקימנים נמי אפשר דאין דינס טיה דצמטאל"ס אם נשאת
 לא תלל וצמלאוהו סרוג אין מעדיין עליו קהני משמע דאין
 כאן עדות ואפשר דאף אם נשאת תלל ומי' ז"ע למה החמירו
 צמטאל"ס ושאר דברים שרובם למיתה וצכמה דינים מלינו
 צהקילו זה מאלד מקום עיגונא עד מפי' בד ופסול וגוי
 מכל"ת עכ"ל מכת' ואשתמטתיה הלמוד ערוך פי' יס צבור
 דף מ"ו ע"כ כי אקילו רצנן צקופה צתחלה לא אקילו רצנן
 ומי' מנ"ס מנ"ס אונטאל"ס הדצר פשוט לחלק צין יס לו אשה לאין
 לו אשה ולאו דוקא אשהו אינה מהלצלת עליו אלא כל שיס
 לו אשה אין מהלצלין עליו אפילו צנים ואחים אלא אי' אשתו
 נותרת להינשא כי היכי דלא תיפוק מיניה חורצא ואשתו וכל
 הקרובים שוין אצל צשאין לו אשה כלל כשהדברים רוצם למיתה
 קרוביו מהלצלין דצכל שהורה אזלינן צתר רוצא לצד מלשת
 איש דלחמור צה רצנן לכהלה ומי' צנשאת צמטאל"ס ואחיב
 צה צעלה דאין הולד מנונר יסתקע הדצר ולא יאמר מי עדיפא
 זו מאלקסא או שיס לה עדים שמת צעלה ודצר זה צודאי
 לריך וידוי וכפרה ושללת קליחה ומי' מחיוב קרצן גם זה
 שגגה כי אין הקרצן ענין למנוונות דהא צאלקסא פטורה מן
 הקרצן ואפי' צנטיהם אקוסים ואפי' הולד מנונר וז"ל לתיקוה
 ואף לפי' מי הגיד לך דצמטאל"ס פטורה מן הקרצן וצעיני
 הדצר פשוט שמיצת צקרצן ולא עדיפא מהעירו לה צ' עדים
 שמת צעלה דאף כאן מלידק ואין קשייה דצרי פשוט
 וצרור

עדר היתה זה שהים יציאה שלמים ויציא עונה לחם שמוח הודה היא וכזה הכיוון המשמע ונדברי רצינו דמיינה לה ומהנה עליה והכלל כהמור שזהם ליום ולינה עד חלוה וודאי כדברי הרב ז"ל כן משמעוהו של דברי הרמב"ם:

אמנם קשה לי עוצה חדש דברי הרב ז"ל פסק לעיל כחכמים דל"ן וצי"חין קדשים לציה הפקול צבור ופקח שנתערבו וכן באשם ושלמים שנתערבו ועוד האריך אפשר להתנות עליה צקצק שלמים ופקח הודה ולהציא עונה לחם והא הכי ר' חייא הודה שנתערבה צמורה ומה חצרהה אין לה הקנה וכו' כדל"ה צמ"ק ונחמה פ' הוה"ה דף פ' ע"ג ובהד"ה אמרין נמי ההם אמרו לנודין לפני רבי ולינוח אי תך דקיימח הודה היא תך היתה שלמים אמר להו משום דקא מונעט באכילה שלמים שמועין ונהבא דל"ה דיקא צמ"ה צמ"ה וודלות שנתערבו הוא דל"ן וצי"חין קדשים לציה הפקול אבל צמ"ה ח' שהיא פקח שלמים ופקח הודה וצי"חין דהא הכא ליכא אלא חדא דמיפקחא לן זה והפ' הכי אין וצי"חין וגם דל"ה דברי הכי"ם שנתן טעם לדברי הרמב"ם משום דהר"ה קדשים קלים ונתנוהו שוות דהא הכא נמי הר"ה קדשים קלים כינהו ואפי"ה אמר"י בהד"ה דאקרי לעשות כן ויש ליישב דיוחק דשא"י ההם דל"ן לתק"ש לכהחילה צמ"ה על הפקח על דעת להציא קדשים לציה הפקול אבל צמ"ה שמואלה שאין לה הקנה אחרת ק"ל לרמב"ם דנצי"חין כיון שאין לה הקנה צלופח אחר וכבר היא קדושה וגם אינו וודאי וצי"חין קדשים לציה הפקול דל"ה צמ"ה אודה היא לכך שרי וגם זה אינו עולה יפה דהא ההם נמי אותה שנתערבה וכן התערבות אין לה הקנה ומה צ"ח אס ונקד"ש צמ"ה אחרת הכא נמי אפשר שצמ"ה זו אינה קדושה כלל ועכשיו הוא ונקד"ש ונצי"חין קדשים לציה הפקול ועוד קשה דמ"ה זכר צן שנה כ' הרמב"ם ז"ל מניחו עד שיפול צו מוס ונצי"חין שתי צמ"ה תחתיו וכו' והאחרת שלמים עם הלחם שמוח הודה היא ע"כ ודאי כן ומה ונקד"ש צמ"ה אחרת ומהנה צקצק הודה פקח שלמים וזה ממש היפך הגון הנזכר ואל"ה והא אמר"י צקצק פ' האשם דל"ה ע"ג ח' שנתערבו עורות פקחיהו כו' פטורין ומעשות פקח שני ונייתו וכו' שלמים כו' משום דקמונעט באכילה שלמים כו' והא הכא דל"ה אלא צמ"ה ח' וגם ליכא פקח ברה ואפי"ה אין וצי"חין קדשים לציה"פ וי"ל דק"ל לרמב"ם דההיא שינויה לאו עיקר הוא ועיקר שינויה ונק"י לקמן משום דשלמים צריקה ופקח צקצקה עו"ל דההם ליכא ד' ודאי שלמים אלא הקושיה האחרת ל"ה שחרי הוא הפך הלמוד ערוך ה"ל דאי אפשר להתנות וגם הרמב"ם פסקה לתך דרבי הי"ל פ"ג מ"ה פקח"ק ד"ג ועוד חני הונה למה לא תזכיר התנאי שריך להתנות שמוח אינה הודה אלא שלמים מה יהא עם הלחם וכבר עלה בל"ה לומר דק"ל לרמב"ם דשא"י הכא כיון דליכא כ"ק פקח חולין פקח קדשים והה"ל קדשים שמוח הודה היא ולכך שרי צ"ל תנאי אלא שאי אפשר לאומרו דל"ה אדרצ"ה היה לו להציא עונה משום צ"ל לחם לקולא ועוד נקבה צת שנתה אמר"י הנהיה משום חשק שמוח חטאת היא וכן זכר צן שתי שנים אמר"י אין לו תקנה י"אנו עולה דהא ליכא כ"ק. פקח חולין והה"ל קדשים שמוח שלמים ח' עולה זכר צן צ' שנים ואף שנתחלה לתורה וכן מאשם לעולה יש שינוי גדול ומש"כ משלמים לתורה אין זה ונקפיק וי"ע לצי אשכנז.

שאלה ב שאלת לפרש לך השגת הרמב"ם ז"ל צ"י י"ג ומה פקח"ק על מ"ש הרמב"ם דין י"ג האומר הרי זו הודה ונתערבה צמורה ומהה ח' והן ואין יודע אי"ז היא וכו' אלא הרעה עד שיפול זה נוס' וכו' עליו תרצ"ד ח"ה מה תקנה יש צ"ה אלא יציא אחרת ולחנה ודמיה של זו יציא הודה צ"ל לחם שהיא מותר דהודה ע"כ:

תשובה כבר נהקשה זה הרב צ"י וז"ל ואיני וצי"ן מה השגה היא זו דהא צמ"ה אמר"י ח"ד ח' דלומר עלי לא קאי דלא מיייתי ליה צמ"ה אחרת ולחם וכו' לא לריכא דלומר הרי זו ע"כ ומאחר שרצינו פתח צלומר הרי זו הודה ובהאוקימנא לד' חייא לא נשארתי עליו שום הלכה וכו' אלא שקיים מה יעשה זה גם ח"ל שקוצר הרמב"ם וכו' שלה צמ"ה אין תקנה אבל ליפטר מחיובו לריך לעשות תקנה שיציא אחרת וכו' דכיון דלא אמר (אלא כ"ל וצדפוק כשמועט מלת אלא) הרי זו אין כן שום חיוב ע"כ ובעיני קושיה הרמב"ם גדולה דכיון שר"ן הרמב"ם לומר מה יעשה זה וכדברי הכי"ם מה הועיל צלומר אלא תרעה ועדיין אין חנו יודעין מה יעשה

וצרור שהודו ומוזר גמור וכן התורה דלטו ומוזר צקצק או שגגה או אונס הליא מילתא ודאי לא כן הוא ויהי' הנוצ' יכפר צעד ומה שהרצה כה"ר להשיב דלא דמי לעדים דל"כ האריך אמרה הורה שהיא מותרת אם אפשר לומר שהיא חקורה צקצק חופן ודרכיה דרכי כועס עכ"ל ולא ידעתי לו וקום דצמ"ה שני עדים נמי התורה תמיהה צפירוש והאריך לא חשבה התורה שימלאו שקרנים והיא הולך ומוזר ורמ"ה גדולה שהציא כה"ר ומהר"ם גבי צ"ס צ"ס צ"ס לתתיר אם נתצטלו ציחד לאחר שנודע התערבות ח"פ שידעין צודאי שאוכל איקור גמור צב"פ שחייב ונדאורייתא אעפ"כ מותר עכ"ל והנה ר"ת לתתיר הולך שכולד ומלשה ח"פ שנקשה ע"י טביעה צעלה צמוצבה שונה ואח"כ צל צעלה ולא די שאינה רחיה אלא שרואה חני שהיא שגגה צעיקר הדין שהוא דהא צמ"ן צמ"י קיימין ואין כן איקור דאורייתא כלל ולא שייכות לכזיה צב"פ כלל שזה לא נאמר אלא צמ"ה צ"ס וצ"ס וצ"ס ואי אהו עדים וחכירו את האיקור וכו' ואעפ"כ התערבות מותר שהיא מוקדם מותר עכ"ל זה לא ידעתי ונ"ל ובעיני הדבר פשוט שכן שחר ונדע האיקור ודאי הוא אקור גם כל מה שנתצטל עמו צין הנוק צין החתיכות הכל אקור עד שהיה קס ששים ושלל כדפריך ואף לפ"ד אין הנידון דומה לראיה דהתם הטעם שכבר נתערב ואינו כיכר כלל צטל הוא כיון שנתערב צמ"ה אלא הכא שחולד ידוע וכיכר שכולד ח"פ אחר שצ"ל על אשה חצירו צמוצבו שנות וחצירו קיים פשיטא שחולד ומוזר וכן התורה ואין זה לריך לפני ושרא ליה מריה לכתי"ר שעתה על דעתך להתי"ר ומוזר ומלשה ח"פ ולהרבות ומוזרים צישראל רח"ל ונח"י דעתא. וצמ"ש ע"כ נפל ליה כל מ"ש כתי"ר צדברי הרמ"ם ח"ל וצדברי הרמב"ם לענין קרבן ולרווחא דנול"ה אציא רחיה ח"פ שאינה לריבה צמוצבו הפקח צצ"ה ונול"ה טריפה צקת פטור וכן הקרבן וכן כל הצמ"ה הנקטעות ומותרות לאכול ח"ל לצדוק אחר שום טריפות חן מהיריאה ח"מ"ר אומר ששם אחר שנתחלה ח"י צמ"ה מול"ה טריפה צקת גם השאר מותר חלילה או היעלה צדעה מה שנתצטל עם הטריפה קודם שנודע הטריפות לא יאקר ח"פ לאחר שנודע הטריפות לא ההא בזאת צישראל וגם צקצק חייב להציא פקח אחר ח"פ שנתחלה צרשות שחט וזרק הדם והקטיר החלצים ומשום דלזילין צתר רוצ צמ"ה והיה פטור ומעשות פקח שני עכ"ל לאחר שמואל טריפה חייב צפ"ס וכו' מונעם הרמב"ם שלא כד"ן נעשו וי"ז ח' ילינו ומסגילות לצי אשכנז.

סימני דל"ה

שאלה ב ילמדנו רצינו על אהוהן שלומי ליצור ומשכמי קום לומר קליחות ותחנ"ם צ"ה ומצרכים צרכה התורה וחזר"י ומצרכים אותה על הקדר עם שאר הצרכות לאומרים צצ"ה קבול רס להול"ה את שאינו צקי:

תשובה מול"ה לחם הקנה לפ"ד מוהרמ"ע צמ"ה ק"י ח"ט שבי ח"ל אצל שאר צרכות שהן עלמון לריכות ולא נתקנו מפני הצב"ד אין צהן צרכה שאינה לריכה וכו' הגע עלמון צצ"ה ראשון כו' ח"פ יודע שעתיד לשתות ולא נתכוין לפטור וכו' הרי צרכה של שני לריכה היא וכו' ואולם המוצדק צרכה ראשונה של הפ"ל"ן ע"ז שלא לפטור את של ראש וכו' אינה צרכה לצטלה ולא שאינה לריכה כדאמרן עכ"ל ח"פ אלו נאמר שיתכוננו חמ"ם שלא להול"ה צצרכתם הראשונה אלא אותן הסקליחות והמוזרים שהם אומרים צהשכמה ויפקיקו צצדיקת נקצ"ם צצ"ה וכיול"ה צו וצכל כי ח"ל יש לנו לקמוד על דברי הגה"מ צס רצינו שמוח הצ"ח צ"י ק"י מ"ו דצ"ה הוי הפקח ואף מותרים והאגור החולקים שם יודו צתך שאר ח"כ"י דלא צקי"ה צחלכות צ"ה גילוי וקיות וגם אין לצ"ס רודף אחר הלימוד ח"פ שצודאי דעתם להתפלל ח"כ מ"י ונקחי דעה"יהו צמ"ה חיותם צ"ה וציוה"ר צלרוף הטעם הרמב"ם שלא נתכונו ומתחלה לפטור את מה שיקראו ח"כ דל"ן כן מ"ש כל צרכה לצטלה ולא שאינה לריכה ואם נלך לזה עוד מ"ש כול הצרכות כולן ח"פ ש"ל"ה מול"ה וצרכה זו החלה תיקונה צצ"ה הוא להול"ה את שאינו צקי ח"פ דלא שכיחי כולי ח"י עכש"י וגם אינה תקנה קצועה כחזרת התפלה מ"י צלירוף כל חני טעמים יש לנו לעשות ונעשה לכהחלה כחומר וכל מונענה צמילתא דהמייחא לרצי"ס ידו על התפתותה ושמוע לעלה חכם הלמוד כהצ"י: לצי אשכנז ק"ט.

שאלה ב כ' הרמב"ם ז"ל צה' פקולי המוקדשין פרק שטי דין י"ח ח"ל צמ"ה שמואלה מירושלם ועד מגדל

זה אחר נפילה המוס דצלבנאח אם תקנה אחר נפילת המוס פשוטה וצורה כדרך כל שאר פקולי המוקדשים שנוצרו צדמיתין אורו מין הקדשים הראשונה עומן אחת המה אחת שפיר דומיאל ונשמע שאין הדבר לריד פירוש חבל כיון שהקנה בהמה זואף לאחר שנתחבבה משונה משאר פקחמיק ואח דבר פלריד רבי והיינו דעביה אף לאחר שנתחבבה אין לה תקנה אלא זשהי בהמות שהרי אף לאחר נפילת המוס הספק שהוא שמוא היא תורה או תמורה במקומו עומד ואם יחללה על אחרת הרי היא כמות ואיך יודעין מה היא זו הנכנסת תחתיה ומה יעשה זה וע"כ לריד להציא זו בהמות ולחם הודה א' ולהתנות שאם הצעלת מוס היא תורה הרי היא מחוללת על אחת מצד בהמות הללו והיא תיקרצ תורה תחתיה וזה לחמה ואם הצעמי היא תמורה הרי היא מחוללת על השנייה. והראשונה תהא החלה תורה אצל א"י לעשות בן שהשנייה לא תהא לה תקנה דלמא הצעמי היא תורה והיא מחוללת על הראשונה והשנייה א"י להתקיימה צורות מותר דתורה שאין מפרישין תחלה לתורות והראשון הנפיל לה תקנה צוה האופן שיציא בהמה ולחמה ויתנה ויאמר אם אותה שהמומה היתה תורה הרי בהמה זו ולחמה חליפתה שאף שאינו מחויב להפריש אחרת המה הודת נדבה שאצדה שהרי אינו חייב באחריותה מ"מ אם הפריש אחרת תחתיה אהנו מעשיו לענין שאם יקרו אחרת דמי התורה שאין תורה אלא מותר תורה ואין להק' דאיב אמאי קאמר רבי חייא תורה שנתעבבה בהמות' ומהה א' מן חזרה אין לה תקנה וליעזר לה הך תקנה דיציא בהמה אחרת צורות חליפי תורת נדבה ויציא לחמה עמה ואח"כ יקריב הספק תערוכה צלח לחם צורות מותר דתורה ד"ל דכשהתורה היא לפיכך ואינה לא אצורה ולא צעלת מוס א"י ליקרא סם חליפין אל אחרת אצל בהמותיה כיון שהיא אינה ראוי ליקרצ אף קדמי ראויין ליקרצ אפשר ליקרא סם חליפי תורה על האחרת שהוא מציא אצל עדיין ק"ל מהא דאמר' לעיל בגמ' אמאי דתנין התורה טעונה לחם ולא חלופה וכו' שלח רב חנינא משמיה דרבי יוחנן לא שאנואלח לאחר כפרה אצל לפני כפרה טעונון לחם הוי זה רב עמרם שהי"ל וכו' אלא חליפי הודת נדבה צין לפני כפרה צין לאחר כפרה טעונון לחם מרצה צהודוה הוא ופירש"י דהואיל ולא נתחייב להפריש תורה גלי אדעתיה שקדעמו היה להרצות צתודות של נדבות והילכך מציאן בלחמיה ע"כ הרי דחליפת הודת נדבה אפי' לאחר כפרה מציא השנייה בלחמה וזה הפך ממה שב' הראשון ודמיה של זו יציא הודה צלח לחם שהיא מותר דהודה והלא צתודת נדבה קיימין וא"כ אף השנייה טעונה לחם אפי' באצורה ממש וצודאי דאין לחלק צינה עלמה לצין דמיה דאין ספק קדמי תורה כהודה עלמה וטעונון לחם כל זמן שלא קרבה אחרת תחתיהן והבא הך חליפין הא ה"ל כהודה אחרת אפי' באצורה ממש ו"ל דק"ל להראשון דע"כ לא אמרי' מרצה צתודות הוא אלא צאינו לריד ככל להציא חליפתה הלזו אצל כפרוה להקן דמי צעלת מוס הללו שאין להן תקנה אלא בהצאת בהמה אחרת אני קורא אותה חליפיו ממש ויש זה כח לעשות הדמים מותר דתורה לשלח ילטרבו לחם כל זמן שהדמים עדיין לא נלקחה בהן צהמה לתורה צענה התקנה החליפין כיון דאבהי ליכא קמן קדושת הגוף אלא ששאר עלינו לידע ונ"ל להראשון הך ויילתח לפלוגי צהבי ו"ע אונס מ"ש הבינו ו"ל גם אין לומר שקוצר הראשון שמי' ר' חייא אין לה תקנה היינו לומר שלה צעלמה אין תקנה אצל ליפטר מחייבו לריד לעשות תקנה שיצי' אחרת ולחמי' וכו' דכיון דלא אומר הרי זו אין בלא שום חיוצ ע"כ: **והנה** תלמוד ערוך לפנינו צפי' האיש מקדש אמתיהן דשהמה שנתלחת וכו' אומר ר"י ממהין לה עד שהמום ומייהי צ' בהמות ומהנה והרמזים ז"ל כהנה לעיל פי' שפי' ושכינו בראשונה היו מושכבין את מולאי' עד שהוא מציא נכביה הרי שאף המולא בהמה שאינה שלו ככל ואין לו עסק עמה וגם אינה ודאי קרצ עכ"ז היו כופין את מולאי' לעשות לה תקנה כ"ש קרצן עלמו שהוא שלו אף שאינו חייב באחריותו כל שאפשר לתקן עליו מוטל להקן וזה ק"ו שאין עליו תשובה והכלע"ד כהצתי לצי' אשכנזי ק"ע.

הים והאינו שלפי"ד הרמזים לריד להניח צתחלקן וצקופן חלק שיטה א' שלמה והיא נקראת פתוחה לדעהו ז"ל צאינה אופן יעשה ללחם ידי דעת הראש' ז"ל שלדעהו לרה זו נקראת קתומה **תשובה** נלע"ד שמינה שיטה א' שלמה חלק ואין כאן ציח מיוחד אליצא דכ"ע שכך היא תקבלה להניח שיטה א' פניה צין הקרא פתוחה או קתומה וזה מוכרח מדהציא הראש' דעת הרמזים צלורות השירה וכו' עליו ששינה קלת צתחללה השיטה ומ"ש צמק' קופרים ולא הכריע ציניהם ומדלח הכריע נראה דלא צריח ליה איזו עיקר וצתחנה השיטה הפניה שלפני השירה ואחריהן לא העיר ככל ק"ש חולק על הרמזים צודאי בוותיה ק"ל ואין לומר כיון שכבר גילה דעתו צלורה הפתוחה והקתומה שלא בדעת הרמזים מומילא פליג נמי אחא לאו מילתא היא דהא הרמזים לאו מתורת פתוחה ק"ל לריד להניח שיטה חלק ומלפניהן ולאחריהן דל"כ היא לו לכתוב שהרשות צידו לקיים הפרשה שלפניה צלמלע השיטה ולהניח חלק פי' אחריות ולהתחיל צראש שיטה שלחמיה שהיא אחת מנורות הפרשיות הפתוחות או להניח שיטה אחת שלמה חלק ומדנקיט מילתא פסיקתא מניח שיטה א' שלמה חלק ש"מ דוקא קאמר וצין תקראציה פתוחה או קתומה כך לריבה להיות אלא שלרמזים לפום מאי דק"ל הוא קורא אותה פתוחה ואם תקראציה קתומה אין צדך כלום וכן מפורש צמק' קופרים פי"צ הלכה ה' ח"ל ו"ש להפסיק שיטה מלחא מלמעלן ושיטה מלחא מלמטה ע"כ הרי מפורש בדברי הרמזים ז"ל וכבר גילה הראש' ז"ל שצמקוס שאין התלמודים חולקים על חק' קופרים בוותה עזדין ועכשו ציותר שהרמזים ז"ל מכבי' עמה ולא ראינו חולק עליהם ואין זה ענין למחלוקת לורת הפתוחות והקתומות שצין הפוסקים ז"ל בדכתיבנא ומאי דק"ל לכת"ד איך לא אישתמיט חד מהפוסקים להציא צמנין הפתוחות והקתומות שב' הרמזים שאלו הם קתומה לדעה הראש' כיון דלא נפקא לן מהך מילתא מיד לא לדעת הרמזים ולא לדעת הראש' והראש' לא מנה הפתוחות והקתומות שפיר עז"ד דלא איזדקי' להגיה אמנין שמהה הרמזים ונפק הוא נכון לדעתו וז"צ ושלום מביה יגדל לעד כנפשו צצנדק ונפק לצי' צהרצ המוצחק כמוהר"ר יעקב זלתיא מלאצין ק"ע.

פירוש צין למהותה היה מדר"ד מאיר נרו אביד שם

שאלה כו ראיתי מ"ש מעב"ת צסם היה מחוהני מהרי"א צרודא מפרחג על קוסית מהרש"ל על הרמזים דק"ל (לפי דעת מהרש"ל לאפוקי לפי דעת הבינו) שגזילת וגניבת הגוי אכורה צלחו כמו של ישראל ודבר הימה הוא צעיני כי התורה צכללה וצפרטה לישראל ניהנה עכ"ל מהרש"ל וכהצ עליו הרצ ה"ל שהיא קושית חזקה ולי דברי מהרש"ל המוהין מוארד ומה ענין דהתורה לישראל ניהנה ולא לכבדים שהציא מהרש"ל ומה זו קושית להרמזים אהנו מוסם לתח דידתו הוא וכי הרמזים קצור שהכרי לטווח שלא יניח לישראל לגזלו או לגנוב ממנו והלא אהנו לטווינו שלא לעשות מעשים וכווערי' ולא שהא אלא גונב ע"מ למיקט או י"ע לשלם תשלומי כפל אף שאין מתכוין לגנוב ולא עוד אלא שמתכוין לטווח מנגנב עכ"ז לטווינו אהנו שלא להרגיל לגנוב ולגנוב וכבר מצינו שני לוחין מפורשים בגוים לא תהעעיר צה ומבור לא תמכרנה צבקה וכשרין על ערי הכב"י לטווינו להניח רוח אחת מצלי מואר לכל מי שירצה להמלט על נפשו כמ"ש הרמזים ז"ל צה' מלכים פ"ו דין ז' וכן כי תקרצ אל עיר להלהם עליה וקראת אליה לשלום ואף צע"ח צלתי מדצרים לטווינו על לערס מדאורייהא למ"ד ואורו ואת צנו לא השחטו ציוס אחד ומלות שלוח הקן יש צה עשה וליה ואף צלמחיס לטווינו לא תשחית את עלה וכל זה אינו צעצור הפעול אלא צעצוריו אהנו הפועלים לקנות צנפשו דעוה אמתיות ומדות טובות וישירות לזכותו לטווח לנו וז"צ מוארד ולטעמיה דמהרש"ל תיקי' לכשפי' הא אינו גופיה ק"ל דאפשר דהנהו דרשות דואכלת את כל העמים צמון שהם מקורים צידך וכן ומשצ עם קונאו שלא ימשכנו וי"ל דרשות גונורות ניהו וכן הוא האמה לדעת מהרש"ל למהרש"ל והאיך לטווינו צמלות עשה שלא לגזול דמה לי מ"ע או ל"ת דכסם כהאזחרות והמניעה שצודאי אין אלא לישראל ולא למוהות כה המיוצים והעשין אינן אלא וחדרצא המיוצים יותר נראה שאין אלא לישראל כי כן לא מצינו צמלות צבי נח אלא אזחרות ומניעה לצד מאצרהם שי"ל מהם צלחצת ה' יחצדך אותו ליוה צמלית המילה אלא עכ"ח אין זה ענין לזה שאומות לא נטוו להיות פועלים ועושים מלות התורה אצל

שאלה כה ה"ה הסם ישמרתו מה שנסקהפק כתי' צרולה ללחה ידי דעת הרמזים והראש' צלורה הפתוחה והקתומה שצכל הקתומה הוא מניח ריוח צלמלע וצפתוחות קיים צלמלע השיטה ויתחיל צתחללה כדת מה לעשות צשירת

אצל אחתנו נכונותו עליהם בהרצת מלות ואף מיד גזל הנכרי מותר נמי הוי תיזנתיה דמהרש"ל דהא אלטרטריך לדידיה רעד לנישתי גזל הנכרי ואי כפזרה מהרש"ל דלא יתנה תורה אלא לישראל וכו' רעד לונה לי הא ממילא ידעינן ליה אלא ודאי אין זו קצרה ודוק:

וְגַם שמתה הרצ המגיד על הרמזים שפירש חיזוהו גזל זה הוא הלוקח ממון אדם בחזקה ואיזוהו עושה זה הוא שצא ממון חצירו לתוך ידו צולון הצעלים וכיון שהצעורה כצד הממון בו וצד המקבל דק קיאל אמריי זה הוא גזל זה הוא עושה ולמה מילקן לעצור עליו צבתי לאוין זיל צרור שדעת הרמזים שפשוטו של מקרא הוא לכונה גזל החוטף בחזקה וכדמייתי הרצ המגיד מפרק מרובה כגון ויגזול החנית מיד המלרי וצפירוס הציל כן הרמזים זיל צספר המלות אשר לו מלות רמיה זה הוא העיקר השני שהספרים הרמזים זיל צמנין המלות (ואף הרמזים החולק הם מודה לנו עיין עליו ודוק) וקיל דאף דלמרי צתמקבל זה הוא גזל זה הוא עושה וכן צריש חיזוהו נסך דף קיאל לאו גזל למה לי אם אינו ענין לגזל מנהו ענין לכובש סכר שכיר לא להזיאו מידי פשוטו לגמרי אהא דהא למרינן צצבת פי צמה אשה דף קיג אין מקרא יולא מידי פשוטו וצפי כינד איל דף קכד אמר רצא גופיה דצכתייה כולה אין המקרא יולא מידי פשוטו וצדאי לא פליג רצא מדידיה לדידיה דהנהו מימרי דאי ומקבל נמי רצא אמרינהו אלא עיכ הכי קאמר מדקמכניהו לעושה וגזל להדרי ועושה עיכ צכוצש שיש מיירי לא הגזול נמי עליה קאי מהיקישא ונימו אינו יולא מידי פשוטו שטיקרו צמוטף ממון צחזקה וצכתיי ניחא קושיה תמוס' צאזוהו נסך שם דיה לעצור עליו צצתי לאוין ואיה ולוקמא צגזל גופיה ולעצור עליו צצתי לאוין וייל משום דלא לקי על לאו דגזל אצל כי מוקמינן צכוצש שיש צחא אינו ענין לקי שפיר ואין תירולם שיהא לפי מיש הרמזים צה שכירות פי"ח ואין להק עליו שפיר הוא חייב לשלם וצאמה דצרי תמוס' תמוסיהו דהא הוי ליה לאו שאין צו מנעשה וקיייל כרי יוהנן דאין לוקין עליו דצשלמא להרמזים לא קשיא אמאי לא נקט לשאציו דאיכא למימר חדא מיכיהו נקט אצל להתוס' ודאי קשה וליע:

וְגַם הקושיא השנייה שהקשו סם צתוס' ואיה לקמן צתמקבל אמריי דגזל הנכרי מותר בו והשהא הא מוקמינן הכא הא לא הגזול כולה צעובק שיש ולהרמזים כל זה ניחא כפשוטו דמעולם קרא דלא הגזול לא ילא מידי פשוטו שהוא החוטף ממון צחזקה אלא דחדית נן רצא דמדאסמכיה קרא ללא הגזול לעושה ולא עוד אלא דקאי צי מיילעי צין עושה ולא הלין דחרווייהו צכוצש שיש עלייהו נמי קאי ואיה דקאמר לאו גזל ליל לכוצש שיש לא אהי למעוטי גזל ממש דמיה תיהי אלא למעוטי ריבית ואונאה וצכתיי ניחא נמי תמיהת תמוס' צתמקבל סם דיה ומהא חלקם היולא דצשלמא הכא חלקם כרי לעצור צצתי לאוין אצל צחאס גזילה למה נכתבו סגיהם או עסק אה עמיהו וצאמה תיא המיהא קיימת ולא עוד אלא דמנעם לי מפ' הזהצ דף תיח דגזל ועושה דרתי מיני ניכחו ורצא גופיה סבי קיל דכתיי איהא ההם אמר רצא קרא ומתניתא מסייע ליה לריש לקיס קרא דכתיו וכחש צעמיהו צפקדון או צהשומת יד או גזל או עסק אה עמיהו תשומת יד אמר רב חקדא כגון שיחד לו כלי להלוואתו עסק אריה כגון שיחד לו כלי לעושהו ומדצצקה לגזל המוקדם צפקוק ונקטיה לעושה סימ דגזל הוא כפשוטו שחטף ממנו ממון צחזקה ולכן אין לורך לימוד כלי שהרי הוא כפקדון ואף שלא נעבלו שערי דחיות מן המהעקס האמה עד לעלמו ולדצרי הרמזים הכל ניחא דמעולם מלת גזל אינו יולאה מידי פשוטה אלא דמשום דאסמכיה לכוצש סכר מוקמינן ליה עליה נמי ומתך שומעתה דתמקבל דאמר חד למישרי עסקו וחד למישרי גזלו וקצור גזל נכרי מותר מוכח דלמרי גזל נכרי אקור היינו מדאורייהא דאי מדרבנן ואי קאמר קצור גזל נכרי מותר דמנעם דהקא תך הנא קצור גזל נכרי מותר אצל תך תנאי קצרי דגזל גוי אקור ואי קיד דמדרבנן הוא דקאקרי הא לכולהו תנאי מלי קאי רעיד למעוטי נכרי דצדאיו עסקינן אלא ודאי דמאן דאקור מדארי אקור וכן מוכח צפי צכורות דף י"ג דמרי גזל הגוי אקור היינו מדארי דאי תסם אריי בר נחמני אמר ריש לקיס משום ר' אושעיא ישראל שנתן מכות לגוי צצמהו צדיניהם אפי' שלא נסך קנה ומייצת צכורה וגוי שנתן מכות לישראל צצמהו אפי' שלא נסך קנה ופטורי מן הצכורה ופריך נמי צדיניהם ומשני צצתי צדיניהם שפקקה להם תורה בו ולמאמינר

דלמור מסיכה צכתיי קונה בו אלה אי קצר לה כריש לקיס בו לעמיתך למה לי אמרי לעמיתך אהה מחזיר אונאה ואי אהה מחזיר אונאה לנכרי בו הניחא למרי גזילו אקור היינו אלטרטריך קרא לנישתי אונאה בו הרי מצולר דלמרי גזילו אקור היינו אקור דארי דאי קיד דרבנן אכתיי תיקשי לעמיתך למה לי רצי מאלד: ולפי דרכינו למדנו ממיס תמוס' סם צדיה כמרי גזל הנכרי מותר דהנך דרשות דהגזול צתרא דומשצ ואכלת דרשות גמורות ולאו אסמכתא ניכחו:

ועוד למדנו מידוש אחר ממיס תמוס' דציצור זה דאף למרי גזל הנכרי מותר היינו היכא דלא ידע הגוי שהול גזלו אצל כשהגוי יודע שהוא גזלו אקור מדארי לכיכ מוכח ומשצ עם קונחו: כמלא דהגזול אה הגוי צמוקס שהגוי יודע הדצר נוסף על מה שהוא עוצר על לאו דלא תחללו אה סם קדשי עוד הוא עוצר על איקור גזל הגוי שהוא אקור מדארי מוכח ומשצ עם קונחו וממילא הדצר צרור שהוא פסול לעדות ולשצועה אלציל רציכע שהרי הוא רשע דמוס דלפילו לרצא פסול וכיש לצציי דקיייל כותיה: וקשה ומאלו על מיש הרצ צכינו פי"ח מהי גזילה דמכתצ הרמזים אקור לגזלו בו ולא כהצ שצוצר עליו צלל העשה לומר שאין איקור זה מן התורה עכיל ואין זה הכרח דאכתיי איכא למימר אף דליכא לאו עשה מיהא איכא מוחסצ עם קונחו או מואכלת אה כל העמנים: וצכתיי ניחא נמי מה שהקשה להרי צכינו אמאי דבתצ הרמזים אקור לעושהו דהא צעושה רעד כתיי ולי ניחא דאף דליכא לאו דלא תעבוק ומכל מקום איכא איקורא דואכלת אה כל העמנים או מדאליטרטריך קרא לנישתי אצידתו סימ דאף עושהו אקור אלא דקיל אמאי קאמר הכא רעד למעוטי נכרי וקצור גזל נכרי מותר אפי' תימא דקיל גזל גוי אקור אלטרטריך רעד למעוטי מלאו ואפשר לומר דאי קיד דגזל הגוי אקור מוחסצ או מואכלת עיכ קיל דלא הגזול אינו כולל נכרי כישראל דאי קיד מקרא מלא קיד דכתיי צכתיי לא הגזול אפי' נכרי ומשצ ואכלת למרי דליכא למימר אי לאו דכתצ ומשצ ואכלת היולא דעשה נמי ליכא דמדאליטרטריך ומשצ ואכלת מו לא אלטרטריך רעיד למעוטי נכרי מלאו וכיון דלהך מיד לא הגזול אינו כולל נכרי כישראל לא אלטרטריך לכתצ רעד למעוטי נכרי דממילא משמע שהגוי ממועט שאין לך צגוי אלא איקור האמור צו ללא עיכ דהך רעד אהי למעוטי מאיקור עשה נמי דהוא סליק דעתינן למיילף מוחסצ ואכלת ועיכ ומשצ ואכלת לרשע אחריתא מוקמי לה מיש ומתוהי הרצ מוהרי"א הייל דקיל להרמזים דהך קוגיא אהא כמרי גזל הנכרי מותר אין דצרינו נכונים צעיני חדא דרצא גופיה מרא דהך שומעתה דאזוהו נסך משמע צהגזול צתרא דקיל כרעיק דלמור גזל הגוי אקור ועוד דאי אפשר לדחות קוגיא סלימה צלי ראי מוכרתה ועוד שהעיקר כדצרי הכינו דגם להרמזים ליכא לאו גזל הנכרי אלא איקור עשה כמיס וגם יפה תקשה עליו ומכתיי דאיכא האין תמוס' הרמזים סהכוצש שיש עוצר צלל הגזול וכצד תקשה קושיא זו על הרמזים הרצ צעל לחימ ולפימ' שכתצתיי הכל ניחא צקי"ד: ודקשיא ליי למר על ספר צית יעקב קיי קיג מההיא דכתצ הציה צגזל כל שהוא אקור מן התורה אין לורך לדצרי הרצ ציה צזה כי תלמוד ערוך הוא צפיו סל הרמזים צראשון מהי גזילה דין צי אקור לגזול כל שהוא דיה ואמר יסוצ יתפלל על הסומיג שכתצ כל הכוצש סכר סכיר עוצר צדי אזהרות גס זה משנת שלמה צמשנתו סל הרמזים זיל פי"ח מהי שכירות דין צי וכתצ עליו הרצ צעל לחימ סגייסת הרמזים כברכת הכיי"ץ צתמקבל עיש צמנוקי יוסף ואי לאו דמיתקפינא אמינא דהקופרים הסמיטו צל העסוק אי צראותם שהרמזים כוהצ ארצע אזהרות ומונה מנעשה ומשצו הם שטעוה קופר הוא וחקרו צל העסוק אי אצל הגירקא אמיתית צהרמזים הוא עצר צארצע אזהרות ונסה צל העסוק וצל הגזיל וצל תלין וצל העסוק ומסו לא לא תואר עליו השמש בו וכיחא לי צכתיי קושיה הרצ המגיד שהקשה על הרמזים אמאי לא ציאר הרמזים דאינו עוצר על דימנעם צלי"י ועל דלי"י צימנא כדצרי הגמי אלציל דרשיי ואי גרסינן כדכתיענא דהצר מצולר צהרמזים כיון שצככללו הוא מוכח די וצפרטן אהה מולא הי עכתיי משום דלא תלין ליחא צימנא ולא הצא עליו השמש ליחא צלי"י ממילא לא אשכחן לעולם טפי מדי אזהרות תלעיד כתצתיי לצי אשכחני:

שׁאֵרָה בּוֹ והואיל ואייתי מעכתיי ספר צית יעקב לידן אודיע לו מקלת דצרי תמוס' שראיתי צו צקי"י פי"ח כהצ וזיל שמיטת קרבן וצריקתו כסר כל הלילה כמיס

כמיש הרמזים וכיכ עוד לקוני דשמיעה וזריקה כשרה כל הלילה עיש כי קלרתי: וזמזמי סקר ענה צס הרמזים ושאר ל' נארר' שהא נגד כל נק' זמזמי ונגד מקרא ונלא ונגד הרמזים ונגד כל חכמי ישראל והספך ומזאר זכחזב ציוס ורתו וזכל נק' זמזמי ומנחה ויונא וזמרמזים וזכל הפוקקים והוא צבור למתחילים: וצס' קי דק פ' ע"ד כ' וז' ודברי הרמזים לל כתזאר ומין אוליל דין זה עכ"ל ואישתמית הלמוד ערוך פ"ד דנויר דכ"א ע"ז ודכ"ב ע"א וקס דברי הרמזים מפורטים וממילא נפל כל מ"ש סס צענין שהוא וגם למעלה מזה נעלם ומנו החילוק' שצין חכם שיעוק הסדר ושיקרו לזעל דמיג' גי' כלו שרשמתי בגליון ספרו וצס' ק"ל וז"ל והצין ממ"ש דין חדש דפק צין ט' לראשון או צן ז' לאחרון רשאי ליעמא לכתיבה וכו' וזה הסך משנתנו קר"פ נושאין על האטקה דק ק' מלכד פמה דברים שרשמתי בגליון ספרו צענין מוי' של הלכה דלל נלכח אלל לפילפולא ומין הפכתי ומסכים להארך ושלום כנפש ומחתו: לצי אשכנזי קיט

פיונן יציא

שאלה בח ה"ה השם ישמרתו אד"ש כמשפט אמתותך אמתות שמים לרום האירו אל עצר פני ששהי זהם כמולא שלל רז ופניתי אני מכל טרדותי כי רצות הנה להשתעשע בפניי אמרי והנני משיז על קדר קודרתיך כאשר תשיג ידי יד כמה אך צקלרה כתז כבוד תורתך: ילמדנו דין נכזרה המפרקת ורוב צסר עמו והחוט קיים מה דיכול ללל זכר דינו צסוס פוקק ואף שהטור כי הוה נכלה ע"כ ז"ל דגם נפקק החוט כאשר אכתוז צקיד וצמרמזים חשזה הוה ו' נצילות ג"כ ז"ל עם פיקה החוט כאשר יצואר עכ"ל מעכ"ת אחז לדיק דרבו של הרצ צעל ט"ז ז"ל שחפק צמושלם דברי תוספות שאין נצצר המפרקה ורוב צסר עונה נכלה א"כ נפקק החוט וכל בן אכ"י עע"ז ללע"ז סג"ס כשענין ללע"ז הרמזים דהיול נכלה אפי' לל נפקק החוט מדקתם ל"י קהו"י וכל פירש ואי קיד דק"ל כדברי התוס' ז"ל לל הו"ל לקה"ס אלל לפרש אף דגמו' קה"ס נאמר ודרבו של הרמזים ז"ל להעתיק הדברים כונו סנאמרו צגמו' זכל כי האי אי ק"ד דק"ל הכרח התוס' הוה ליה לפרש וציותר הדבר מוכרח לפי"ד מכת"ש שאינה נכלה א"כ נפקק החוט וצכל נפקק החוט הוא טריפה וא"כ הו"ל להרמזים למחשכ צסצרי המפרקת ורוב צסר דהך טריפות והוה מנה סצעיס טריפה וכל עוד: דצשלמא לדידי דלמינחל דנצברה המפרקת ורוב צסר לחוד צלי פסיקה החוט נכלה אלל נצצרה המפרקת צלל רוב צסר או רוב צסר צלל המפרקת כשירה לקי"מ אלל ללע"ז מלכת"ה ודאי קשה: וכן הוה דעת הטור קראה צוודאי דברי התוס' שקדמוהו הרצה וכל מה לצו לכחוז דוקא צנפקק גס החוט ודאי דקצירא ליה דכלל פסיקה החוט נמי נכלה הי' מה האונר דלל איכפת ל"י לפרש כיון דאין דין נכלה נוהג צזוננינו וכיון שצלמנה הו' טרפ' אף צלי פסיקה החוט לכך קתם נצצרה המפרקת ורוב צסר וכל הוכיר החוט כ"ס קשה דהטור נקט נכלה שהוא הפך האונה דצשלמא אי אונר' דלישכל דזעירי נקט וזעירי צלי פסיקה החוט קאמר אה"כ ספיר למה נקט הטור דין נכלה אף שאין דרכו להציא דינים צלתי נהוגים צזוננינו דכל עיקר לל צל אלל להשמיענו שהוא טריפה ונקט האונה שהוא נכלה כדאי' צגמורא וממילא שמוענין דין הנהג לנו שהוא טריפה אלל אי אמרת דכלל פסיקה החוט מיירי והאונה הוא שאינו נכלה אלל א"כ נפקק החוט הא"ך יכתוז הטור הדברים צחילוק מנה שחם והוא ז"ל פוסק אחרון ודרכו לפרש וכל לקתום ומדקתם ע"כ קתמו כפירשו צצלל נפקק החוט מיירי ואפי"ה נכלה הי' אלל הדבר צרור צעיני דק"ל ז"ל דנצצרה המפרקת ורוב צסר עונה נכלה אף שהחוט קיים ואם תאמר מה יענו לקוסי' התוס' ז"ל דלל חשיב' להו קוסי' כלל דרגילות הוא צהלמוד דהוה מלי למישרך עוד כמה קוסי'ת אלל כיון דצמד פירוקא מפרקי כולוהו לל חש להארך והרתי מתלה קא נקט ועדיפא וני"ב אשכחן דהו ונלי התרין למימר וליטעמיד ולהוכיח לחמקשן דללו מידי קפריך וכל קאונר וזה הוא דבר רגיל מאוד צהלמוד ונצוואר צהוק' צכונה דוכתי'ה ומסוס זה אי' לל צכנות יקוד על דצרים כיו"א צללי ומה שעלה על דעה כתי' להכריח קצרת התוס' ומכ"התה דר צקדל דמאי קא מייתי ר"ח סייעתא מנתני' לזעירי דלמא מנתני' צצקקת החוט מיירי ודזעירי אפי' צחוט קיים כשירה דבר זה נקל מאוד דלעטעמד נמי תיקטי מלי קא ונקיי' ל"י ריח לזעירי מנתני' דמלק צצקין הא תניא לקמן כ"ד מולקין

חטאה העוף חוהך קדרה ומפרקת צלל רוב צסר ונתי דצרי"תא לל שמיע ליה הא אפסר למיענד הכי וא"כ אפי' לזעירי נמי תיקטי אמאי פסיק והנל מלק צצקין וממנא צגדים הא אפסר למלוק צצקין ושלל יעמא צגדים כגון שמהך שדרה ומפרקת צלל רוב צסר וא"כ ע"כ טעמא מפני שהוא מחליך או מפני שהוא דורס וכדאמרי ר"ה ורצא אלל ע"כ דק"ל לרצ חקדל ללריך צעטת ומליקה לחתוך המפרקת צלוסן סיהים נכלה או נכתי"פ טריפה קודם הסיון וא"כ חותך הסיון ונפק"ל מנתני' דקתי ככר צמליקה פקול צשמיעה דמסומע שכל שהוא כסר צמליקה פקול צשמיעה ולי ק"ד דליכא צמליקה מידי דכסר צה ואעפי"כ אינו פקול צשמיעה היכא פסיק והכי כסר צמליקה פקול צשמיעה וכעין תשובה שחסי' רבי ינאי לצני רבי חי"א אי' דלעולם לריך צמליקה לעשות חי"ה דבר סיהא נכלה או לכל הפחות טריפה וצוה מדוקדק מלד אונורו ולי ק"ד טריפה אחי סנדחק ו' מהר"י אחי' של צעל ט"ז ולדרכינו אחי ספיר צצוה נסמר דלל תיקטי ליה הא דכתיבנא והוה צוה האופן דכיון דעי"כ לריך לעשות צמפרקת קודם חתיכת הסיון חי"ה דבר סיהים נכלה או טריפה וזה אי' כי אם צל' ומשלטה פנים או שחותך שדרה דהיינו החוט ומפרקת צלל רוב צסר או מפרקת ורוב צסר צלי חוט או שדרה ומפרקת ורוב צסר לאשפוקי אי ליכא אלל מפרקת לחוד או רוב צסר לחוד דתם כשירה אפי' צשמיעה וחוט צלי ומפרקה אי אפסר לליר צמליקה וכו"ל ונג' פנים האמורים ק"ל דנכלה הו"א מרפיק ותני מלק צצקין וממנא צגדים אציה הצליעה דמסומע צכל אופן שהוא כסר צעלמו של כהן וזה צל' מג' פנים האמורים כנגדו צצקין וממנא צגדים ועל שלשתן הוא אונר אי ק"ד טריפה תחני ליה סקין לטהרו מידי נכלה וא"ל מעיקרא דדינא פירכא ונני"ל לקיי"עה מנתני' וצחמחם שלכל הפחות מפרקת ורוב צסר טריפה דלמא כשירה נמי וליכא ציי"חא לל דתם טריפה פשיטא ל"י וממילא מסומע ל"י מנתני' דנכלה נמי הו"א דלחיה תחני ליה סקין וכו' ואין לחק' דא"כ לחשוב הרמזים נמי פסיקה החוט עם המפרקת צלי רוב צסר צכלל הנצלות דלית הלכתא כרצ חקדל צהא דהא ר"ה ורצה דחו לקיי"עתא דידים וצהדיח תניא לקמן צצרי"תא שדרה דהיינו חוט ומפרקת צלל רוב צסר כי היכא דלל תיקטי לן וכי מנה עומד ומולק סימ דחוט ומפרקת צלל רוב צסר ללו מנה הי' והרי נכצטלו דברי ר"ח צחא מנהך צצרי"תא צלוסן שאין לנו שום הברח לומר דהא דזעירי עם פסיקה החוט מיירי וכשאר דברי זעירי כשצוטן והם הם דברי הרמזים והטור ז"ל וסוד לל נשאר לנו שוב פקק נצצרה מפרקת ורוב צסר והחוט קיים מה דינו שהרי הוה נכלה ללע"ז הפוסקים המפורסמים ז"ל ואעפי"כ ספר קדמי למשכנזי נפשי אדרצ צעל ט"ז וציותר שלדברי התוס' הספק צנוקונו הוא עומד מ"ש כתי' על טרי' שהוכיח מדברי התוס' שהן אמאי לל פריך ולימקוז נמי דזעירי דאפי' טריפה אינה צלל פסיקה החוט דל"כ אינה מתורבת ק"ה התוס' וכו' כנוצוואר צצקרו וז"ל כתי' ויש לתמוה על מה קדוש שיאמר דבר זה דלמא אף צלל פסיקה החוט הוא טריפה והא דלל תני לה צנתני' ונשום דלתי' צזה הכלל כדאונר' תחם וכונס' ההוס' ודוחק לומר דהכרח הטי"ו מנחא דר"י ז' לית הכרח כלל דלוק לומר דתדרי' קוצר שהוא נכלה

ורצ

אלה צממות וא"כ לא הי"ל לוונר זיה שוח וזיה שוח אלה זה לוונר כך וכך קאים או ליטרלות או אמות היה זה לוונר כך וגם לא לוונר שמוא יוליא הלה את הפקדון דמי יינור"שוח הוא צפקדון כיון שאינו כלי כסף וכלי זהו ושמולות שלפטר לצר ולוונר כי הוא זה אלה פלפלין וכיוולא והלוה עדיין יטעון אלה גצת כויכ קאים או אמות מהפקדון או לקחת מן השוק פלפלין אחרים או גג פשתן אחר פחות השלי ואין להק' דלוקים טענתיהו צק של פלפלין ררור ומחוס צענת ההלוואה וכיוולא צו דמדקא נכחטי אהדדי צעיקר אחיו וצממות הפלפלין ומשמע קצטנתה הלוואה הלוננו זלי"ז דלחיה חזו וצממות הפלפלין ומשמע כדי שלא יצואו לידי כפירה והכחשתה דלוקים צעמיה להם שטר ונאצד דרך רחוקה היא ולא ינחא ליה לאוקומי צהכי וצעיקר טעמו של הרמזים ז"ל צדינו הנזכר לא ידענא צמה נהלצט וני כני מלי דכתב הרמזים ז"ל גופיה צפי" תוסנה אשר לו הציאו הרצ צעל הוי"ו נוסף על הסצרה הגדולה דל"ש למינר עיניו הן צה צדצר שכמותו צשויו וערכו מלוי ציד כל אדם הכלעיד כהצחי לצי אשכנזי

שאלה ל ומה שרלה מעכיה ליהו טעם לדצרי לצוש הצון קי" ל"ח קעיף צי שלא הציא מה דלהמר גמ' לכולתו ליה להו פקידא צר מלוקח דחיה ליה פקידא מוסוס שרלה להשמיענו דהיכא דנחפטר הצעל עם האחרין קודם שקבה הלוקח לא מהני אף דהצעל נמי איה ליה פקידא מוסוס דאפשר ליה להצעל להערים ולקנות אחר הלוקח ולכתוב שקבה קודם לכן וע"ז תוקשה לביה דמי"ש דמי"ש" לערות הצעל ולא למונמה הלוקח אהו הנוגיה דברי מעכיה ואני צעני" לא כן אכני עומדי דפקיטאל לי דהיכא דציין הצעל מהאחרין זכותו (אם אפשר לו לימכר שהרי הוא דצר שלא צל לעולם שגוף ופירות קנוין להאשה כל ימי חייה) או עיי קינזוק צאופן שיועיל ע"פ הדין דשוז אין הלוקח מן האשה זוכה כלל צקרקע שכיון שנקתלה האחרין קודם שקבה הלוקח מנחיה טעם יזכה הלוקח צמקחו כיון שנקתלה האחרין הויל כמות שני צמי" ראשון דיחצרו לירשי ראשון הי" צעל שאחא לוקח ראשון קודם ללוקח מן האשה דאף שהותן אומר אחרין לירה צעל לא לירה הייני אם יסיה אחרין קיים צשעת מיתה אשה אצל כל שנקתלה האחרין קודם מיתה האשה לא גרע צעל משאר יורשי" דלא פקע זכותיהו דהלוונר ככפי לך ואחרין לפלוני נמי קאמר אחרין לירה יורשך לא לירה ואפי"ה קיי"ל דאם מית שני צמי" ראשון זכו יורשי ראשון דכל בוכת הנותן ל"ה אלה לזכות לאחרין אם יסיה צמי" אחריו מות הזוכה הראשון לא אם ימות צמיו תהי"ז אם נקתלה האחרין צלחיה אופן שיועיל צמי" האשה אין ספק שצעל זוכה אכלו לא התנה לוונר אחרין לפלוני ואין לוונר דאין ציד אחרין לוותר זכות האשה והאשה כבר זכתה צמנתה זו שתוכל למכרה מוכח תנאי של אחרין לפלוני דא"כ היכי קאמר הצעל מויליא מיד הלוקחות ואחרין מיד צעל דל מהכא אחרין אעפ"כ אי"ל לצעל להויליא מיד הלוקח שהרי האשה כבר זכתה צמנתה זו למכרה אפי"ה אם מית אחרין אלה ודאי דאי"ל ליה"ל לאחרין אי"ל ללוקח לזכות צנכסים וכן מוכח מדצרי התוס' שיליה"ש נוחלין שהק' אמאי מבו חכמים לפקידא דלוקח נימא דליהו אפקיד אכפשיה דלא הי"ל למיצינ מליהתה דיהצח תומי הצעל לפי שצעל יוליא מידו יכו' ואור"י דההם לא אפקיד אכפשיה לפי שקוצר שיצעה פשרה עם אחרין ולא יצת הצעל כלום שונע מיתה טעמא שהלוקח קצור שיצעה פשרה עם אחרין אישאר ציד אחרין צאופן שלא יוכל הצעל לגבות כלום הא אם נחפוך דצצר שנתפטר הצעל עם אחרין צאופן שאין לאחרין עליו שום תציעת דין הוא שפקיד הלוקח דליהו דאפקיד אכפשיה כצכר צדצרי התוס' את זה ראיהו להשיב לכצודך צמעט פנאי

לי"א ש"א

שאלה לה ל"י"י נעשה שוא"ל כענין גדול צמכמה וצמנין ה"ה מחוהני האלוק המרומס הדיין המלויין החכם פלוני השם ישמרהו אף כי רצו טרדהו לא אוכל מלט משה מלות מוכ"ה צעסק ציש חירע צקיק קראטשין צליש זר מעשאו ככריה עצודהו לווי"ד הלוי הוא נשא אשה צה טוצ"י ואחיכ צרה ונלכד צקיק ליסא יע"א ונכתפקתם צסם אצוי אם הוא גרשון כמו שהחזיק עלמו צקיק קראטשין יע"א או נקסה כמו שגירש צקיק קאילו יע"א וזאת שני"ה אם הוא לוי א"ל ואף כי כל רז לא אכיס להם רליתם לעמוד על דעתיה אשר עיב אצח צקלרה כי המוציל לא יתנני השצ רוחי גם כי רוצי

תורת

ורוצ צטר והחוטו קיים טרפה עכ"ל ל"ל דנצלה נמי הויה מדלח חסיצ ליה דצרי צטרפות ומ"ש עוד כה"ר להוכיח דצריך דרך פילפול ההבוה צחילוקי הזון וצמדודי השיצות אף כי אין דרך זו עולה יפה צהיראה שהיא תכליה הלימוד וצדצרים האמרים ליכתה להראות חיבהך אגלה ראשי פרקיס צמקוס שיש עם צדק אמרה עם הספר סי"ו מדצרי ר"ח דמילתא דזעירי קום למסכתהו ויש לדקדק וכי זעירי מתנייה" אחא לאשמעינן כו' וי"ל דזעירי צל לתרץ קושיה וכי מתה עומד ומולק כו' לזה מפרש זעירי נשצרה מפרקה ורוצ צטר אצל צלל רוצ צטר אינה נציליה א"כ לקי"ו וכי מתה עומד ומולק דמותך שדרה צלל רוצ צטר עכ"ד. והנה מלצד הדומק שיש צדצריך דכוונה זעירי צלוונרו נשצרה מפרקה ורוצ צטר נצלה אינה לעלמו של דצר אלה ליולא מכללו שהוה דצלל רוצ צטר אינו נצלה ורוצ הי"ל לוונר נשצרה מפרקה צלל רוצ צטר אינה אלה טרפה ומ"ש מעכיה לתרץ זה צלוונרו אצח להשמיענו שלא יחודך אפי" רוצ צטר וגם לא החוט צאופן שלא יסיה כלל טרפה קודם מליקת הקי"ו מלצד דאין זה צמסונע דצרי עוד מרסקן איגרי דנמאל זעירי חולק על צרייהא דמייתי לקומן כילד מולקין מטאת העוף מודהך שדרה מפרקה כו' ושדרה היינו חוט השדרה כדפירש"ז ומ"ש עוד וכן מוכח מתוס' דף י"ט ד"ה מתצרח כלפי לייא אדרצח הגמי קאמר ומתצרח כו"ד אף מחזיר וצרי תוס' הנ"ל הם צחילוק מדצרי מעכיה שנהגמי ומהו"כ מוכח דלכתחילה מלות מליקה צאופן שתיצעה טרפה קודם מליקת הקי"ו דוק והשכח ועוד אי"ל צלוונרו דאחיך מוכח ר"ח מונהגייהו כותיהו דזעירי צלוונרו אף אכן נמי תינין דמפרקה ורוצ צטר והחוט דוקא הויה נצלה מדהתן מלק צככין ומימא צגדים ואי קיד טרפה תהני ליה סכין למחרו מידי נצלה הא עכ"ה האי מלק צככין דמטמא צגדים מיירי צאופן שכנגדו צעלמו של כהן כשר ואי כסייעתא דריה דצעי לאוקומי תך מתניתי"ן נשצרה מפרקה ורוצ צטר ונפקק החוט לקיועה לזעירי והא דמטמא צגדים משום דנעשית נצלה קודם חתיכת הקי"ו א"כ אפי"ה אם מלק כיולא צה צעלמו של כהן נמי נצלה היא ומטמא צגדים הוא אמרה דק"ל לזעירי דכי מתה אינו עומד ומולק דהו לא מתני ליה מליקה: לצי אשכנזי

שאלה במ ואשר צקסת לתרץ קו" הרצ מהר"ש קאדנאצר על הרמזים שקוצר צמיונו מלוי צשוק צדמותה כללמו דאין לריך לישצע שאינו צרשוהו דא"כ מלי פריך ליה הלמודא לרצ הונא ציש מתפקיד דף ל"ד מונהגיית"ן דכלע הלוייתך עליו וכו' דימא"ה תהם צמלוי צשוק כגון פלפל וכו' זאת היא קושיה מהרש"ש ז"ל ואמרת דשהני תהם שמתלוה עומן שהחפץ ה"ה שוח פחות ממה שאוונר הלוה וכיון שאינם מוסכמים צשויו החפץ אחי אומר שהמלוי דעתו להרויח הדמים שהוא אוונר צפחות ממה שאוונר הלוה שהוא האמת יש לדחות דכיון דסוף סוף יודע המלוה שהלוה נשצע שהיה שוח ג' דינרים דשצועה עליה ידיה רמיא אי לאו דחיישינן שמוא יצבע זה ויוליא הלה את הפקדון וצויהר אם כבר נשצע הלוה שכדצרי"ן כן הוא שהרי כך ראו להיות מן הדין וא"כ המלוה לריך לנכות לו ממחצו ג' דינרין כדצרי הליה שוב צודאי לא יחזיקו צידו אלה יחזירו לוהי מחיר אלו הג' דינרין שהוא נכבה לו מחוצו שהרי אינו מרויח כלום לפי האמת אילו היה הלוה נשצע כדינו וא"כ ליה לן תו למיחש שמוא עיניו נהן צה שהרי אין לו צה שום ריוח ומשום דמערע דליצורא קנח אינו מחזיק צשל הצירו צגצלמחא דאף דלא תמונוד לאינשי צלל דמי משמע להו מ"ו רשע מיקרי הבעל את של חצירו צע"כ אף דיהיז דמי ומכ"ש לפי"ד שאמרה דמלי מלוה לאשתמוטי צטענת לא קים ליה צמונא דלא מיקרי מרע לריצורא צדון מהר"ש קאדנאצר אף שצמנה דצר זה כשגגה ילחה מלפניך דע"כ ל"ק מלום לא קים ליה צמונא אלה צדצר שאין שותרו יודע אצל למאי דיקיימי"ה שהתא לפי קושיה מהרש"ק דצדצר ששומתו צרוה יודע מיירי ליכא למינר כלל מלוה לא קים ל"י צמונא דחרי כ"ע ידעי וצ"ו גם לא הצניה דצריך צלוונרך דאם יטעון כדי דמי ילטרך לישנע כתקנת הגאונים לכך טען שלא היה שוח אלה שקל ואין ילטרך הלוה לישצע עכ"ד וזה מלאמר קותר את עלמו דהליך אפשר לוונר טעם ומשנתהו מחמת תקנת הגאונים כיון צצ"מון מונשי ל"ה לריך שצועה ואומר אחי דמלת תקנת צמלת התכנות הנכורה צדצרי הפוסקים נתחלפי לך ועל קושיה של מהרש"ק י"ל צרו"ר דלשון משנתהו משמע שמוחלקים צליכות ולא צממות ואי צפלפל וכיוולא צו אי"ל להם לחיות מחולקים

חזקת לוי וכן נכתב צבחוהו צודאי ואין ספק שעמוד קם
 צחוקה זו יתר ומשלים יום וציתר צלשון הגט שהרי הוא
 צלשון הצעל הוא פלוני הרי א"כ לא מצטי' לדברי האומרים
 דצכל לשון ומפקח' לן אי ומעלין ומטורות ליוחבין אפי' צלשון
 קהרי לפי שהסופרים קומוכין על שמות צבחי כפי שהם מוחזקים
 צעיר וכיון דחזו ליה דלובל צברוניה וקורין אותו כהן איכא
 נמי קארו ליה דלדידו וודאי אין ללמוד מתואר הלוי הכתוב
 בגט שהוא לוי צאמה אלל שהוא מוחזק צעיר שכתב הגט
 ללוי שהוא קורא שני אחרי כהן אלל אפי' להרשעים והראיה
 דק"ל צבחוהו צלשון קהרי לא ומפקח' לן דלי לאו דקים להו
 דכהן הוא ל"ה כתבי אפי' צב"שאל דגישא מודו שאין קומוכין
 עליו לענין יוחסין שהרי הוא צלישאל דידיה אינו פלוני הלוי
 כו' וכיון שאין קומוכין עליו לענין יוחסין אלל לענין להחזיקו
 צלוי לקרות שני אחר הכהן שהוא נאמן על עצמו בזמן הזה
 ממילא שפיר מלין למיכתב שמואל הלוי אף אה"ל שאינו לוי
 צאמה אלל לפי"ד וחזקתו שהחזיק עצמו צפנינו דומיא דכל
 הכהנים ולויים הכתובים צגיטין ומטורות שהם כשרים אף שאין
 להו ומעלין ליוחסים על פיהם והו' מוחזקין שחיים כהנים ולא
 לויים והעפ"כ המטורות והגיטין כשרות יא"ת לא דמי' דהתם
 ליכא ריעותא אלל הכא דליכא קמן ריעותא שכתב א' לא
 נמלא כתוב קג"ל י"ל דאין זה כ"כ ריעותא דאיכא למימר
 דמיגז הוא דגיז להתימניה דודאי אין דומה העדר וחסרון
 לשינוי גמור ואיכא למימר צראשונה קילר ולא הודיע שהוא
 לוי ולעולם לא חליף איניש לומר שהוא לוי אם אינו לוי כעין
 שאמר צבוחל דומי צר אישק תרתי לא עצדי אלל שאיש
 הזה ע"כ הוחזק סקרן גמור כהרי פיעאל אמר שאינו גרשון
 ופעם אמר שהוא נשק והי"ל באותה שאמר פ' עשרה יוחסין
 דף ע"א נאמנת חיה לומר זה כהן כו' צדי"א שלא קרא עליה
 ערעור אלל קרא עליה ערעור אינה נאמנת ומקקינן דלפילו
 ערעור דחד כיון דלי"ל חזקת כשרות האי נמי לא גרע מערעור
 דחד ואע"פ שצ"ס לוי לא הוחזק סקרן מדוחזק סקרן צדצר
 א' דהיינו צסס אצוי הו' לא מהימנינן ליה צמדי וכצר היה
 אפשר לומר דזה תלוי צשינו הגירסאות והפירושים צקרא עליו
 ערער דרשי" גריס עליו ופירש דקאי על הולד ולפי"ד היה
 אפשר לומר דוקא על וולד זה שהיחבשה אינה נאמנת אלל
 צולד אחר נאמנת אלל לדברי הרנוצ"ס סיפ טרו מהל' א"צ
 דגריס עליה ופירש דקאי על החיה אפשר לומר דאינה נאמנת
 לעולם אפי' על וולד אחר אלל שהי"ע שהות צין שני הפירושים
 ילפי"ד י"ל דצחי" נמי נאמנת על וולד אחר וא"כ צביד נמי
 כיון דלא הוחזק כפרן צענין הלויים שהותה נאומ' ליה יחי"ל
 כהותה כפרן למנוון זה דלא הוחזק כפרן למנוון אחר: וחי"ת
 כומהו לאותה שכתב הטור צסס רציו קלונימוס שטר שיש
 צו נאמנות ונמלא הלוי כפרן צדצר א' לא מהני ליה נאמנות
 נולידה תצרא דהא חזינו דצחוזחוק כפרן למנוון זה לא הוחזק
 כפרן למנוון אחר אלל ע"כ לרי"ד לחלק צין דצרים שהוא נאמן
 צהם ועלמנו ע"פ הדין או הקנת חכמים לדצרים שהאמינו צעל
 דינו שכנגדו צעצצרים שכלמון צהם ועלמנו כחזקת כל ישראל
 אע"פ שהוחזק כפרן לדצר א' לא הוחזק כפרן צדצר אחר
 אלל צצצרים שהאמינו שכנגדו יותר ומשאר צבי" ע"כ ונשום
 שהחזיקו צחזקת לריק וישר יותר משאר איניש וכהיה דאמרי'
 צרי"ש המפקיד דף ל"ה ולהימניה מלוה ללוה ויה מקיים ציה
 צמלוה תומת ישרים הנחם אלל מלוה מקיים ציה צלוה וקלף
 צוגדים יסדם דלף שאין תלוה רשע עכ"ז אין דרך להאמינו
 א"כ הוא ציה נאמנה יתירה ה"כ נקתמול לא האמין לוה
 למלוה אלל דמחזיק ליה צחזקת תס וישר וכי אישתכח כפרן
 צדצר א' הו' לא מיקרי תס וישר להאמינו יותר ונקתס צבי"
 ואע"פ שהצ"י הצי"א טעם הדצר ומשום דאמרי' כי פיימני' לוה
 למלוה ומשום דכל ישראל כחזקת נאמנין קיימי ע"כ לאו דוקא
 ורי"ל דכל ישראל ישרים כענין תומת ישרים תנחם שהצאנו
 לעיל ודוק:

והרב הצ"י ז"ל הצי"א עוד צסס תשו' אשכנזית ראיה מההיא
 דאמרת פ' חכם טיטר לי את הדם ואישתכח שיקרא
 ותל הכא דמדלחו ונהינחל וכיון דנתקרא הו' לא מהינחל
 ולכאורה ראיה זו תמימה דהתם כולם צמד עניכא הוא והי"ל
 כהוחזק כפרן לאותו נומון דתו לא מהינחל עליה. לאפוקי הכא
 דהוחזק כפרן לדצר אחר דכוותיה צחשוד אמרי' החשוד לדצר
 א' אינו חשוד לדצר אחר ונראה דאותה התשו' נציחה ראיה
 דאפי' אם יראה לחזור צתשורה ולקבל עליו דצרי חצרות דקי"ל
 דהר"ב 17

תורה דיניס הללו הונה צכתוצים על ספרי ראסונים ואחרונים
 ואם צלכו ללחא ידי כל הדיעות לכתחילה אין ספק סלריד
 לכתוב ארצ"ה גיטין א' צסס שמואל צן גרשון הלוי וישי צן
 גרשון קתס וקלישי צסס וקתס הלוי ורציעי צסס וקתס קתס
 דאע"פ שהחזיק קס אצוי צעיר קלסנים יוס אין צידו לככות שם
 אצוי כומ"ש הרא"ש הציחה הטור ק"ס כי"ט גם מהרא"י צפסקיו
 פ' קל"ט כ"כ ואני חוכך עוד דכיון שהוחזק צדי"א שהרי ע"כ
 א' ומשני השמות שהחזיק לאצוי הוא שקר דאין לומר דקניהם
 אמנת ושני שמות היו לאצוי (ואם צלכו לומר כך לרי"ד עוד צ'
 גיטין ולכתוב צה' וקתס דמיחקרי גרשון וצשי אפיכא) שהרי
 פיו ענה צו עשינה קס אצוי ואף דקי"ל שאין אדם נעשה חשוד
 ע"פ עצמו עכ"ז צב"ה אמרי' א' קיד דסני שמות היו לאצוי
 הי"ל לתוץ כך דומיא דמה שהקי' התיק' צהאשה שלום דף קי"ו
 ע"א חנוני דאמרי' דחייטין לגמלל פרחל וחי"ת צפ"ק דמכות
 אמר רצח צ"ה אהו צי תרי ואמרי צחד צצצת צלפרא חרג
 פ' את הנפש צנהרדעל ואהו צי תרי ואמרי צפניא עמנו הייתם
 צקורא חזינן כו' א' לא ולי אצלי נהרגין ולא חייטין לגמלל
 פרחל והיירו צסס תרי"ר ונחם דהתם אם איתא דאצלי גמלל
 פרחל היה להם לטעון כן ומללל אמרו הכי ש"ו שקר הם
 ונעידים הי"כ דכוותיה אם איתא דסני שמות היו לאצוי היה
 לו לטעון כן ומללל טען כן ש"ו שקר ענה וא"ל שאני תתם
 דנהרגין ואם איתא דהוי להם גמלל פרחל היה להם לטעון
 כך להי"ל ונמות נפשם לאפוקי הכא דלא אפיכת ליה כולי
 האי חדל דהכא נמי למה ליה לאחזוקי נפשיה צשקרא ולמימר
 דשינה קס אצוי ועוד דע"כ לרי"ד אהו לומר דצר זה עצמו
 שהוא אמר שקינה הוא שקר אלל לא שינה ושני שמות היו
 לאצוי ומי יאמר דצברו האחרון הוא שקר דילמא הראשון הוא
 שקר ועוד דע"כ צדיני כצרות נמי אינם נהרגין ע"פ עצמן
 אפי"ה כי חזינו ריעותא לא מהרלינן לה ומנפשין כיון דצעלי
 הדצרים קמן ולא קאמרי הכי ש"ו שיקרא הוא צבי"ד נמי כיון
 דחיינו ריעותא דפעם החזיק קס אצוי וקתס ופעם גרשון הו'
 לא מהימנינן ליה כלל אף דגמלל פרחל היא חששא יותר
 רחוקה ומשני שמות להדס אחר עכ"ז צערכ"ך נפשות לביד ודאי
 ספיר ילפינן מניה אשר ע"כ היה נראה צעיני נכון לקמוך על
 רצותיו האחרונים ז"ל צעלי הש"ע והנפשה שכתבו דאם לא
 חוכיר קס אצוי שאיש צגט כשר ותיל דעת הרשצ"א והרא"ש
 ז"ל שכתבו כן צפשיטות וצעינן הלוי מוחלוקת צין האחרונים
 אם לא נכתב אם כשר א"ל וודאי ונקתמול דהלמודל
 נשמות דקטר אלל צפסקי מהרא"י נמלא ראשונה לפקול צלל
 כתב כהן ואף דהיה אפשר לחלק צין כתיבת כהן שהיה מעלה
 גדולה ראש וראשון לכ"ד צצקדושה לפתוח ולצרך ומש"כ צלוי
 שאין צו כ"כ קפידל עכ"ז הנועיין צדצרי האחרונים ז"ל יראה
 דאין ומחלקין צכך מדתלו טענול משום שהרגל שהורגלו לכתיבו
 דהרואה יאמר אין זה המגרש כיון שהורגלו לכותבו ודומק
 לומר דצלוי דאין כ"כ קפידל אף הרואה אסיק אדעת"י דאישתמיני
 הואר הלוי אלל נראה שלפ"ד הפוסלים צכהן היה צלוי והנה
 הרצ מהרא"ש שקון וון הפוסלים וכן הרצ מהרי"ט כמו שהצי"א
 דצריו מהרי"ר שומחה כהן צכפרו אלל הרשצ"א והרא"ש נראה
 לי קתס ומשירין צונכ"ס ומשם אצוי וקס אציה שאף שהורגלו
 לכותבם ואפי' צימי התנאים באותה שטינו צ' יוסק צ"ש וצינימיהם
 נמי וויכח שהורגלו הכל לכותבו עד שעלה על דעת השוחלים
 לפקול אם לא נכתבו ועכ"ז השינו הם דכשר אם לא נכתבו
 ונהר"י קארו וון המכשירים וגם הרצ מהרי"ט איקרלס והאחרון
 הרצ מהרי"ר יואל צעל צ"ה צצצצרותיו הנדפקות מחדש קי'
 ל"כ כי הלכה למעשה דאין ליתן צ' גיטין ומשום שפקח דכהן
 או לוי ואף שהרצ ז"ל לא אמרה אלל צאצי הנהגרה מנדרינו
 יראה שאין חיבור אף שהרצ מהרא"ש צהשו' כ' שאפשר לחלק
 צכך עכ"ז לא החליט לפקול אדרצל נראה דעתו להכשיר צכל
 ענין וכיון סכן היה נראה דצביד כיון שא"ל לנו לעמוד על
 אופני קלו טוץ יותר שלל לכתוב לוי מליתן שני גיטין קתס
 ארצעה עוד י"ל צבי"ד שיכתבו שמואל הלוי צן וקתס או שמואל
 הלוי צן גרשון והיקגי צהרי גיטי דאע"פ שכותצין צכל גיטין
 פצ"צ הלוי עכ"ז. צא"ש כזה שאנו ונקופקים צו אם אצוי לוי
 או לא אין לכתוב לוי אחר שם אצוי דדילמא אינו לוי אלל
 אחר קס עצמו אין קפידל אם אינו לוי דכיון שאנו נוהגין
 להאמינו לקרותו לוי ע"פ עצמו חרי לענין זה כאלו העדים
 חומרין פלוני זה שהוחזק לוי על פי עצמו והרי זה הוחזק לוי
 צקראטטין שהרי צודאי ציום חתונתו עלת לקרות צתורה

לא מתיעצו צמים מודה דלמאן האז נגדה דעביה לא עדיפת
 חיה מקול דקאמר ארסצים דביי קול חלים ארואי לארדיקו
 פי עקיס קאמר דלמיה מה לנו לנאמננהו של אז צלמיה לא
 חי שקיל פי עקיס וחיב היבא חיקא ארענתן דחיה עדיפת
 מוקוקא גמורה אראי לארדיקו פי עקיס ובוד מלידה תברא
 דהבתא צלמנטה של כהן והלוי דלף לאחר זמן נאמנת עכ"ז
 ארדיקו צגוי ופסקיה תגוד דלפי זקרא עלין ערער חד לא
 עמיננא כיס צלמנטמה על הצבור דלינה נאמנת חלש לאלתר
 לא כיס דצקרא עליו ערער דלינה נאמנת ואציו ודאי דלא
 גרע ממזד דעלמא וליז דחיה הנהנת דכין דכהן ולוי נאמנת
 אפי' לאחד להכי לא האמוניה חלש כלל קרא עליו ערער
 אזל צבור קאינה נאמנת חלש לאלתר לכך האמוניה אפילו
 זקרא ערער דליכ צכהן ולוי נמי היה להם לחלק צן לאלתר
 ולאח"ז דבלאלתר אפילו זקרא ערער נאמנת ולאח"ז דוקא כלל
 קרא ערער דזחק לומר עקוס דלא פלוג וגם אמו מתיכי חיה
 דתחא בלמנת תוך ז' לתבחים אה חלש: ואפשר דקיל להרצ
 זיל דעגודה דקניחם צלוי חלש שחולק עם תחיה חיה י"א
 ראשונה תחיה נאמנת או דכין דתלומים הם וקיי"ל דלין אשה
 מתעצק וחררת ומתעצרה ומילא קניחם צכ"ז. ומו חן האז
 נאמן לי עתמחד צנו והאחר לא וכו' אינו נראה צכ"ז: והכי
 נכון הוא דשאני צן נאמנות היחסין לנאמנות הצבור דצבור
 כיון דליכא לפקוחא חלש לענין פי עקיס לא דייקא תחיה כולי
 האי כיון דקניחם צכ"ז ולכך לא האמוניה חלש לאלתר ממש
 אזל צכהן ולוי דנפיק מניה עוצא לענין כיצוד אה ואם ומקללם
 ומכה אותם ולענין רוב העצרות מלמד ענין היחסין ודאי
 דייקא תחיה עוצא לכך נאמנת אפילו לאחד זמן:

קצרו של דבר אם צלנו ללמא יד כל הפסקות לפתחלה
 מיד לכתוב שמונה גיטין אי צן גרשון לוי צ גרשון

משה ו צן משה דמתקרי גרשון ז' חלש שמואל צלתי עם אציו כלל
 ח' חלש שמואל לוי גיב צלתי עם אציו: עוד ים דרך אהרם
 קירה וחי' אקר כהצתי לזמלה לכתוב שמואל הלוי צן גרשון
 דאי אציו לוי ומילא מקממ דכיון דצנו לוי אהזה נמי לוי וחי'
 לאו לוי הוא פסיר כהצנין על שמואל הלוי קהרי אחזק לוי
 צעקוס הנתינה ומדלל כתצו לוי חלש אציו מנלח שלל סיט
 עם אציו חיל דילמא לוי הוא ומדלל כתצו לוי חלש אציו הרוחה
 אומר שאין זה הלוי שארי לא כתצו הלוי חלש אציו ור"ס לוי חלש
 הצן אינו עם היחס חלש עם העולם כדלמורי צגוי אצרא דשמייה
 לוי וכמו רצ ולוי שהוא לוי צר קיסי ור' יאסע צן לוי זה
 חיל לומר מדכתצנין ליה צ"ח הידיעה וידוע הוא שאין חיל
 הידיעה נופלת חלש על עם היחס לא על עם העולם וגם אין
 לחוס לשיאמרו כינוי הוא דלל חסכו הפוקקים לומר כן חלש
 שלל לכתוב הכהן אחר המבונה חלש קודם לכן ליכל לנתיחם
 ובגט שני שמואל הלוי צן משה ועוד גט שלישי בשמואל הלוי
 קחם צלי עם אציו ורציוני בשמואל קחם: ועוד קירה מן הקלרה
 שלל לכתוב חלש שני גיטין חל' צסם שמואל הלוי צלי עם
 אציו ותשני שמואל קחם צלי עם אציו וצענהדיה נוכל לסמוך
 על דרך זו השלישית: ואף דרכי הראשונים יזמרו לכתוב חלו
 שני גיטין האחרונים צראקונה כדי שאם ח"ו תטרף להם תשנה
 נוכל לפמוך על השני גיטין שללו ואילו היה צל' מעשה ליהי
 הייתי פוחד מלמי על גזולי הפוקקים ז"ל האומרים דבגי
 צמנו לחוד צלתי עם אציו שהם הפוקקים המפורקמים אשר
 כל בית ישראל נשען עליהם ורציהם וראיותיהם נראהו מאוד
 וטוב לכתוב שמו לצד צלתי עם אציו מלהרבות צגיטין כיכ
 ואם תהגרז צליקא יכתבו עם שמואל קחם תחילה ואח"כ
 הגט השני צסם שמואל הלוי וקניחם צלתי עם אציו ואח"כ
 יכתבו הגיטין ראשון ראשון עם עם אציו כאומר חלש לענין
 עיקר הכפייה ודאי לא נעלם: ומכתיב דלפי' צמומר איכא
 פלוגתא אי כייסין אי לא ותי יכניס ראשו לפקוה צמוקוס
 ומחלוקת שהוא כמורה מוזרים בישראל חיו הא ויהא נוכל
 לכופו סיוליא כל נדוניתא: מידו כתיב הראשונים והאחרונים
 ז"ל ותאשה אינה לריכה טעונה דאנן קהדי דכדין מואקה צו
 וג"כ נוכל להטעיוו בשטעונה חמוריה וצכל חלוה וקללות
 האמורות צתורה שלל ירחיק ממנה נדוד ואם לא ירלה להשצע
 חלש יאמר שר"טנו לצרוח ממנה צכן כופין אותו אליצא דכ"ע
 צקוסים שארי הוא מונע ממנה כל עכ"ל איקות שהם שארה
 כקוטה ועונה: וצוה מושצ שאף פהאח"ס ז"ל הרחיק הכפ"י
 צאמרת מאיק עליו צכתי ידים עכ"ז כי צכלל מ"ג סי' י"ג
 ואסא

דהדר לכפרותו דה לא מתיגי כג"ז אותו נאמנות מלחר סכבר
 איתרע לא מתיגי ליה טעונתו כיון שהוא דבר הטוב לחצירו
 ועיית' ליה ממשקטתו כדה דלף חס טרלה לחצור צתקונה
 עכ"ז יולחא שלל צכתונה ועכ"ז תמה חכי דהא עקיקן צפי
 ארוקס דף ביה דעצרת על דה צעיה ההרחה ועמילל כי
 אדרה צה לאחר התראה צודאי ים לה כתונה וח"כ הרי
 חזרתה מועבל ואם לאחר סכבר נשתרסה צחקל לאחר ההתראה
 קאמר דמו חן לה כתונה אפי' חס תחזור ותקבל עליה דברי
 חצרות דילמא. שא"כ תחזר כיון נשתרסה צחקל אחר ההתראה
 חו לא מתיימנין-לה: ועוד דלפיקרא דדינא חן נקס רינה
 דלמד החס צמתיימנול: תחילא מילחא תחם קנקינן לה כתונה
 סכבר כהז לה צענה ניסולח לפי טענה ושינוקתו גינה לאחר
 ההתראה חף חס יצא חלינו ויאמר עמכאן ולהצא לא טענא
 נידה צבר הפקידה הכתונה הראשונה והח"כ שאם חזרה צחקו
 וקיבלה עליה דברי חצרות דמלוחו היום והלילה נאמנת צין
 לצעל זה צין לאחר ואם ילנה צעל זה לקיימה ים לה ממנו
 כתונה מיום חזרתה צתקונה והלילה דלף סבי ארעצים דעצרת
 על דה טרלה צעלה לקיימה חן לה כתונה תחיה צעונת
 צמרדה ומקוס קתאל קלה צכ"ז להוליח חלש צחרתה צחקו
 גמורה וקבלה עליה דברי חצרות לא צמועט: ומה סכצתי
 על מה שאני חנוטה ארצ עהריי אצדיק ליסא צחקו אהה
 קטלה לכאן על עסק עדי קודשין סנפקלו חיל צתוך החשו
 אקשיתי זה כמה עקיס ומתיימנין דצבורות הנושא עקיס צעציה
 נודר ועוצר ויודר ומגרס ומתיימנין ליה שלל יעצור על צדו
 להחזיק אשה הפקולה ולכך עוצר תומיי ואם איתא דמתיימנין
 לכך עוצר צתורה שהוא חקוד על הסעונה סכבר נקעם צכ"ז
 קיני ח"כ הוא חקוד ליה אחר עכ"ל ארצ ז"ל ולל חירן פלום:
 עכ"ז חן בלו מתיימנין דברי לוי אציו דלתייהו

הדבר אינו נאמן עליו אפי' בטענה ומקום טעונת אר קיני
 חלש צעודו עומד צמרדו והוא חקוד עדיין חלש טרונה להצנע
 קוח כקר המעל מי שהיה חקוד על קחם י"ס או לאכול
 גצינות הגרים ועדכו אוכל וקוחה ורולה להעיד על י"ן א' שהוא
 כקר או על גצינה שהיה כקרה מיערלל אפילו נקעם עליהם
 אינו נאמן שארי הוא ערדני לא יסוב חלש חקוד ועוצר על
 טעונת חר קיני לענין חיבור זה והאריך לאמתינה אהנו. עליו
 חלש צמכהה צכרות עיירי צכהן קנח לחזור צחקו ורולה
 לגרס אשהה הנקולה לו צעציה ולא יסוב עוד לכסלה חלש
 צכתוך זה הזמן עד שלל יזמנו לו קופר ועדים היה עומד
 נכז צציה המקדש יכול לעצוד עבודתו דכיון קעבל עליו תומיי
 הרי הוא כחצי הכהנים הכשרים ואפי' נדר ליה לריף חלש
 מוסק דתיקיף ילרה דעצירה עש"ט לו קייג ומשמרת ומתמרתו
 והכי חנורי צגוי תחם ח"כ דקני ליה צקבלה ומה קחם
 תחם דמדרינן ליה תחם ילרו תקפו והא דסקלינן צגמורל וליחוס
 דלמא חיל לגצי חכם כו' ר"ל דלין צכדר זה קוס תוקפת
 קייג כיון דצידו להחירו תח"כ כמאן דליתא ומה יהו ומה יוסקי
 חס נדר כיון דצידו להחירו חלש אה"כ דמטענה קבלתו הרי
 הוא כקר ככל אחיו הכהנים ולא מיקרי חקוד כלל ח"צ כלהרים
 צעני ועוד הייתי יכול לתרן צתירויים אחרים חלש שאין לורף
 כי מדברים צכרות ותמה חכי על ארצ ז"ל קדיעה שני עכ"ל
 שאין דומין זל"ז סוף דבר הרליח של התעונה אשככתיית פהציה
 הרצ ז"ל צכ"ז חייכי עכ"ל: כקטיקן דלף דאחזק להחליף עם
 אציו לא תיחזק להחליף עמנו צקקר ללוי וליד להחקוד על
 הדבר דכל הטוב לאותו הענין הוא חקוד עליו כהן אומרו
 דליחא צנוק' צכרות דף לי דקנקינן למאן דחקיד לחצוני תרצא
 צנור דכנתא דתחם הא קומפרס קעמא דקחם יוקוי גרי צלמנורי
 ועוד דתחם קנכא הוא חלש ל"ס כאן וגם תורת הלוייה אינו
 דבר אחד עם סיני עם אציו צאושן דלל חוזק מזה צל ז"ל
 ורליתי צכריקה על אה"ע קים ד' הקשה על מ"ס חקוד צעלה
 צלמנטה תחיה על הצבור דרוקא תומיי אחר צכ"ז. לאמנת
 לאמר זה י"א ראשונה חלש לאחר מכהן לא וצכסם סילדו
 צצית אחד לא הזכיר לענין נאמנות תחיה תומיי דמקמם אפי'
 לאחר מכהן נאמנת ותירן דחציו מייירי אפי' אנה או אציה
 מכתשה וכן צלמנטה אשה כל ז' עכ"ל:

ואני תמה מכתוב תורת הרצ ז"ל פה קדוש יאמר דבר זה
 דלא מצפי' לדברי ארעצין ז"ל דכותיה נראה עקקנת
 חקוד וצעלי חפי"ע ז"ל דלפי' נגד עדים נאמן חלש כיס דלמון
 לתבחים תחיה חלש אפי' לדברי ארסצים דכתב דנגד עדים

אלה צלפשי שאינו נח ובהכי לא מייחין לה צלמודין אצל חפשי שאינה איתן ומסנה שלמה ומוסכמת היא עלי קום חולק אמנם מה שחפס ומעבית על החו"ט צבירה ר' יאסיה הוא כדן וגם היא לומר שנשנת ממו שחרי הגמרא היא זין עיניו צפי וצפסתו פיר ליל דקיל דרנא פליג וקמתא דחלמודא לא קיל בותיה:

שאלה לב ולעשות רטוט היגי מודיעו מה שהקשה לנו עתה צנית מדרשיתו צבחה דף ק"ז ע"ב יתוס' דיה הוא מעשר בו וי"ל בו. אי נמי אפוסטרופוס הוא. בעשר פירש וזה קי"ל בהגיון דאין. אפוסטרופוס רשאי בעשר אלה להאכיל אצל לא להגיה ואלו לומר שהיה מחלבו של רשעים ק"כ חלף עגלי" בכל שנה וסנה. ולא מייצגיל לדברי הרמזים קוף הלוכה נחלות פ"י אצל לא יעקרו להניח בו אלה ימכרו אותן ע"ל והרולה לתקן יתקן דהשתא מה החס דק"ל היא רשאי למוכר ע"ל אפי"ה אפוסטרופוס אינו רשאי לעשר צומעור צמחה צפפירוס שנינו עד שלא הגיע הגורן מותר למכר ולשחוט שאפי" הצעל דבר עלמו מותר למכר עלי מעשר על אחת כמה וכמה האפוסטרופוס שמוחר למכר עלי מעשר ואוקר לו לעשר כלל וימכור לעולם קודם שעת הגורן ואפי" אחר שהגיע הגורן אוקר לו להאפוסטרופוס לעשר: אלה אפי" להראשי" ז"ל ש"י בהשגה היא אין הדעת נוחה ממשו שיהא האפוסטרופוס חזר מוכר ע"ל להכסיל לצריא בו. צומעור צמחה מיהא מודה דמוכר עלי מעשר שהרי אין זה מכסול כלל לזוקמים שהרי הלוכה פטור ממעשר צמחה ואין לומר דמעשר צמחה עדיף דהגורן קוצבו למעשר ופ"ה לריך הוא לעשר כשהגיע הגורן אף כשאינו רולה לשחוט ולא למכור לשחוקי צומעור דגן אם אינו רולה לאכול ולא למכור רשאי הוא להשחוטו בצבול: אין זה נראה ומשני לרדים דלכאורה אף לאחר שהגיע הגורן אם אינו רולה למכור ולא לשחוט רשאי הוא שלא לעשר ועוד דצומעור נמי אמרינן חזר שמה ואינה מגורה מליחה פירות אפילו הן בני יומן הרי הן בחזקת המוקדנין סינו דאין דרך חזר להשחוטו צמחותו פירות שאין מתוקנין ועוד דבגמ' אמר' דטבלא דגורן מדרבנן איב פסיקא דלא עדיף טפי מגורן דגן שהוא דאורי"י

עורך היה אפשר לי לומר דדוקא צומעור דגן שאין המעשר נפסק צמכירה שהרי הלוכה לריך לעשר החס הוא דאין אפוסטרופוס רשאי לעשר אצל צומעור צמחה דהמעשר מפסק צמכירה שהרי לוקח פקוד לכן האפוסטרופוס רשאי לעשר עד שלא ימכור ומיקט"יעא הך מלתא צמקלת מהא דכ' רש"י להניח התצוה צלו"ר עד שיגדלו למה לי עשורי לכשיגדלו יעקרום הם דמנעם דפ"כ ל"א דאין אפוסטרופוסן מעשרין אלה ככאין המלוה עוברת אצל צמכירת צמחות קודם מעשר דהמלוה עוברת אפשר דיש לאפוסטרופוס קשות לעשר ולומר שלא ימכרו העגלים כלל עד שיגדל רשעים איבא פקידא ליתומי דכמה מהם ימותו וכיון עביכ לריבין אטו למכור העגלים יש קשות ציד האפוסטרופוס לעשר כדי שלא להפקיד המלוה ומיקט"יעא נמי דלאמרי" ואין פוקדנין עליהן פדיון שבויים ולא כל דבר שאין לו קלנה ומפסק רש"י מעשר דמנאלו נכסייה כלין ומשעמ הא דבר שיש לו קלנה בנות מעשר צמחה האפוסטרופוס מעשר עליהן אלה דקלת קמה דרקאמר ו-כ ד קסן לו קלנה לאתויי הגלה ליימא לאתויי מעשר צמחה וכ"ס מנגלה שהוא דבר עומד וקיים להיתומים ואפשר דלא פקיקא ליה דכשאין לריך למכור הצמחות אלה אפשר לו להשחוטם עד שיגדלו היתומים אינו רשאי לעשרם: אצל אין לתרץ ולומר דאין היתומים חקריכ צומעור צמחה שהרי הוא שלהן להקריצו שלמים ולאכלו כדפירש הרשב"ע על מאי דאתרי" בגמ' דיתחא ליה דלתעביד מלוה צמחונה דאם אמרו צמחהם כל אדם ציתומים לא אמרו דריצא אתרי" צבלתא יתומי לאו בני מעבד מלוה כינאו וציתו צמך ע"ל ור"ב כזה והדבר לריך חלמוד: פ"ס דף כ"ה קוף ע"ב צרסי" דיה ועצירים כתיב קמה צעיני קם חכם הנזכר כאן בו. כי מהרש"ל צמחה מהרש"ל הגיה בו. ולא הצנתי כוונתו דמאי קמה צעיני קם דהחכם הנזכר כאן עכ"ל וצעיני הדבר פסוק דכוונתו דע"ל עיקר הענין אין כ"כ תמיחה אם הוא טענת ד"ל הגהיה היתה נצמחן אחרי היצור החלמוד וטעה הקופר והעבתיקה צפנים וכמו שמוחק רש"י כ"פ נוסחאות וכותב קסם טענת ממי פרשה לפרש כך או ממי שהקשה כך ואינו מן החלמוד אצל קם החכם שהוא ר"ב הונח צריה דר"ב יאסע שהוא מצעלי החלמוד קמה צעיניו שאי"ה לומר שהוא טענת מליחה אחרון שהיה אחר החלמוד וזה צדור:

ואספה קצבלתא רולה לריך אחרת נכון ורואי לכופו לתת גר לזמן שאפשי צבדין מואיסי אין כופין אצל צהולך לו ומונע מונחה כל עיניי איקות כופין אליצא דכ"ע ומה שאולריך לגט לזמן לפי קים קשות לצעל ללחא מן העיר כל א' לפיי"ט שהוא כתיב צ"י אפי" ונמלא שאם יסחא יזהר מהאזן הראוי הרי הוא מונע מונחה כל עיניי איקות והגט מעשה כדן אצל צמדיטת הללו שאין טהגין ליהן גט על זמן קמה הדבר לכוף לגרס מיד שהרי הלה יאמר שאינו רולה לצרות וסנתחרט על מהשצנה הרעה והאין ככופו וכ"ז מצוהר צתוק' ורל"ס ועוד וסחר פוקקים ר"ח החסן ינאל ירו צנקל מתוך הספרים המזייים צכל המוקמות ומה צלע להעתיק הדברים הידועים וסלום מעבית עם כל הקהלה יגדל כנספס אחיכס האקפן כרלה לצדודתכס לצי הירס צכמוחיר יעקב זלחיה מלוצין אשכחי קי"ט ה"ה החכם ט"ו

שאלה לב הנני צל להסיצ למעבית בקלרה מה שהקשה על פ"י הרמזים צנחל איתן שהוא כחל הסוקף צחוקה ומה דתיחא צפסחים קימון להרים מילין קימון לנחלים קמים נפקא מינה צנחל איתן ומשום צדור דנחל איתן אינו נאר רק מקום קמה וכפירסיי דנחר אינו לריך קימון ודוגמה ספלה ועמקים ותמנהי ומתרייק צחוק' שהקמים עם פירסיי קלא הציח רחיה ז' עכ"דפ"ח:

תשובה לרידי אין נכחין רחיה לפירסיי ואפשר מקלח קיוע לדברי הרמזים ז"ל דהא אמר' צדור הפניוה מה קמה זה עומד צמקום מים וקרא כתיב כאשר יוד הקנה צמים סינו דאוריחה דקנה צמקום מים וכן הוא לומר והאזיחו נהרות דללו ומרצו יאורי מטר קנה וקוף קמלו ופירסיי קנה וקוף שהיו גדלים קם מרוב מייחיה קמלו כשיצפו היאורים עמדו הקנים מלגדל עוד והם מהיצפים וטפליכ הרי מצוהר סדריך הקנים לגדל צמים דוקא וכן צמחה והסם צקוף על ספת היאור וקוף וקנה שניהם דומים ז"ל ודרכס לגדל על המים זה צדור:

זמרה שהיא למעבית דנחר אינו לריך קימון לאו קוסיא היא דכמה מיני נהרות ואגמי מים י"ס נחר ויאור ופלג וריבץ ואגם ומעין סוקף ונחל: ואי"ה ואמאי לא מייחיה ארמזים הך דינא דלריך שהיו קמים גדלים צו ואי לא לא ויקרי נחל כמו פירסיי הא ודאי ליק כלל דהא מוקקין דכולהו לענין מוק ומוכר מייחיה וההיקם פרשה מוכיח לעקרת מהרים נחל גלי וידוע לפניך שאינו כדאי להכריח וצכל כי האי אמרינן מדיי איריא הו כדאיחא והא כדאיחא: ואני תמה ומתרייק ז"ל צפורק קמה צביקש להכריח פירסיי"ל מלכל מייחיה מהצנכת נהרות איתן דומי ממש נחל איתן לדברי רבינו מעשה ז"ל וצעיני יפלא דמאי רחיה י"ס מנהרות איתן אם רטוט חוקק השעיפה או לטון י"ס כוונתו חחרים בגמרא אצל מליחין מושבך שפיר מוכח שהוא קמה מדכתיב וסיס צבלע קנך וכן משמעו הרים את רי"ב ה' ומליחתיים מוקדי ארץ שאחא סכל ענין צנלתי טענת וגם ודקרי להו מוקדי טע' דהוק' הם: מה שהמה מוכרי על החו"ט צכתיכ טעמו על השנפת ארמזים אפשי שאינו איתן דקיל דלא מיעטת המעשה אלה שלא יחיה גדול אצל עכ"פ לריך שהיה חזק המעשה צעיני דברי התוס' י"ט הם נכונים וברורים צדעה הרמזים ועליהם אין להסיצ שהרי צהדיא כ"כ הרמזים צפי המעשה וצין הדיוק צמלה אפשי" דיוק אמרי" או לא עכ"פ ארמזים צפירוטו צדור מללו ואם היה חזק המעשה אפשי" שלא היה גדול השיעור כקר סינו דעכ"פ לריך שהיה חזק המעשה: אמנם עיקר דעתו קל רי"ב ז"ל פליחה ממש מה ראה למוכר גדול השיעור לצד ולא חוקק המעשה חדל דגודל השיעור הוא פירוש קל אחרים אצל לחיק איבן הוא חזק המעשה והא זה מיעטו צמחה צלומרא אפשי" שאינו איתן כקר מואן פלג ליה להרמזים ז"ל קתיא אפשי" וקלת ולהניח וקלת ועוד דצפרי ילפינן דאפשי" שאינו איתן כקר מדכתיב צביקש צנחל קמה לאשמועינן דאפשי" שאינו איתן ואיכ כל הנחלים כקרים אפשי" שאינם גדולים ולא חוקי המעשה: וההקפרי אין ספק שנעלם מהרצ צהייט שהקשה אמאי ממעטינן גדול בו אלה לאיך גיקא הוא דקמה אמאי לא ממעטינן נמי חוקק השעיפה ולי"ע: ומ"ש עכ"ה לומר דהרמזים קענך עלמו על הירוקלמי שאמר יחידים איתן בו אין קום ומשמעות צירוטלמי לאליח מתוכה שהמעשה שאמרה אפשי" שאינו איתן: כקר יחידה היא ונשחקפ הדבר ולא נאמר

שאלה לר ובה' שופר שאנו עבוקין בהם ריש ק"י תקפ"ו

צב"י ק"י קק"א וז"ל ויש ראייה לזה מהפקוק
שור זה כשצדים וזה עזים איך ולצי ויחמור היינו יעילים וכי
היכי דחסיז איך אחר קוצר עת כשצדים זכר נמי יחמור שהוא
צכלל עזים עכ"ל והוא פלא צעיני ומה ענין איך צקנן ומלרע
שהוא ונן חיה לאלו צחיריק ונולעיל שהוא זכר הרחלים:

שאלה לה עוד צב"י תנ"ל ק"י תקל"ו ק"ק צ' האריך

מאוד צענין התקיעה צו"ט כלא ללורך וסוף
דצריו אצל צו"ט גרידא אין סום איקור צעולם אלא דהכ"מ כהז
כו' ואינו יודע מהיכן לנוד כו' ושוב איחא צמעשה דמגלאל כו'
וגם ההוקע עצר על שצות דרצנן כו' והוא תמוה מאיין הרגלים
עכ"ל: ונעלם מנעיני הרצ ז"ל הלמוד ערוך קו"פ ואלו קשרים
דק קי"ד דחמר וצצות קרובה מי שהירו והתניא י"ט שחל
לחיות צע"פ תוקעין ולא מצדילין מר"ש מצדילין ולא תוקעין
ואומאי לתקע כי מיכי דלידי דשרו צעמיטה לחלחר אלא
מחורחה כדרך יוקף והחכ ע"כ פירושו שיתקעו צלילה ממש
להודיע שהוא לילה ממש ושמותר לשחוט תיכף וכמ"ש פ"ס התוס'
צדיה ליהקע וצדיה ואומאי הרי מצואר דצ"ט נמי איכא איקור
צצות תק"ט וצ"פ יכיוי חס"ד דף ע"ד ע"צ צדיה תקיעת שופר
צצולין תוכיח כהזו תוס' וקפיקא דוחה י"ט חציג דאיכא
איקורא דרצנן צתק"ט שהיא חכמה ואינה נוללכה ונדחה איקור
זה ומסק"ה הרי צה"א דצ"ט פ"ל ר"ה נמי איכא איקור צתק"ט
צחכס וכן כהזו תוס' צרי"ט פ"י י"ט פ"ל ר"ה דיה רדייה הפה
דתק"ט אקור ומדצנן ציוס טוב עי"ש:
להלאנדייא אייר התס"ו ליעיריה

שאלה לו שנים שצלו לציית הכנסת צענה שחזן חומר

פקוקי דחמרה האחד דילג צפסד"ז על דרך
החומר צפוסקים ז"ל כדי להפעלל עם הקהל והשני התחיל
ומתחלה צרכות השחר והיה מצדו וחומר על הקדר ולא התפלל
עם הקהל צחומריו שכך היה דעת הרשב"י צב"י חזרה פ' צמדנר
לנודנו רציוני ה' מינייאו עדיף:

תשובה אין מדצרי הרשב"י ראייה למוי שאיחר וצא צענה

שהצבור מתפללין כי הוא לא דיצר אלא צעעס
וכוונת הקדר המוקדר לנו מפי אנשי כנסת הגדולה וחכמי
התלמוד צעלס וראשונה ולכתחילה הכי מצדינן וכצר צי'ארו
לנו צי'אחר הלמודי הרצ האלקי כמותיר יחק אשכנזי ארצעת
רצעייהם כנגד ארצעת חילוקי עולמוה הלא צפסרתם אצל כ"ז
אינו עניין למתאחר דודאי כ"ע מודו דטפי עדיף לדלג כדי
להתפלל עם הליצור וגם רצ"י מחצב מאוד הפלת הליצור
צב"י חזרה ואומר שהיא מקובלת צגויין קגיאין (עיין לשונו
זוהר צראשית דף קק"ז ע"ב על פסוק ויצאו המלאכים) מקותרת
מוד ולצונה מכל אצקת רובל וא"כ כסם שומכח ומאמרי התלמודו
החומרי' שהפלת הרצים מקובלת הכריחו הראשונים והאחרונים
ז"ל טעון דלג פקד"י כדי להתפלל עם הליצור אחרת והכרחה
צעלמו הוא דצרי הרשב"י ז"ל ורריך אינו להודיע לשואל שחפ"י
אם היו דצרי חזרה היפך מהפוסקים ליה לנו להניח דצרי
הפוסקים צצציל דצריים החומרים צכתרי תורה כי אין לנו
צדינים והוראות עסק צנכסרות וזלתי צמקום פ"ש מחלוקה
צין הפוסקים אז נכון לקמוד על הכרעת חזרה וכן כהז הרצ
הגדול מוחריר דוד צן זמרח צתשר ל"ו וז"ל וצכל מקום צמולל
דצרי הקצלה חולקי' על הגמ' הלך אחר הגמ' והפוסקים וצכל
מקום שאינו חולק בגון צכח"ג שלא נזכר צגמ' וגם צפוסקים
אני ראייה לקמוד על דצרי הקצלה עכ"ל וצתשצות א' כהז
וביון שהיא פלוגתא (ר"ל לומר צין הפוסקים) דצרי הקצלה
יכריעו עכ"ל הרי שאם לא היתה פלוגתא צין הפוסקים דצרי
הקצלה לא יכריעו הסיפך וזה יקוד הורתינו הקדוקה שאם
לא כן נחת תורת כל אור"א צידו לילך אחר הצנתו צכפר
חזרה הטועה היא אם רעה וצבוטותיו צרצו זה קיצה לפרלות
גדולות אפר עיני ראו ולא זר כמה אכנסים עצרו חורות חלפו
חק הצקומם על דצרי חזרה או צרעיא מהימנאל לפי דעתם
המזוהמה צפירוק דצרי חזרה או צרעיא מהימנאל ומק להו
לצעלי חזרה והרעיאו מהימנאל מעלוה על דעתם הדצרים ההמה
וליה מן הלורך להעלות דצר זה על ספר אלא להוליא מלצן
פל האתחכמיום לתורות היפך דעת רצותינו הפוסקים ז"ל על
מטענת קנה חכמת הזוס"ק אשר דצרי קהומים וחהומים
צאלק עיקוהין' כל קציל די רוח יהירא צהו לומר כי חס ירדו
לסוף דעתו וכל רז לא אכנס לתו ומ' הטוב יכפר צעד הנכראה
לענ"ז ד' צתהי כויח פה אלטונא יעיל יוס ג' ליה למקסר צרי

צ"י צמזוה"ר יעקב זלתי' אשכנזי ק"ט:
אלמונא תשרי הניד

שאלה לו החכם הנעלה כהר"ר פלוני אחר ד"ס כצר

שלחתי לכבודך תשובה על הפסק ע"י פלוני
ודאי הגיעתך לעת עתה ועכשיו צכניסת המועד צמחהני צמעשה
ידך צרוהידך שואל כענין זה לשון שאלתך ידוע שכל מקום
מוקף ומחילות אפי' ארכו ורחצו אלף מיל חשוב רשות היחיד
וכו' גם ידוע שלענין לטלטל צתוכו י' חילוק צין הוקף לדירה
וכו' גם הכלל צצדינו חלכה למשה מקיני גוד חסיק ומחילתא
ידוע ומעשה אשאל לפי הלכה זו הגע עלמך טעמו ומחילה
קציצ לכל ארץ אינגלטיריה וכי יתיה משפטא רה"י ואעפ"י
שה"י צתוכה קרעיות ופלטריות רחצות י"ו אונה כ"מ שצחוד
החיקק רה"י ר"ו כו' שהחל נמי אינגלטיר"א שהיא מוקפת
מן חס"ס קציצ והיא גצות מקרקע חס"ס כמה וכמה נלומר נמי
גוד חסיק והתיה רה"י כו' דהא גוד חסיק צמקום ומחילות
עומדה כו' ולא יהיה חילוק ציניהם אלא לענין לטלטל צתוכו
כו' ועכשיו קשה צעיני ציותר א"ך יתכן שארץ רחצת ידים
ויש עליה כנה קרעיות ופלטריות צתוכו דדרסי צה רצים וחולי
ק' רצוח צכל עיכוצ ככל תיחטצ לרה"י צכח גוד חסיק לחודיה
צלא ומחילות ככל ול"ת כך הוא צעלה הורת רה"ר מינה עכ"ל

תשובה ואני חומר אם התורה חמרה כך תצטל ומה צכך

ואלו היתה אינגלטיריה מוקפת ומחילות כל קציצה
אז ישר צעיניך ציעול רשות הרצים ממנה ולא יוקשה לך על
קרעיות ופלטריות שצתוכה וכיון דמחילות העומק והרום דין
אחד להם מה לי ומחילה צגוצה או צצמק זהו לפי אודלת
ההנחה: אמנם לפי החמת חומר אני עד . שאתה תמה על
אינגלטיריה ואיסקוסיא שיוכל הדוחה לומר אחיני שאין צה
תורת רה"ר ככל: לא ולמד מירושלים עיניק וארץ ישראל
צכללה דחומרי' צעוטיין פסין דצ"ב דמקיף ליה קולמוא דלור
נהאי גיקא ומתחנא דגדר מוקף גיקא תיעשה רה"י . וכי
תימא הכי נמי הא אמרינן צהדיא ירושלים חילולא דלתותיה
נעגלות צלילה חייצין עליה מקום רשות הרצים ולא עוד אלא
שקוצ התפלל על העולם כולו דמקיף ליה חוקיקוס כדאמרינן
חם צגמרח והיא קוסי' תוס' פ"ס צדיה ודילמוא מעלות
ומורדות קאמר תימא-דלרצנן א"י תיעשה רה"י ע"י קולמוא
דלור וי"ל דמחילת שחינה עשויה צדי אדם אפי' רצנן מודו
דחתו רצים ומצטלי ליה ומחילה עכ"ל תוס': ונודצריהם חסוצת
שאלתך צרורה דאינגלטיריא ואיסקוסיא וכיול' צהם שהים
חומתן חייצין עליהן מקום רה"ר דחתו רצים ומצטלי ומחילה
שחינה עשויה צדי אדם: וצאונת י' לי דקדוק דצדי תוס'
דחומאי פרכי מא"י ולא פרכי מהעולם כולו וצכלמא אי לאו
דפרכי ומצבל נמי הוא חומיאל ומקום דצירושלם י' להם הוכחה
דע"כ תה"ר היא אצל כיון דפרכי נמי ומצבל טפי תהו לתו
להקשות ומכל העולם כולו ולא עוד אלא דצכל העולם כולו
היתה קוטיים יותר חזקה דאם כן לרצנן לא ומסכת ר"ה
כלל זה וודאי אי אפשר וכי' שחי' כל העולם ש"ס צו ומלכות
חלוקות א"כ מאי פריד צגמ' כל העולם כולו נמי: ואיך שיהיה
הדצר פשוט דצומחילה העשויה צדי שמים חתו רצים. ומצטלי
ומחילה אצל העשויה צדי אדם לא חתו רצים ומצטלי ומחילה
לצד זה ראה מלתי להרשב"א צכפר עצות חידוש גדול לא מנלל
צקום פוסק זולתו לא קדמון ולא אחרון ככי דצפלקיא אפי' לו
דלתות המדינה נעגלות צלילה תורת רה"ר עליה: כנראה
דעתו דוקא צמזולות המפולטיין שהם מיוחדות לאנשי חומרי'
הוא ואין יד כל אדם שיהו צו הוא דמנהי נעילת דלתוה
צליל: ולא צפלקיא קיד כל אדם שיהו צו דאפי' נעילת דלת
לא מנהי צו וכנראה ק"ו היא דצרי הרצ ר' אפרים שהצ"א
צעל חומור וצאונת דעה נכונה היא והכי דיק' ליסנאל דגמרח
דצמזולות נקט מפולטיין ולא צכלטיא: אלא שאני תמה שלא
ראיתי לחד מהפוסקים ז"ל שהצ"א דצר זה וצחוד
הרצ הגדול הצ"י ז"ל פדרכו להציא כל העשות ורצרי הרשב"א
ז"ל חציצין עליו עד לאחת וצתה תסקוט שאכן כזיה רענן
ככפ"ש המהזרה וכפ"ש הלעיר צ"י אשכנזי:

שאלה לח און קיק קי עיינין הפסקמה די קי שו אישנוגה

אי' שולו פארה פורטוגזים אי איספאכניוליס
אי אורדינארון קי אין לה טאל סיצדאל אי אין סינקו מיליאט
די שוק קציות לא יוכלו להתפלל צמנין זולתי צצית חתנים
ואצלים קון פיכה די חרם דאכדו ראוון די אצירין סיירו ריקומינדאדוס
עור אי' ר"י קארלוט עיה סיירו קומו דיש פואיס פור דת
המלכות

לחשכנים ולא מיחו צידם דבין שהיה חוהה היליחה צרקה
 או שלא צרקות אין כחה יפה לזבל ההסקמה דאם צרקות
 הקהל היתה היליחה הראשונה מה ענין זה לזבל ההסקמה
 היעלה על לב איש שלא יהא כח לקהל לתת חלקם וזכותם
 לזני שירצו ואם שלא כדון היתה וכי דרך שכצטוו לטעים תקרא
 דרך קבולה לכל עוצר ועצור ולא דמיא לטעים שנסצבו ז"ל
 ועצר האחד שגם השני פטור שאין זה אמור בהסקמה הזכור
 ובתקנותיהן שא"כ כל שמה א' ונהקהל הצטלנה הסכמותיהן
 חלילה. אמנם מלך אחר נראה שהרשות ציד האנשים הללו
 להפרד שלא יהא הסכמה הזכור גדולה ונגזרת מלך ישראל
 שהמורד צו. חייב מיתה ולא לרין למידייניה ואפי' אמר' צדק
 נגמר הדין עמשא אשכחניהו דפתיה להו צונסכתא אמר כתיב
 כל איש אשר ימרה את פיך וכו' יומת יוכל אפי' לה' היל
 רק ומוילא אין לפקפק ולומר דכיון שתחלת הסכמה ליה צו
 כדור עברה אף שלא"כ כולל ומנה לעקור דית' ההסקמה
 צונקוניה עומדת דומה לזיש ככולל דצרים המותרים עם דצרים
 האסורים דהצועה חלה על שניהם צטו ואל תעשה: שהרי
 גזרת דעמי' כך היתה הזעק לי את איש יהודא ואין עיקרה
 לעצור על ד' ואף אה"ל שכבר פתחו צונסכתא קודם
 גזרת דוד עם שלא נזכר בגמ' אכתי ינוא מהוך שחלה גזרתו
 על אותם שלא פתחו צונסכתא חלה נמי על אותם שפתחו
 דודאי אין לעצור שכל איש יהודא פתחו צונסכתא כולם כא' אפי'
 ואפי' אה"ל שכלם כא' פתחו צונסכתא וקודם לגזרתו של דוד
 אכתי תיקשי דהא אמר' צפק דמיק דמיק דמיק דמיק דמיק דמיק
 ע"י אחרים מפני שמים יסו צו וצטל תית' ועוקב צמלח
 דעשיית הנוחה עדין וכהצו עס התוק' צסס חירושלמי דאפי'
 רצו' וחצרו נפקיקין לעשות סוכה ולולב והי' גזי דוד מלוח
 שא"ל לעשותה ע"י אחרים היא והיה להם לזבל ומדברי תורה
 ולקיים מלוח מלך אלא כך הוא עיקרון של דצרים שכל מלוח
 שציד האדם היא כגון מלוח מלך וכיצוד אצ אפי' מלוח קלה
 של דצריהם אינה נדחיה מנפיה וכן צאונק דאיכא עשה ופורש
 ולו היתה לאשה ושנינו לא היתה ראוי' לצא צקהל אינו ראוי'
 לקיימה ופרכי' בגמ' וניהי עשה ונדחי ל"ה ומשני היכא אמר'
 נתי עשה ונדחי ל"ה כגון מילה צלרעת דלא אפשר לקיימי'
 לעשה אצל הכא אי אמר' לא צעיינא ניי איתי' לעשה כלל ופי'
 הרין ז"ל דעשה קיל כיון צדעשה תליא מילה ואף רשיז"ל
 שפי' פשתא נמי ומלמדן אותה לומר איני רולה כך היא כוונתו
 שהרי פשתא דשנעשהתא חכי משנע ועוד אי צונלמדן ומתלמדת
 לריכא למימר דאינו ראוי הא תו ליכא עשה דהא צדידה
 תליא מילהא וכן כתבו שהוק' דאפי' צאומרת רולה אינו
 ראוי לקיימה ופקקו הפוקקים ז"ל דאפי' שנייה דרצנן נמי
 אינו ראוי לקיימה וכן צביצוד אצ אפי' אי' לעצור על איקור
 דרצנן אין שומעין לו כמי' ז"ל וא"כ הוא הדין וכי' לחרמי
 לצור שאין אלא ענף וחרמי ציד הגדול והמלך כמי' הרומצין
 ז"ל צונשפטי' החרם שלו שאין אלא לקיים הדת ולגדור צעדה
 וכן דצריים שהם רשאין להקיע על קלתן צדור הרשות אצל
 לעצור על איקור אפי' איקור קל דרצנן אין שומעין להסוכן
 כראה מדברי הריצ' צתשו' ק"ל דאין רשות להקהל להחנות
 שלא יבדה ת"ח לכצודו ואם התנו אין צדצריהם כלום וקשר
 רשעי' הם ואינו מן המנין משנע מדצרו עס דאפי' צטו ואל
 העשה אף שעיקר דיני תידי' מדצנן מדפקקו ז"ל צספיקס
 לקולא ואם עיקר כבוד ת"ח הוא מהית מני' תידי' ודיני'
 מדצנן ומה שנתלצט הריצ' ז"ל צתשו' שלי' מלל היתר
 להתפלל צאותו צ"ה שכצנע ומחש עם היתרו אומר' שמונע
 הוא צר נידי' כי הוא נוניע את הרצים ונעשות מלוח הוא
 ומשום שאותה התקנה כל עיקרה הוא לעשות סייג וגדר כמזכר
 צשאלה ובצר אמרו צ"ד מכוין ועונשין שלא מן הדין כדי לעשות
 סייג לתורה אלא שהוא ז"ל לידד עס לומר שלי' צכלל התקנה
 וכיון עכן תמה אינו על מיש' חצ"י ז"ל ק"י רליט צסס רצצין
 קהל שחכינו צחרם שלא יקרא צליצור צצור צלתי נקויו חל
 החרם שהקריאה צלצור מדי' היא והצועה חלה עליה מני' כ
 חס היא לסייג וכצוד התורה אפי' תהא הקריאה צליצור ותי'ת
 נמי חל החרם ואם אינה לסייג אפי' מדי' נמי אקור להחנות
 עליה ולצטלה ואין כח הרצ' יפה להכריח עוס אדם צגזרתם
 לעצור על ד"ה אפי' צשואית' ודוחק לומר דההם מיי' צקצל
 כל אחד על עלמו החרם צפרעות:

עיר א' שהיה צה צ"ה מיוחד לספרדים ופורטוגזים והסכינו
 צעונק חרם שלא יתפללו צעירי החיא וקצציותיה מהלך
 ה' פרקאות צמנין זולתי צצית חתנים כו' צאומרת היוחס מלוחים
 על כחה נטעם המלך ואח"כ נהנה רשות מלוח המלכות להזיה
 כל איש כוחג דתו ואמונתו ככל אות נפשו צאופן שמלך המלכות
 אין מונע מלהיות כמה צתי כנסיה ויהי אח"כ צלו אשכנזים
 לעיר החוא וצנו להם ציכ"כ כרלוסס ומעממים וכינוקים שובים
 ואין נכלים דצר דיקר וקרה חיה יחידי פורטוגזין שילאו
 וצתיכ"כ שחם והלכו להתפלל צצ"ה של האשכנזים ונתחצרו
 עמחם לחיות כא' מייחדיהם והקהל הפורטוגזין לא מיחו צידם
 וכעה חנטי חיל וקהל הספרדים אשר ירחת ה' עוררתם ללוח
 וקהלם צראותם כי מצני עיננו העושים נעשים אשר לא יעשו
 ציקרל ואין ראוי להציקר פה מפני הצצוד הולכים עס להתפלל
 ועולי' לקרות הצורה ונלוח מלוחים צצית צשואל דצר
 שאין דעתם רעה כל יק' קוצלת והם לוועקים לעשות הסכמה
 שכל מני שיש צו א' ונתחטאים הגדולים החמה צפרהקיל לא
 יצא צקהל ה' עד ישוב וכיחס על הרעה ואין שומע להם
 ישאלוני משפטי' דק אס הותרה להם רצועת החרם הנזכר
 והרשות צידם להפרד וקהלם ולהחצור אל האשכנזים כאות
 נפקס אס לא

תשובה דצר צדור הוא שהסקמה הקהל שלא להפרד ושלא
 להתפלל צעשרת זולתי צצ"ה המיוחד להם הגונה
 היא וקיימת על כל יחידיהם וא"ל להם להפרד שלא מרלון
 רוצ הקהל וכמו שכבר פסקתי חני זה שלש שנים ויותר צצרי
 ריבות שפלו צקהל ספרדיים צצאמצורג שנקלה חגשים רנו
 להפרד וקהלם נגד הסכמתם וגזרתה עליהם צחרם צל יפרדו
 וכל הנפרד ילכד צחרם ואם צאנו לזבל הסכמה זו נטעם
 שנתנו צחסכמותהם שהיא מרלון המלך ונדחיהו לקונס שאני נושא
 לפלונית שאציה רע ונתה א' עשה תצוצה שאין לרין חתרה
 דהיה ליה כחולה נדרו דצדר ה"נ כיון שנשתנה דת המלכות
 ומילא צטלה הסכמה יס לזעל דין לחלוק דדילמא לא דמיא
 אלא לכעורה ונכשית יפה דהנדר חל וכצר חילוק ז"ל ציניהם
 דכעורה ונכשית יפה מילתא דלא שכיחא היא ולכן חל הנדר
 ולי עוד חילוק לדצר דההם אפשר שתחזור לשחרורותה והוא
 יורה מלוי וכעורה שנכשית יפה ולכן חל הנדר נשא"כ צנות אציה
 ואף צעשה תצוצה מוקמיין לי' אחזקה כשרות וצין לחילוקן
 של ראשונים או לפירשנו אין דין הסכמה זו כחולה נדרו
 דצדר דגזרת המלכות תכוללת צמדיתתו דרכה להיית קיימת
 כדאמר' צרי' צתרח מלכא אי אמר עקרנא עירח עקר עורח
 ולא הדר ולא דמי לשמאל דאמר' צרי' כחצות דעצידל דצטלה
 וא"כ הו"ל מילתא דלא שכיחא כההיא דכעורה ונכשית נחה
 ולפירשנו כיון שאפשר שיחזור דצר לקלולו כמשפט הראשון
 אשר היו מונעים וצצות צתי כנסיה חלה הסכמה: וגם אין
 לצטלה מוחת שראו זה זמן חנשים וקהלם יולאים ומתחצרים

ויראה דצסייג גמור וגדר גדול אפי' צלעצור על ד"ה
 חרשות צידו ולצצר חרשות אפי' לעצור על ד"ס
 אין

הנולכות שי פרימיטיבו די סיר טוליראדה ליצירטאד די קונסיאליכסייא
 איש פרימיטיבו פורדג"ה ליי חיל פודיר אציר איסנוגאש סין
 כיגונה סכנה טייני דג"ז ק"ק אומרה הסכמה אין קי דיקלחרי
 קי כיגון אשכנזי צארצירסקיו ליצאנטי"ו או איסלי"אכ"ו שיחה
 אדמיטידו פור יחיד אי ויניכדו חלגונו די איילישאח קונגריגאר
 קינו סי לי די קארנו נטי לייחוי אה סיה נטי לידי מלוח
 לוש אשכנזים קי קונגריגאלדן אין דג"ז ק"ק סי אפארטאלהרון
 פור דג"האש ראזוניש וזה כונה שנים קי טיינין סו איסנוגו
 אפארטי אי כיגונו די דג"ז ק"ק ליס אימפידייו דיספואיש די
 איסטו חלגונוכ יחידים פורטוגזיש פור שיירטאש ראזוניש סי
 דיספידירון דיסו קהל אי סי פואירון אלא דילוש אשכנזים
 דוכדי לוש אדמיטיירון פור יחידים אי חיל קהל די פורטוגזיש
 נו רי פרוצו נו אימפידייו פוסירי קי פור שיירטאש ראזוניש
 (אשר נשפי כצוד הרצים ראוי להשמיען אטיגוראלדי סון מפני
 כצוד אלהינו צעשמים ותורתו תקי) חלגונוכ אומריש פורטוגזיש
 אי איספאל"יוליש סי אן די ספידיי רו אי איסטאן קון פירמי
 ריזול סיון דיגו צולציר אה קונגריאר אין דג"ז קהל פור
 איצירטאר לאש די שיכייניש קי פיפאידן אוריגיאכר רופואנלנדו
 קוזאש קי שוש קונסיאליכסיא נו אדמיטיין פריגונטאטי סי איסטאש
 פירשונאש דיספואיש די דיספידירטי די יחידים פואידין ליציר
 מיטיי קונגריגאר קון אשכנזים אי סו איסנוגא כדי להתפלל
 צעשרה יורנו ורנו הרצ המורה ללדקה על כל הכתוב והיה
 שפרו כפול ומכופל מן השנים אכ"ר

וזה תורף השאלה ונועתה ללשונו הקדושה

תשובה דצר צדור הוא שהסקמה הקהל שלא להפרד ושלא
 להתפלל צעשרת זולתי צצ"ה המיוחד להם הגונה
 היא וקיימת על כל יחידיהם וא"ל להם להפרד שלא מרלון
 רוצ הקהל וכמו שכבר פסקתי חני זה שלש שנים ויותר צצרי
 ריבות שפלו צקהל ספרדיים צצאמצורג שנקלה חגשים רנו
 להפרד וקהלם נגד הסכמתם וגזרתה עליהם צחרם צל יפרדו
 וכל הנפרד ילכד צחרם ואם צאנו לזבל הסכמה זו נטעם
 שנתנו צחסכמותהם שהיא מרלון המלך ונדחיהו לקונס שאני נושא
 לפלונית שאציה רע ונתה א' עשה תצוצה שאין לרין חתרה
 דהיה ליה כחולה נדרו דצדר ה"נ כיון שנשתנה דת המלכות
 ומילא צטלה הסכמה יס לזעל דין לחלוק דדילמא לא דמיא
 אלא לכעורה ונכשית יפה דהנדר חל וכצר חילוק ז"ל ציניהם
 דכעורה ונכשית יפה מילתא דלא שכיחא היא ולכן חל הנדר
 ולי עוד חילוק לדצר דההם אפשר שתחזור לשחרורותה והוא
 יורה מלוי וכעורה שנכשית יפה ולכן חל הנדר נשא"כ צנות אציה
 ואף צעשה תצוצה מוקמיין לי' אחזקה כשרות וצין לחילוקן
 של ראשונים או לפירשנו אין דין הסכמה זו כחולה נדרו
 דצדר דגזרת המלכות תכוללת צמדיתתו דרכה להיית קיימת
 כדאמר' צרי' צתרח מלכא אי אמר עקרנא עירח עקר עורח
 ולא הדר ולא דמי לשמאל דאמר' צרי' כחצות דעצידל דצטלה
 וא"כ הו"ל מילתא דלא שכיחא כההיא דכעורה ונכשית נחה
 ולפירשנו כיון שאפשר שיחזור דצר לקלולו כמשפט הראשון
 אשר היו מונעים וצצות צתי כנסיה חלה הסכמה: וגם אין
 לצטלה מוחת שראו זה זמן חנשים וקהלם יולאים ומתחצרים

אין כח זיד הרצים לכוף לשווא ותהיה דרשצ"ן שלא יקרא
 צלתי נקוי צתורה קלה פלסול הוא להורה ואם היתה הקריאה
 נדיה ליה כדאי פלסול זה לעבור על דיה אצל כיון שהיה
 נדיק וכוונת הסכומה ליתן כבוד לתורה חל חסרם זהו מה
 קניל דדברי רשצ"ן ואם ישעון עושהו והא קיי"ל דמותר להתפלל
 עם העבריינים כל זמן שלא כידום צפירוק תקוצתו דע"כ ל"א
 הכי חלל צבור לפרקים אצל העושים זיד רמה נפלא נפס
 ופורקי מעליה עול מלוות אפי' מטה אחת קל"ג חרי הוא
 מלותן שאין להם חלק לעיה כמיש הרמזים צה"ל תקוצת ובהז
 זיל צריק חולין סהעבור על מטה א' שחייב עליה מתי' אף
 שאין צידתו לדוות עתה מחרימין אותו חרם עולם וסנה הצובל
 ארומית צפלהסי' אף שאין דנין אותו צדד מנו על כל ציה
 וציהה קחין פוגעין זו עד שנפסי זה דינו סיהרג ואל יעבור
 ואם העלם יעלימו עם הארץ את עיניהם גדול עונם ונקשא
 וצמוד המחלל סצרות צפרהסי' שהוא כגוי גמור כדלחריק
 צעירוצין דסי' וצשהי' חולין דף ה' ופקוקה הפוסקי' ז"ל
 וא"ך יתכן סיעלה לקרות צתורה צלצור והלל אין לך חילול
 הסס וכיצי' מאור דתה גדול מזה וכל העמוד וכנאל סס צלותו
 פרק צהרוע נקוי' וא"י מוחה לכד צעווט ובחצלי חסאהו יתמד
 ואם רוח סרהה עננה על מקלת אנשים צקלס קלחת ת"א
 לצלות וללאת מן המקוי' הוא צל יקופו צעווט עליהם ח"ה
 צרכת טוב חלל שאין לנו לפסקו דין ש"ס עליו עוררין כי
 אם צידיעת דצרי' סני הדרדין ומה סדצרת ע' חנה להיותו
 מילתא דליקורא וכצוד סס הגדול והטורח סהדצ' מלוה וחוזה
 על כל אשר צסם ישראל נקרא: אשר על כן חכמי גוזר צתוקק
 גזרתי על כל חצא להסתייע צפסקי זה וצו ינאל עורה סיראה
 קנדריקי זה להלד סכנגדו ויחרה צ'ר סכנגדו צפני צ' עדים
 כסרים סיעמוד עמו לפני ציד סה ומוולע לכני הגדדי' צין
 צעיר הסי' צין צעיר אחרת ויקדרו צ' הדרדין לפני חצ'ד
 טענותיהם ונפיהם או נפי כחצם והצ'ד ירוט ציניהם ע"פ דין
 תוהיק ואם חצי אכסי הקהל יתנו כהק סוררת לצלתי צוא
 לפני חלקים חלו הדיינין מה סלל יקוהו מלכסים סרוז'ס להיות
 צסם קהל קדוש מכוים למועול מעל צהיית וצתורתו יעוררו
 לעשות להם כוים חרי סרקות נחונה ציד כל איש אשר נגע
 הסס צלצו להסדר וללאת מן הקהל הוא ולהתפלל צעסרה
 צמקום אשר יצחר והעומע לתורה ה' יסכון שאין ויהי כזית
 רענן ס' המדצד לכבוד ה"יה ויה' ותוהיק לצי הירש צכמוסריר

יעקב זלתי' ונאוצין אשכנזי סי' טו:
 אלוטנא יום ג' בא חשי' הני' לפ"ק

שאין רוב הליצור יכולין לעמוד זה חלל הדבר צרור
 משום דכל סה' נרגס צמסמוס חיד או צרליית עין סכמות כענין סני
 דצרים המסחימי' סעיניו סרוואת סהם מכוונים ואין זה גדול
 מזה מה צקילוח סייך צזה סדע דצגוי' אמרי' אמלי דמתרגומל
 רצ פסח' צפסחתיכות סרות ח"ה מלי' למינרל ולי' סיד דסייך
 צקילוח דילמל חל קמ"ל דמנכין אצקילוח דיון סהרי לענין
 חוקלל אף צימי סמונרלים ליה כולם צקילוח ואף סזו צרייתה
 היא מ"מ סדצד צרור דלל סייך צקילוח כלל צזה: ונמללל
 כמללח למד דלל צעיין סיהיו כל הכצעים לפניו סהרי צפירוק
 אמרו דלל חייסין סמל איהרמי ואף סאפסר לספק צכל דגים
 סעלים סצעולס וקי"ל וגס מחרמי' מן סמחרוכים סיה וכן פסקו
 כל סצלים אחריו ואין דצד' פקפוק: ומיש סצ"ח דלין לסחיר
 עד סיהיו ומסחימיה וגס סיהיו מרליתן דומה זל"ז והציא רליה
 מהגהת אסרי' דפי' חלו סריפות והי"ו סהוה דמייתי צשיע כ"י
 ק"ח ק"ח: למ"ד מ"ס סהיה לדרציו דלדרצ' מ"ס מ"סנע
 דלפי' אם ח"ל לדמותם חלל צמרלה צלמוד סמרלה סומן סקורקצן
 דומה למרללמנקוי' מיצורו ואף סמקוי' סהוד סקורקצן סגל' לי"ל
 ציה סהוה מללים למוקס סכסחך ומנו כידוע ואפ"כ סכמי'
 אמרלה סומן לחוד גס מיש סצ"ח דהרין סצין דצדרי הרמזים
 סלרי' סיהל מרלה סתוכן סוה נכרין סכולן מ"דג ח"ה. לל
 דק דהרין סצין דצדרי הרמזים סח"ל סיהל סכרין סכולן מ"דג
 ח"ה ומש חלל' על פי' שאין כיכר מתוכן סכולן מ"דג. ח"ה
 מוקס חלל סניכר מתוך סתוכן סוה מין אחד ח"ה' סחיין
 איש אחד סרי ורייק לה מדקלמנר הרמזים ססתוכן סוה ואף
 דקלמנר מני סכולן מ"דג ח' ס"ל לחרין דרי' מין דג אחד דוק
 דצדרי סרין ז"ל וזה ודלי קולל יוחר מפריסי' אצל צמתלימות
 לחוד ליכא מלן דלסר ואף סצ"ח דמחמיר ח"ו חלל כסלנו
 רוחים שאין מרלה ססתוכן סוה אצל סיכא דליכא למיקס אמרלה
 אי מני מוסקל לן מוסקלל לל מנחזיקין ריעתל למינר דלין
 מרליתן סוה כיון סהם ומסחימות: סדע סהרי סהיר למוקס
 אף כסלנו רוחים שאין מרליתן סוה ולי' סיד דצמרלה תליא
 סהירל חל קיי"ל דצין מקיפין צצני מעיים וצריאה דלחן לל
 צקילוח סחידנל אפי' סיכא דלידמו צלל מוסקס כ"כ כסלל
 חידמו חלל ע"י מוסקס חלל ודלי' דהסירל ללו צמרלה תליא
 חלל צהתיכות ומסחימות ועציד לה כמותה ס' הרלי' ז"ל
 צתולין צמכתה דכיון: דונן סקסס הולין סחידנל מני אפ"י
 סלין חנו צקילוח צמלרות תולין כל זמן שאין רוחים דס מכתה
 מוקס וכוותיה פסק סצ"ח ז"ל סינון קפ"ז: עוד סנה מוקס
 ח"י להכסי צצ"ד צלל חך טעמל דמסחימות דכיון סלין סגוי
 כהנה צחליפין סהרי חנו רוחים סלל סחליפו צעמינה ומנכה
 סהרי סלד סמחר חוה דומה לזה צסומן וסניהם לפניו וכמי'ק
 סתוק' צפיק דפי' דף י"צ דצחנס כ"י להכסיל את ישראל לל
 חייסין לחליפין וכ' צתיח כלל ל"ג ס"צ צסס סגיה ס"ד צסכ
 ח"י סקולל לחצירו סחיכות צסר עם סגוי ורלה סהוה סנון
 כרסון סקלח מותר כיון סהגוי אין לו ריוח אם סחליף לל
 חייסי' לחלופי' עכ"ל: אצירל דהרצ סמוצק ומחרי' צרלשוות
 ס"צ וצסכיות ס"ג ס"ד ציה נרגס וסחול דהמולך סמיס לעומן
 גוי דמלי וכן סמוקיד חלל גוי צפירומי וצלחת סלין מ"סס
 רליה דליכא למינר דסחס מני אפסר דליכא רוחח לגוי
 סהחליפס צפירות סלינס. כ"כ ססוצות כפירות סירלל ואפ"כ
 לל ידיע סחתייתו כל סלין סניהם לפניו ולל דמי לחמייח
 וקיריל וסיע' דצפרי' סלעולס ססיטי כיכר ידוע: עוד סקסה
 מרצלי סתוק' עלמן לעיל סכסצו דלל דחייסי' דלמל' וסחר
 ישראל חסי' סגון סיכול לחסוצ סכך סל כצלה דקידרה וסחר
 להג"ס דצפילך כחכוותי עכ"ל ולי' דענל מלי קוקי' דסחס
 מני סגוי ומכוי' כגוצו ולערוס את סרוקס להלחל עלמו: עוד
 ח' מלי מייתי וסחול ארצ' דסלכי סחס דסיין ציוקר ולעולס
 ח"ו מוסק' ומסל כ"י להכסיל חלל סיכא דליכא פסידל
 חייח דחייסי' ומיש חרלי' מעט יין לל כ"ל דיין צמורייס מין
 צסחינו מינו ולי' מיהקר חלל צנתיכט טעס ורליהי מ"י סתומה
 על דצרי' מלוחת ס' הרלצ' ז"ל דכל דצד סלגוי לל הלפז
 צו אחר כ"ט ואין מוסעימיס חותן לקפילל חלל כיון דסכיח
 צהו טעמול חוקרים חוהן לעולס כ"י סלל יפרלו מולל דלח
 סלל יערצ למורייס חלל דצד מוסע מן סין סקור ואין דצדריס
 חל מוקס חדל דסניחל להרלצ'ד וקיעתו וסכתי סקסה לרי'
 חצן מ"גס וסרמזים דלל ס"ל חלי טעמל חן לו רליה להסיר
 מסמורייס ועוד מלן חייח לן דהרלי' ס"ל כסעמל דחרלצ'ד
 דלמל כהלמזים ורצו ז"ל ס"ל דלח צלסורי גויס צעיין כ"י
 ואדרצ'ל

שאלה ל"ט חלקים יענה זה שלום חסובי מחותמי חלוק
 היה כתבך הנחמד קבלתי ע"ש העבר צהיית
 טרוד מאורד ולא יבלתי להסי' צלרובה אך צלתי צקלרה וסלחתי
 לכעיר הירש לאומר סהצטר פסר ועתה סנה צלתי להסי' צ
 לידידי ככל אשר סאלח ח"ל:

מעשה צל לידי סה אחר סקסחטת סצתומה צצית גוי ורסנתתי
 על ל' חחר לצד וצ"ל סגיד סהך הערל סקור לסנים
ואחר צילתי רליתי צעזיעות עין סהוה מעור אחד ועוד סחמתי
לד סחלוד על לך סכרי סרסי' וסוה ומסחימות מרלסו לכופו
 כעסח לצטר חחר ומוכך כחיר לחמיר מלוותו סחצי' ס"ז
 צסס סגיה חרה עתה סחיל צקילוח חן לנו להסיר חס לל
 סיהיה ספרס גדול ופירס כחיר דלס לסחר הכצעים דומה נובט
 ולכצס חחר חוה דומה ציחל חן חן סומכין חלל חס לסחר הכצעים
 ח"ו דומה כלל חן סומכין חלי' צצ"ד סלין לפניו כל ספיקות
 וכ' ויס לחוס סלס חיה לפניו עוד ל' חחר גס לו ה' דומה
 חלל יס לדמות לע"ס צפי' פי' דרגים וכ' גס צצ"ד כרלה
 מרלסו לכופו סהוה סור ח' עכתי' כלע"ד דלכ"ע חן כחן צית מיוס
 ואף דצרי סחריה לל קייני חלל חדמיין ססומן סדימו ססומן
 סצקורקצן לסומן סצמקום חיצור סקורקצן דחלל כיון דלמרחל
 סיניו יסטר סייך למינר חן לל צקילוח צמללח חזותל
 כסחיל דמקיפין צריחל וכן צצטר סהרופל גרדו כיון סכסחנה
 מרליחו חן לל צקילוח וכוותיה אשכחי' צדירות סמונרלים
 צפי' דכדה ד"כ ע"ל וע"צ מני דצמללח דחזותל לל ח' צקילוח כוללו
 כי סחול דלמנר ר' יוחן סכונתי דרי' חני' גרמה לי דלל חזינל
 דמל וכן ר' זירל ורצה לל חזו דמל וסחתי' דרצ חסי דהוי יבי' צ
 קעים חמונל דלמנר כגון חלל דלל דענל צין חלי לחל' לל
 ויעי' לי למיחזי דמל חלל צמלתי דחלי' צמסחתי' צין צרוח
 צין צמסנעס חיד לי' למינר לל צקילוח דללהיה סחך
 סעניין חצדיקת סכין ודוחק למנר מוקס דחיל גזירה

צדק וזכר והכי נקמנו יפ"י רש"י זגמ' דקאומר דילמא נקום
 עון חולה לארץ הם עקורים ונקמנו דלכ"ע גלי ועוד דאי ק"ד
 דדוקא גבי אצרהם הואיל ונאמר לו צפירוט קלא יהיה לגוי
 גדול אלא צא"י ולא צמירל היכי יליף מניה חלה הוא דאינו
 עולה לו דילמא שאני גבי אצרהם דצפירוט חיתומה ולא וניהלל
 תלין ורש"י כתב לפיכך וכו' הואיל וקחזינן דהלינן צבל דצר
 תמונעו ולעיל נמי קאומר דילמא נקום עון חו"ל כנראה דספוקי
 נקסקא ליה וא"כ ע"כ. לאו אצרהם קא"י :

וראיתי להחכם השלם נר"ו שהקשה למחן דלומר שנות
 חו"ל עולי לשאר אינטי ומאי פריך ויליף מילתה
 ח"כ קשו קראי אהדדי דמאצרהם נקמנו " שנים לצד ומילתה
 כ' שנה עכ"ל ולע"ד אין מקום לקושי" זו דשפיר פריך ויליף
 מילתה דשאה כ' שנה ואצרהם החמיר על עצמו ולא ראה
 להתמתין עד כ' וצא"ת יכול היה דעד האידנא. לא חסיק לדעתיה
 דקרא יהירח הוא וצוה נפין כוונת רש"י צלומרו ויליף מילתה
 ששאה כ' שנה ולא נשא אחרת שנראה מיותר לומר ולא נשא
 אחרת אלא דבעי למימר דמנה ששאה אצרהם צ" שנים אין
 ראה כיון דאשכחן לימחך דלא נקיי עד כ' וצוואי דכתב
 רש"י ויליף מילתה ששאה עשרים נראה דכוונתו כי היכי דלא
 כינח והלא חף ימחך " שנים לחוד הוא דמתין כדברי התוס'
 ונתני כדשני צדוקי דצא ק"ל ששאה כ' ונתני כ' הנה שפוק
 נר"ו דר"ן רש"י הוא דלא כינח דמקשי ויליף מילתה הרה"ק
 חלא קשייה עשרים ועוד דשנות חו"ל אינן עולים וכו"ל קשי
 לן מנ"ל לרש"י הו וראיתי צדוקי ששאה ראה לדעתו דשנות
 חו"ל עולים וזה לשונו והא לא מיקתצו כלל דהא חזינן רובא
 דאינטי שפרי ורצין צמירל ולאחד נמי חלף שלל זכה להצנות
 מאשה אהת נהלה לו צעונס דירת חו"ל לפוטרו מפרי' עד כאן
 וכו"ל דכוונתו דכיון דכולם קוים צמירל זה ו"ש האי דאינטי
 צמירל ואין ראי' זו נקפקת לכחורין כי פלג ומאזני נקפטי
 לה' דיק מי סבוכו ורוב' להגין עליו נעונס דירת חו"ל או
 שאנוס הוא וא"א לו לגור קס ורצוה כאלה והא מיתורא דקרא
 ילפינן לה ומאי דקאומר לפוטרו מפריה ורציה לא ידענא מתיכא
 יליף לה אלא דלא כ"יפינן ליה אפי' צמילי כי היכי דלא כ"יפי
 אישיצת א"י דשאר אינטי ומ"ש עוד וגם כל אלו אמוראי דצבל
 דשקלו וטרו בולן לכני א"י רצי וטוונך די מיתות צ"ה דין
 וקור אמוראי ומככת קויה ומעשר צמנה אמאי שקלו וטרו
 אמוראי הא אפי' צא"י נמי לא נהיגי צמנה וספיר דקרא וכו'
 דאמרי צני צבל למילתייהו אליצא דצני א"י כדכתבו התוס'
 בצרכות דך נ"ו וצצת פרק קמא דף ע' עוד כתב ור' אצא
 צר צדי דאמר אי זכאי וכו"ל וצבל הוה לא ידענא ומאי ראה
 ראה החכם נר"ו צוה דאדצא מדקאומר אי זכאי הוה לי
 נקוייהא ש"ן דלא תלה צמשתו הרמקו"ו ואי דעתיה
 מדאמרי לי רבין נקיי אמתא וחוליד צני אש"ג דאין תלין
 צמירל ולא כ"יפינן אינטי ומיהו שפיר קאמרי דהא לא פקיד
 נוידי ודילמא נקוייהא הוא דלא זכה ומאחרת יצנה ואי
 נדפריך תלמודא מנייה שפיר קפריך דנקמנו דהא דמנח לא
 לא זכה להצנות לאו ונילחא היא כלל דאי ל"ה מאי נשני להו
 לרצין ועוד הא אמרינן צמילתי פרק דיני גירות דף ק"א כל
 סדר צבל הא דר צא"י וצויה לרצ יתודא דאמר כל העולה
 וצבל לא"י עוצר צעקה כדליתא קס וצכירה דף מ"ב ומ"ג
 עוד וז"ל ונה שלל עבלתה ש"ית חו"ל לאצרהם לפי שנתעבל
 ולא הלך לא ידענא מנ"ל וקרא כתיב וילך אצרהם כאשר
 דבר אליו ה' ומה שכתב עוד ואף אחר שצא לארץ חזר
 לתקונו שהרי צצרת צין הצהרים וכו"ל ועל זה נענש קשה
 ונאוד דודאי עפי' הדבור היה הכל כדאמרי צצ"ר שהפריחו
 וצין הצהרים והצילו לחרן ומ"ש עוד היה נר"ו וזה לשונו
 אדריצת קשיא לי על מחן דאמר דשנות חו"ל אינן עולים עון
 הנזין דאיכ' התיא אמתא דליתא לקמ"י דרצ נחמן ורצ נחמן
 צמירל הוה ואין דן האי דכא אס לא שיאמר דמא"י היתה
 וצאה למהצב דינא קמ"י דרצ נחמן ע"כ וצנחילתה כתיב ונה
 עכין שניטה אלל הר סיני דהתיא צאה ונחמת טענה הואי
 ואפי' תינח דדירת חו"ל גרמה ליה איזי הוה לא ניענשא כדאמרי
 לעיל דף ק"ד ע"ב ונכל חני נראה דדירת חו"ל אינה עולה
 אפי' לשאר אינטי כפ"ט"י דתלמודא וכן נראה סדרת הרמ"ק
 מדמיתיה בכולל כפייהא ונקוט ותיא פלגא דאין הכרע בצדדי
 ומאי ק"ל ומ"ש היה שפוק נר"ו לקי"ע את עצמו שנות
 פריה ורציה חוצת הגוף היא שנהגת צבל ונקום לא ידענא
 ונה זה קניינה כדעתו דודאי הכי הוא דנקום

הכי ניענש כיון דמפקד ומפינו צמירל דאי לאו דמפקיד לא
 הוה ניענש כדאמרי צא"ת דכיון דלא מיעקדא לא ניענשא
 חלה דלמרי' דאפי' אי נקיי אחריתי אפטר דלא מנטי ליה
 כיון דדר צמירל דעונס דירת חו"ל מונעת פרי צטן מוננו ומשום
 הכי לא כ"יפינן ליה לאינקובי אחריתי ומ"ש עוד אלא אין
 דצרי' אלו אמורים אלא צא"ת שיהי עקר ולא זכה להצנות
 עד שעלה לארץ שלא כאמר לו ואשך וכו"ל אלא צארן ומייתי
 לה שהשא כי היכי דלאצרהם לא היה זמן חו"ל ראי' לו כן
 לאחרים חלה הוא וכו' לא ידענא ומאי קאומר כיון דאצרהם
 עקר היה והצנחת ואשך וכו' צא"י דוקא מאי יליף מאצרהם
 שאני אצרהם דודאי עקר היה עודנו צמירל לאפוקי מאי דילפינו
 דאפי' צמירל דמפקדא לן בגוין חלה הוא ויכול לשמש כדברי
 הרמ"ק דאיכא אינטי דמולדי אפי' הכי הלינן וכן כששניתי
 צצית האקורים דאיכא. טובא דמולד' ואפי' אין עולים וראיתי
 צקובדרי' ה"ה נר"ו שהציא דצרי צבל ל"ל מיתו מתמיה על
 הקמ"ג שהקי' על סצרת האמורים דשנות חו"ל עולים לשאר
 אינטי מהא דאמרי' צירוסלמי ר"א צסס ר"ל וקץ " שנים
 לא שנים צמירל ותנא כן חלה הוא וכו' ומאי חולמא דירושלמי
 נגמ' דין יתירן ה"ה נר"ו דצרי' ראוים למי שאמרן פי חכם
 חן ועוד נלע"ד דהלמודא דידן איכא למידחי אמנסי צירוסלמי
 מוכח צהדיל מדקאמר ר"א צסס ר"ל וקץ " שנים לא שנים
 שצמירל והני כן חלה הוא וכו' דשנוה חולה לארץ אינן עולין
 אפי' לשאר אינטי דאי ק"ד צצרהם לחוד קאמר ומאי חידש
 לנו ר"א צסס ר"ל וקרא כ"ו צצורה כך הוא דצבלמא
 צצרייתא דידן דהני תרומיהו איכא למימר דתיק כיון דחזינן
 לאצרהם דלא עלתה לו דירת חו"ל ילפינן מיני' לשאר אינטי
 לענין חלהם אצל ר"א צסס ר"ל ומאי קמאמרן לן ועוד דאמר
 ותני חלה הוא וכו' ונקמנו דמייתי. קייעתא לדצרי' ר"א צסס ר"ל ואי
 ק"ד דצצרהם מיירי ולא לשאר אינטי קייעתא למה לי וקרא
 י"ל הוא אלא ע"כ ר"ל אשמועינן דשנות חו"ל אינן עולין
 אפי' לשאר אינטי ומייתי קייעתא מדצרייתא דילפינן מאצרהם
 מיתורא דקרא כדכתיבנא וראיתי לה"ה נר"ו שכתב וזה לשונו
 לפי דצרי רצינו מייס מוכרח דק"ל נמי דאצרהם דוקא דמתיתין
 וצרייהו וצרי תלמודא דשקל וטרי דצין זה מיירי גם צמנה
 הוה שרי' כיון דאין ישיצת א"י אהיכא מנז"ה איכ' אין לומר
 דעון חו"ל גורס עכ"ל ואי הנה על החכם נר"ו מאי ענין
 זמן רצינו מייס לזמן תלמודא הנה על החכם נר"ו ואף דצמנה
 רצינו מייס אליציה לא אמרי' דירת חו"ל גרמה אפי' אצרהם
 לאו דוקא ומאי דתימא לן טפי היינו התיא סצרה דמייתי כי
 צסס ר"י ז"ל דאם עלה ומחירל לא עלה לו כל מה שדר צמירל
 לחולי צכוכה ארץ יצנה וצמטי ניחא מאי דקשיא לן אמנן
 דאמר דשנות חו"ל אינן עולין לשום אדם אמאי לא אמרינן
 נעונס דירת חו"ל הוא שלל זכה להצנות מאשה זו
 דאש"ג דאיכא למימר דששני הב"א דצא"ת אחרת נמי עונו צו
 ומאי תחגי ליה אפי' שפיר טפי להאי קצרה דכיון דעלה לא"י
 הימים הראשונים זבלו זא לא"ה לא ודיקא נמי הכי לישנא
 דאינו עולה לו רצונו לומר להמנין שהוה מונע צצואו לארץ:
ומדברי התוס' לקמן צ"ה לצ"ה נקמנו דק"ל שצמירל נמי
 יוליא ויתן כהוצה ומדנקשי אצרהם דנפשייהו דאף
 צצאה ונחמת טענה מישינן לשמא עיניה נהנה צאחר מההוא
 דקוף פרקין דכופין ואי ק"ד דצמירל לא כ"יפינן מאי קשיא
 לה הנה צמירל מיירי וצדקשא " שנים ולמה לאו לרחוק
 כפשייהו דמיירי ציס לו צנים מאשה אחרת ואח"כ נכתלקל
 אס ד"ל דעויזדא דר"י דלקמן צא"י הית מ"מ קיסרי צמירל
 הוה כדאמרי' פ"ק דנגילה קיסרי וז' אינטי'א שלפין ואף דהתם
 נקמנו דתי' קיסרי הוה מדקאמר קיסרי צה אדום נקמנו דאיכא
 אחריתא מ"מ צדוכתי אחריתי נקמנו דאף קיסרי דהבא היינו
 קיסרי הקמוכה לא"י חו"ל היא ואין להאריך גם אדמוקי להאי
 דהוא אחר מייס צדלית ליה צצין מאחריתא לוקמי צמירל אס
 ד"ל ר' חני צא"י הוה אינו נקפיק ואשך דצכתי' איכא קלת
 ראה דק"ל לצרי"ף דצמירל נמי יוליא ויתן כהוצ' מדקא נשני
 דר' חני לא תיקשי אמסנה אחרונה דמיירי צשהה " שנים ושאי
 איכא דצבל קטעין ומתיכא דלא קטעין ולא קממטי דהכא צמירל
 מיירי דמיכא לא כ"יפינן ליה אלא ד"ל דשאה שפיר טפי
 נשני דאפי' צא"י מיירי אלא דהוא אמר מניה דנקמנו היינו
 דהא לאשמועינן לאפוקי דלית ליה צצין דלא אדירכר כלל
 וגם הוא דומק לומר שאמר כך נכתלקל:

וראיתי התוס' ובימוקי יוסף דמוקמי הא דלקמן צ"ה לו
 צנים

כנים קשיח לן דאיכ אמאי יתן כתובה דהא כיון דכבר אית ליה זנין. ותו איהו נמי לא מיעבד ולא מיעבש כדאמרין גבי ידעה והיינו דקא מתרלי ההוא; באומרים וי"ל קלה דביון דיש לו זניכ אין להלות וכו' אלא איה לן. למינור איהו דלא זכיל ואפשר הכיון דאית זיה משום הא דרבי יאשיע צוקר זרע זרעך צדידיה תלין והיינו תיבת קלת דקאמרי התוספות; וכיל מדפסיק תריף לקמן הילכתא דכופין ואפי' צשוטים וקא קתים ולא פליג מידי קי"ו לא סנא צארץ או צחיל וקלת דמדומי ראייה מדקאמר ועבדין זה עוצדא וגם צה"ג שהציא הונדכי שכתב והיבא דאית ליה זניס מלשה אחרת והיא לית לה זנין וכו' ונראה ג"כ דקצירא ליה דאין חיבור זין ארץ וחור"ל אחי מילתא אצל הונדכי דעהו דצחור"ל לא כייפין בדכחצ צהדי' אלא דיי"ל קלת אמאי דקאמר ההם סבן מלא צסם ר"י זן שמואל והוא ר"י הזקן צעל תמוס' ואכן דייקין לבעל מהתמוס' דלא שאני להו זין ארץ לחור"ל גם מהשקפה רגומיה שהציא בהגהות מרדכי ונזכר דק"ל דאפי' צחור"ל כייפי' ומה שרלה המרדכי דלבעל לעשות לה סמוכין מההיא דפרק חזקת הנהיגים מיום שחרב ציהמיק דין הוא סגגזור על עצמיתו שלא לישא אשה וכו' כדן כתבו תמוס' דמיירי צסקיים פריה ורביה: והנה למד כופין י"ט לרקק צכ"ד חס יבול לגרסה כיון שנשבע לה על ככה והשבעות חלה מיגו דחלה אחריכא דהיא בת זניס איה השהח דללו בת זניס איה דקיי"ל דשבעות חלה צכולל אפי' אדצר מלוה היבא דהוא צצב ואל תעשה ומהתימא מהחכם הפי"ק נר"ו סכ' זה לטונו חדא דהא קי"ל השבעות חייבא עיי' כולל וכו' ועוד כהצו הפוסקים דחייבא נמי אדצר מלוה היבא דהוא צשו"א"ה עכ"ל נראה מדבריו דצכולל אפי' לעבור על מלוה לית או צשו"א"ה אפי' צפני עלמו צתרווייהו חיי"ל והא ליתא מדקאמר צירושלמי שלא לאכול ונ"ה דלא חלה השבעות וכן בגמ' דידן האומר ישיבת קובה עלי צשבעה מחויב לישב צקובה דלא חלה אפי' דהוא צשו"א"ה אלא תרתי צצנין כולל ונלוה עשה לאפוקי מלוה לית דאפי' צכולל לא חיי"ל וכי"כ הפוסקים ז"ל: וצ"ד אין אנו לריבס לוח צשבעות שלא לגרסה דמדברין איה דמדא"ו אין מחויב לגרסה שלא צמדברי איה מוהר"ע ז"ל לא משמע הכי ואפי' צשבעות אלא לישא חסרה עליה נמי נראה דחיי"ל שלא צכולל דהוי מדרש חכמי' דאין כהוצ' מפורש צתורה סילטרך האדם לישא אשה על אשהו כיון שיכולה להוליד אלא דמחמת עונש הוא דלא זכה להצנות ומנה ויעשה דרך צקשה לשמים ואף דילפי' לה מקרא דצצרתם מידי מדרש חכמים לא נפקא וכבר כתבו הפוסקים דצמדדרש חכמים חלה השבעות שפיר אפי' צפני עלמה ועוד דאין זה נשבע לצט"ל א"ת המלוה כיון שמתנה' צשבעותו שלא לישא אחרת צלי דעתה ורלונו ואיפשר שהתרלה כהאצתות לצבעילין: אלא שהק' ע"ז מהא דהציא הרב צ"י צסם השוכנת רצ"ץ ק"י ר"ל מלמד שצבע שחס לא יפרעוהו הך ו' צשבעות שלא לינווד לנערים וכהצ דהשבעות חלה דלחו עליה ידיה רמיא וכו' ותפי"ק ליה דליה לצט"ל א"ת המלוה כיון דחס יפרעוהו ימנד ונראה דדמיא להא דאומרין קונס שאיני נחמי' לך חס ופשה אני עפי' אצא ואצ"ד דיפר אפי' דל"ל לא תעשה ולא תחפור כיון דעיקר כדדה עליה ידיה אפי' דהוליד ליה ליה צהכאי מלי מיעבד הכי נמי כיון דעיקר צשבעותו איה לעקור דצר מה"ת דהיינו שלא ללמד לנערים אפי' דתלה לה צתה"י דחס לא יפרעו לו לאפוקי צכ"ד דמעיקרא אין כאן לעקור דצר מה"ת דעיקר צשבעותו היינו שלא לישא אשה אחרת צלהי רלונה אלא יפייסנה ואח"כ ישא ואף שאפשר שלא תחפייס וכמלא נצט"ל א"ת המלוה ממי מעיקרא אין כאן לצט"ל א"ת המלוה כיון דיכול לפייסה וכעין אותה שאמרו צפי' זהב דניא צפולגתא דרב וסמואל צאוור על מנת שאין לך עלי אוכא וסמואל אמר אלא דאמרי אפי' לרימי ע"כ ל"ק רימי ההם אלא דודאי קפיקר אצל הכא מי יימר דקא עקר ולכאורה נראה דכייפין ליה אף שהא נשבע שלא לגרסה צלהי רלונה כיון דחס התרלה איה ליהא לשבעות כולל כי הא דאמרי' פי' אלו נעדות דף מ' ג"י איה דמקסיין ליהי עשה ולידחי לית דמי"צי לצחור"ל ומשכין כי אמרתי איהי לא צעינא ליה מי איתא לעשה כולל ופירש קי"ו וכיון דצקל כדמה צשתא נמי דחין ליה צעבי"ח אף דלא אמרתי איהי לא כייפין להרווייהו חס דמפרשי' נראה לכאורה דלא כייפין דכתב צשתא נמי מלנודין אורה לומר שאינה רולה לאו דוקא דעב דצנתני' קתמא קתני אכ היתה אשה שאינה ראהי לו אינו רשאי לקיימה ושמע אפי' חס איה

רולה צו: ועוד דאינו רשאי קאמר אלא דיש לדחנ' דשא"ל תחס דעיקר העשה קל הוא לאפוקי הכא דעיקר לאו דלא יחל חמיר הוא: ועוד י"ל דלי"ד דצשלמא צלו"כ דמתצדח איעבא הוי' למינור דלא לידי עשה לליה שרי- לית חמיר וון העשה אלא מדמוך גדילים ללמד ופשתים הוא דגמריין דארי' עשה ודחי' ליה אית לן למינור דוקא כי תחס אצל היכי דקיל העשה לא דחי' הל"ה והיינו צתר דגלי קרא ולו תהיה לאקת דאי' ללו חכי לא הוא לן לפנגי' מנפסין משום דקדיא חטו כל עשה לאו קיל מליה ופסי' דחי איה עשה קל נמי דחי וכאווה סצרא דצעינן למינור צפי"ק דיצמיה צשיטת עליה דאפי"ו ליה שיש צו-פרת יצא עשה קל וידחחו דמה לי אקורא רצא או אקורא זוטא כיון שאף האקור תקטן גדול הוא מן העשה הא צעודא דידן דאקור' ונקום ליה דצל יחל דחל אמנות עשה דפורי' לא מלי' למיעבר עליה משום האי טעמא עוד היה נראה לפרס ריהטא דכופין מהא דאמרי' צפי' מי שחמו דף ע"ד ע"צ על מנה שתחני לי מלתי"כ ז"ו כתנה צעבי"ח איהו מגורשת וילפינן לה מהא דשילתי ערכין דתיקן חלל שיתא חולש ועוהיו ללשכה מדאילטרין חלל להקן שומע מינה דצבעלמא נתינה צעבי"ח לא שמה נתינה ה"כ כיון דמגרש צעבי"ח אינו צכולל צשבעותו שנשבע שלא לגרש וכד מצינוה שפיר אשכחח דלא דמי דהא כופין אורו עד שיאמר רולה אני דאי' ללו חכי' לא הוי ג"ט וכיון דאיתי' נוגרשה עבי"ח לדידה נגרש קרינן לה: **וראייתי** להריצ' ס"י ליה סכ' כיון סכלל צשבעותו נסים שאינו מלווה עליהן כגון עקרת חקנה וכו' ומיגו דחיי"ל קצלתו על אהון נסים חיי"ל נמי על אותן הנסים שהוא מלווה עליהן וכו' דהוא ליה כנשבע שלא לאכול צליני פקחים לא מלה ולא פירות וכו': וקשיא לי דודאי לא היתה בוכיה על אותן הנסים שאינו ראויות לילד כיון שזולת צשבעותו נמי היה אקור צהון מדית כוכחצ הרמזים פיק ר"ו מתי' אקשות דומיא דנשבע שלא לאכול ואכל צצלוה דפטור למאן דק"ל ואף למאן דמחייב צאכל צצלוה היינו משום דשפיר מיקרי אכילה אלא דאריה הוא דרביע עליה אצל הכא דצשבעותו איה לאנתא אשהו שלא לישא אחרת עליה היינו צאווהן שחור רשאי ליקח דוקא שמתן תסירא אשהו שלא ישא אמת ומנחה לא צחור' שאפי' חס תהרלה איה אקור לו ליקח אותן דומיא דהיו מקרצין צו לישא א"ת צה אחותו ואמר קונס שהיא נתינה לי דלא כתבין זה אלא לשם אקשות שהפלירו צו וכו' צמקצ' צצצרו שיאכל עמו ואמר קונס לציתך שאני נכנס טיפה לונן שאני טועם שמויהר ליכנס לציתו וכו' ולא כתבין זה אלא לשם אכילה ושהיה ולא דמי לאומר קונס אכילה עלי צליני פקח דמיגו דאקור צפירות וצשאר דצרי רשות דאקור נמי צמלה דההם ודאי הכל צכולל ואף לא להאומר קונס פרה שאני חורש צה שצביא חרץ ז"ל להזיל עלמו מקוש" סכנגדו חלוק עליו חרץ חסדאי ז"ל צקי' שליח דשאני תחס דאף דהוא איד דרבו לחורש חרי' אמר שאיני חורש צה ואמדינן דעתיה דכיון שנתכנס עליו שלא לר"ה להשאיל לו פרתו אקור הנחתה עליו צכל אוסן עימה אצל הכא צמאי דקמן שלא כתבין אלא להפיס - דעה אשהו שלא ישא אחרת עליה ודאי צאווהן שרשאי לקחת איה דעתו דמה לו לישבע על אהון רשאי לקחת חרי' ומושבע ועינור ומר קיני. ואין לומר דכיון דמלי' ליכקובינהו ולינכס איהתא בת זניס לא מיקרי אקורות לו דהא צרישא צעי' לאיכקובי' אחי דבת זניס וכל זמן דלא נקיז צה זניס לא נולי' למינכס להנהו דלחו צה זניס כדאי' צקוטה פי' ארוכה דף כ"ו חרובא סקשא עקרה וזקנה ואין לו אשה וזניס מעיקרא לא קשות ולא נטולות כהוצ' ד' אליעזר אומר יבול הוא לישא אחרת ולפרות ולרצוה הינונה ופקק הרמזים פי' מהלי' קוטה דלא' בריא סימ דכל זמן דאין לו אשה וזניס אלו הנסים שאין ראויות לילד דין נשים האקורות אית להו לגבי' ידיה ואכן האין ניקוס וכינוח השהח דעלייהו אשהבע דהא עד האידנא לא נקיז להו ולצתה דיכנס תו ליבא שבעות ושוצ ראיתי צחרב הגדול ומהר"ע חלק צ' ס"י מ"ז עמד צקלת מהאומר ואפשר דצלשון סוס אשה מיוחדת להשמיס מרצין אפי' חכי' לאפוקי כ"ד דליהא להאי לישאל לא שיק דא דריצ"ט:

חזינו רוצה לדיכוי שפרין ורצין צחיל ולחמד וני אלף שלח זכה להצנות וכו' מצוה דמילתא דלא סכיחא הוא: ואין לווער דמיעוטא דסכיחא הוא וזהו ליה לאהנוי דהא מהס נדוני לה לאיילוכיה ואיילוכיה מילתא דלא סכיחא היא דלא אמרינן מהו ליה לאהנוי צאייילוכיה דהא הוא נקח טעות היכא דלא הכיר זה כרמנן צכתוצות דף ק' דאיילוכיה אין לה כהוצה ולא מיצעיל להראצ'ד דאין לה תוספת אלא אפי' להרי"ף והקמנז'ס דקצירא לאו דאיה לה תוספת היינו משום דנקתמוא אמרי' צחיצת ציאה חקני לה כל זמן שלא התנה צפירוש הא מיהא וודו דלאו מילתא דסכיחא הוא אלא נקח טעות וזהו ליכא מאן דפליג וזהו דממחיתא דרב מהרי"ל ז"ל אמילא הילכתא כוונתיה דרב ולא מטעמייה דכיון דאמרי' איהו הוא דלא זכי ליכא למימר דאדעתא דסכי' לא אשקצב דודאי אשתצב על ונה פך כי היכא דמחייב' ליה למיחצ כתוצה ולא מני' למימר דאדעתא דהכי לא נקתחיד אלא שיש לצעל דין לחלוק ולומר דשאי היקורא מנומנא דצמנון איכא למימר דלנה ליוק אצל היכא דהוא לצעל מלות עשה דאי לאו אחאי דעתא אשתצב ועוד דשאי כתוצה דכיון דנקוהין גמורין נינהו כבר זכתה צונה ומלחתי' דתקינו ר' רבן ומאי דכתיב ליה איהו מני כיון דלאו נקום לתא גידה הוא דמפקינן לה אלא נקום לתא דיריה מחריב ליתן לה כל ומאי דכתיב לה אצל לענין שלא לישא אחרת אמרינן דעתיה דאי הוה ידע דלא תלד אף אם הוא משום דאיהו הוא דלא זכה לא הוה משתצב הכי וכן כהז מהרי"ס אלשיך ז"ל: איצירא דהא דכתב הרב ז"ל דאי הוה מילתא דלא סכיחא פשיטא ליה דמותר: אכן צעניתי'ן מקפקא לן דאדרצא כיון דלא סכיחא הוה ליה כקונס שאני נתנה לפלוגי ונעשה קופר דאין פותחין לו צחכי כיון דלא סכיחא ואף אם היה מועלה על לבו צחותה טעה שאפשר שיעשה פלוגי קופר ~~לדידה ויהי' מילידור כתיב' הרא"ש והקוגר ושאר הנופטים~~ הכא מני דכוותיה אפי' דהיה מועלה על לבו דאפשר שלא תלד צ' שנים לא היה מונע מלישצב שלא לישא אחרת כיון דלא סכיחא וכו' מהרי"ט הביאו החכם הפוסק כר"ו: וכו' עור כר"ו וז"ל ויש דאדרצא כל ונילתא וכו' אינו ענין לנדר דהכא חושש הרבה ומאוד ומקתמוא אדעתא דהכי לא נשצב עכ"ל ויש לצעל דין לחלוק ולומר וניל דהוא חושש הרבה ומאוד ולא חשש ליה נשצב ואי משום שצא לפלוגי היום הזה ליקח רשות לישא אחרת היינו נולד דאין פותחין צו דאפי' דאמר חיבו הייתי יודע שיעשה קופר או הציח צחכי' לא הייתי נודר והוא חושש עתה הרבה ומאוד שחיי צא לפלוגי לחתיר לו כדרו אפי' לא סרינן ליה כדריה צחכי' ומשום דאין אמרינן דעת' שאפי' אם היה חושב צדעמו צענת קודר אפשר שפלוגי יעשה קופר ויאטרך לו אפי' היה נודר כיון שהדבר אינו סכיח ואין כאן נדר טעות צכ"ד מני אמרינן דעתיה שאפילו היא חושב צענת השצובת אפשר שלא תלד או לא יחל לה אורח כנשים על כ"ו היה נשצב כיון דהוא דבר דלא סכיח אם לא שאלאמר דחולי הלז שאין לה אורח כנשים היה כך קודם שנקשה דלאו לא מן גמס הזה נגעו זה אלא משום נקח טעות נגעו זה:

וימי' ש עוד הפוסק כר"ו וז"ל ועוד כיון דמיעקרא לא אסיק אדעתיה ואיך כאמר דלא מייש כיון דמיעקרא אינו יודע שיצא דבר כזה והתם שאני דמיעקרא יודע ואסיק אדעתיה אלא דמקום דלא סכיח אינו חושש לו אצל צכ"ד מיעקרא לא עלה על דעתו דבר זה כי היכי דמינא דמקום דלא סכיח לא יחל חושש לו אלו דבריו ואין צהם הכרע דהתם מני מרי עיווד ולווח אינו הייתי יודע שפלוגי יעשה קופר לא הייתי נודר אפי' אין מחרינן לו הכי מני אפי' דעתה הוא אומר חיבו היה יודע צודאי שלא יחל לה אורח כנשים לא היה נשצב אמרינן דעתיה דצענת השצובת אפי' דהיו אמרי'ס לו אפשר שלא יחל לה אורח כנשים דאעו ליכא איתתא דלית לה אורח כנשים אפי' היה נשצב ולא היה חושש לזה כיון דלא סכיח והיינו דומיא דנוילד:

וימי' ש עוד כר"ו להשיב על דברי מהרי"ל היותו מצוי ראה לכתור עכ"ו מההיא דפ' צ"ס נטולה אפי' מן היהודים ונהו ליצם לפירוש ר"י' והתוס' וז"ל איני רואה ראייה זו כלל דלעולם דדבר דלא אסיק אדעתיה צודאי דיכול לומר אדעתא דהכי לא נשצבתי וההיא דנטולה אפי' וכו' היינו טענא משום שגדרה צפירוש שלא הצעל לקום אדם וכו' אצל היכא שצניקר השצובת מני למימר אדעתא דהכי לא נשצבתי שנקתרה השצובת

מיעקרא משום דלא אסיק אדעתיה וכו' צודאי דלא חלה עכ"ל וכתב שכן נאלא אח"כ צמותר"ט: ולפי' ראיית מהרי"ל כוונה היא דכי היכא דהתם אפי' דלא אסיק אדעתיה דמית צעל דהא כופין אותו ואפי' אסיקא ליה ולא אמרי' כיון דלא אסיקא אדעתה מיהת הצעל אדעתה דמית הצעל לא נדרה והשתא דמיה. הצעל האת מותרת ליצם אפי' שאמרה מן היהודים ולא הוילאה את היצם הכא צשאלתי' מני נשצב שלא ישא אחרת עליה ולא הוילא צעלא יחל לה אורח כנשים אלא דצעינן למימר דאי היה ידע צחותה טעה שלא יחל לה אורח כנשים לא היה נשצב התם מני מינא חיבו היתה יודעת שתפול לפני היצם לא היתה נודרה נטולה אפי' מן היהודים שצכללם גם היצם אלא היתה נוניאיתו מן הצכלל או לא היתה נודרת כל עיקר: ונהו ששצי' ראייה מדברי התוס' שצכלל יהודים ככנס היצם ודאי כן הוא אלא דאמרי' אי קיד דהיכא דלא מקקא אדעתה מותרת הכי מינא כיון דלא אסיקא אדעתה דמית צעל צלל צנים תהא מותרת: עוד ראייה ליה' כר"ו ש' וז"ל ראייה למתרחש צקוק ס' ג' וכו' ואפי' צעניתי' דמיקא לי טוצא לומר דבר זה דכיון דצדכר דלא סכיח ומאי דאמרי' דמני' לומר אדעתא דהכי לא נשצבתי היינו שאין צכלל אורה שצובת אורו דבר דלא סכיח אם כן ומאי איכפת לן אי ליכא אומדנא וכו' דנחי דהיה נשצב אצל ניוו לא אסיק אדעתיה ולא נשצב עליו עכ"ל:

וימי' ש העייר מלחתי און להרצ מותרת'ס צחרצב כדרי'ס דף כ"ז אמתליתין כדרי' אונקין דדירו חצרו שיכל אללו וכו' ונקשה התם מהא דהבן הרי זה גיעך ועכשיו אם לא צאתי ומכאן ועד י"צ חודש הרי זה גט ואמאי והא מייכס איתכס אמרי' שאני התם דאי הוה ידע דמיה מן לאלתר גמר ויהצ גיעא. וראיתי להרב הגדול מהרי"ט צחי'ל ס' קי"ח שדחה דברי מהרי"ל ז"ל וז"ל ואפי' שלעניד נראה דלעולם גצי יצנה אין לומר דלא מקקה דעתה דמית צעל שזו אחת נחמנש נשים שאין כחנות וכו': ולפי' אני העייר אין נשס קתירה לא מיעע' לדברי הרמב"ם ז"ל ה' גרוסין פ"ז דקצר דאפילו יצנה שיהא אחרתה אינה מועידת דחוקתן שונאת זלו' אף דליכא טענא דלנה אלא אפי' לפישי' ס' טענא דיריאה סימות יצנה שאני התם דלענה דגופא הוא כדכ' רש"י גצי צעי' דמותרת הצאה לאחר ומכאן ואפי' אם תיל דלאו משום לערא דגופא הוא שאני התם דמדינא אהתא לא מהימנא וכולהו נפי' פקולין לעדות אלא משום עיגונא דאתתא הימנינהו רצון והנינו היכי דליכא למיחש לקלוקולא אצל היכא. דאיכא לניחש ואפילו צחששא רחוקה לא מהימנא. דעב דאמרינן ריש פרק ד' אחין ומייתא לה הרב ז"ל לקנן דלמיתא דחרי לא מיישינן והכא אמרי' דיצנתא אינה מועידת ומיירי אפי' צדאית לה צנים וליכא למימר טענא משום לא פלוג רצון כדכ' הרב מגי' צפ"ז מהל' גירוסין אליצא דרש"י דמורה מני צימתה שיהא אחרתה שאינה מציאה את גיעה דשאני התם דמילתא דליש היא דתהוי יצנתא אחרתה כדאמרי' צצרכות פ' כ"ל מוצרכין דף ויד דקרו רצון מקורא ועד צחששא ולא אשכחו צר מצנת' רצון חקדל וכו' ואף דהתם אינאו הו' כהנתי נראה דאף צלל כהני וכהנתי לא סכיחא מילתא ועכ"פ לא סכיח מיקרי לגצי כל יצנות דעלנוא אצל צנים ודאי מילתא דסכיחא הוא דהא רוב נשים מתעצרות ויולדות ומיעוטא אין יולדות ואין יקום ונגזור רוצא אעו מיעוטא ועוד דשאני התם כיון דאפשר דההוי לה לרה ואז ודאי לא מרחמנה לה אפי' דלא סכיח אמרי' דמאי דקונקדהא היינו טענא דמכוונא השתא לקלוקולא אצל ונקתמוא אמרי' דלא נקקה אדעתה דמית צעל דאיתא צכל דהוא ניחא לה ואי קליק אדעתא דמית צעל לא הוה נדרה למיקר נפשה איצמה ואפי' דאית לה כעס עמו כדאמרי' ציצנות דף קי"ח צמנכה גט לאשקו ואפי' צמקום קטטה דאין חצין לאדם שלא צפיו ועכ"ל כן לפירשי' דטענא דלא מהימנא יצנה משום דמקקא אדעתה דלמא מית צעלה וקס' מההיא דאמרי' פ"ק דיונא אמאי דקאמר רבי יאדא אף אשס אחרת ונתקינן לו טנא טמות אשהו ורצון מיתה לא סכיחא אלא ע"כ כדאמרינן דאפי' דמקקא רחוקה היא לא הימננה רצון: אלא צנתוס' פ' ד' אחין דף כ"ז ראייה דלעולם לנתייה דחד מיישינן לזמן מרובה אצל לזמן מועט לא מיישינן אפי' לנתייה דחד וליק הא דאמרי' צפרק ראי' פותחין דמיתה נוילד הוא דרתן ואציר'ס כרי' הו' כדכתיב קרא כי מנהו כל האנשים מנצקקים וכולי אלא דיי'ל אמאי דאמרי' מני ~~דא~~ לקמיה

לקמיה קונס שחכי נוסח לפנוכית שאציה רע ואמרנו לו ונת ומקשו זגמי מה כולד הוא וזין לרצ הוכח וזין לרי יוחנן כולד הוא ואף דהתם הוא אפי' לזמן מרובה דהא לא נפרש דמייירי זמון מועט:

ועיד אמרי בהשקפה שפלו דף ע"ט ולד בהמת מלוג לבעל ולד שפחה מלוג לאשה חכניה בן אחי ר' יהושע אומר אף ולד שפחה מלוג לבעל ומפרש טעמא דחכניה מקום דלוגיה לא חייסין וקאמר שמואל הלכה כחכניה קמנע מנה דל"ח אפי' לוגיה דחד ואפילו לזמן מרובה ובההיא דריש ד' אחין פסקו הפוסקים דהלכה היא וקשיא הלכההא אהלכההא וי"ל דלעולם ליה לוגיה דחד ודאי דלרצעה אחין לפוס מאי דקליק' לדעתין ודמיה בעלמא היא ללא הפסוק דיש זיקה ואין קי"ל כרי' בן בתירה דיש זיקה ולקושטא דמילתא ליה אפי' לוגיה דחד ואפי' לזמן מרובה והתוס' למלי דקליק' לדעתין מקשו ועדיין קשה מהא דאמרי' בהמגרש דף פ"ה אהא דבעא מיניה רבא ורצ כחזון חזן מבעל אחוה מהו ובעי למפסג' מחזן לבעד וגוי וקאמר רבא גיירות לא סכיח מיתה סכיחא וכיח התוס' פ' כל הגט דאפי' לרי מאיר חייסין לוגיה דחד לזמן מרובה ומייתי' הא דלעיל אפי' דיש לדמות הא דלעיל לוגיה כיון דממילא אחיה קרי לה סכיחא לגבי גיירות דבעט' הליא מינ' התוס' הוכיחו צמיקור דמיתה לזמן מרובה חייסין וקשיא הא דרי"א דנדרי' וההיא דשפחה מלוג אלא דההיא דשפחה מלוג י' לדחוק ולומר דכיון דלרצא דקיי"ל כוותיה ידו עדיפא מידה להכי ליה למיתה א"ל דאי הכי הוה נו"ל למימר כד מקשה זגמי מאי זינייהו וקאמר לטומר יבס יבסקימ' למשפחה מלוג נמי וי"ל דודאי אין האדם חי לעולם ולזמן רב מאוד מיתה סכיח' אס דליכיל מאן לימא לן דלאוההא מיייתא צרישא דילמא בעלת הגט מיייתא צרישא מינ' כל כך הוא סכיח שמתות אחותה כמוה לימים רבים ולהכי איפשר דגיטא פקול לאפקוקי היא דפ' ר"א דודאי אין דרבו להמתין מלישא אשה כיכ זמן רב עד שימות אציה ושמואל ימות הוא קודם ואפי' אי הוה נפקי' לדעתיה דאפשר בימות אציה האשקא קודם היא נודר לאפקוקי' הכא זיננה דודאי לא אפקה לדעתה שימות בעל קודם שכוליד ומנו כדאמרי' זגמי מי' מקשה לדעתה דמיה בעל ונפלה קמי יבס ופשיט דלא מפקה לדעתה וההיא דחמץ כשים אין מצינו שחיי' כדכתיבנא והדרה ראייה מוהרי"ן לז לדוכתה ותוהו אפי' על הרב מוהרי"ם ח"ד ר"א לדמות דברי מוהריצ"ל דצדדיא קאמר זגמי מי' מקשה כו' ופשוט דלא מקשה כו' ואין כיקום ונימא דמקשה ודבריו ז"ל כראים לבעיות דעתי דוחק ולישנא דגמרא לא משמע כוותיה עוד י' לפקפק דלא ליהא לדעתיה דהכי לא אשתבע כלל כיון דלאו צדידיה לחודיה תליא מילתא אלא אף צדידה נמי מהא דכתבו התוס' סוף פרק הגוזל קמא דף ק"י ובכתובות פ' נערה דף מ"ז גבי יצוה שפלה לפני מוכה שחין לא התיבס וגבי כתב לה פירות כפות וכלים שיבואו עמה מניית אציה כו' וזה ודאי תשובה נכחה למיש' הראש' בהשקפה ואחריו החזיק דרי' קולון בעצמו למשדוכה ובנדב לתמונ' מיוון ואחיה הרגיל קטעה עם צמו יעו"ש והא ודא' תייתא תיובתיה דרוב פוסקים אחרונים המדברים בענין אדעתיה דהכי לא נדר דלא אורי' הכי אלא כשהדבר תלוי בדעתו לחד אצל כשהציוו ומציעו להנאחו על דעתו לאו צדידת נודר לחד תליא מילתא אפי' קוב ראייה בגוף השבות הסליח ז"ל כלל ליד שהציוו צמ' דיי ז"ל ג' הליקום דיימה נדון טפו להנך דברים דאמרי' בהו אומרנא ובזמנה שכל הדברים שהציוו ז"ל ימטר' ומצחה וכותב נכסיו לבנו ולבשתי ומי שהנך צנו למיהו ועוד דר' נבאה לא דמו לבדון הרב ז"ל דמנאו צמותן לחד תליא מילתא לאפקוקי צדידוכין שמואל נדון הראש' שהדבר תלוי צדידה סכיח' ונאן חבים כהראש' ז"ל וכיון שציעי' חמתו גרחה לדון כך אף שאין ראייהו וכריעיה אליו בשנוע הא מיתה הצי' דלא לאוסיק' עלה צאומדנות אחרות ועוד כלעיד דמילתא השצועה כיון דלי' יחזי ליה אמתא אי' לאו דמשקבע דמי למאי שכתב דרי' קענן רס"ל צמס המיחוקת דאם נשבע לדור צמקום שכשא אשה אע"פ שע"י ממשכל ומכבוד ארי' חלה שצועתו כיון דלא היו נותנים לו אשה אלא עד שקבע כן וכו' ואין לומר דהשקפה נמי הא לא מתיקיים המלוות כיון שבעצמו שלא לישא אחרת עליו חטו ודאי הוא חלה תלך בעשה שבעצמו ספק הוא ובכולהו כמי איכא לפסקוי' כי האי שפיעט' דליה יחזי ליי איכס' צרת' אי' לא אשתבע הכי י' דלא תיקשי' הא דאמרי' אין פוחזין

כנולד שכראה קותר למאי דאמרי' כל לונקא דלא סכיח לא אסיק לדעתיה ונראה דנדרים וצוועות כיון דמי' חלו דזה שהמר קונס שאני נוסח לפנוכית שאני נהנה לפלוגי או לזית זה שאני נכנס דתומי' חל האיסקר ונאכסר לפלוגי וצדידת פלוגי אף שאח"כ נעשה סיפור או הצית ציהיכי' לא מחכי ליה לעקור הדר מיעיקרו ולעשותו ככלר טעות ע"י דאפי' אי הוה נפקי' לדעתיה דההיא שפחה דאפשר שיעשה קופר ע"י הוה נודר כיון דלא סכיח אצל זנוי שצא להתחייב צא"ו דבר ואח"כ אירע לונס שבעשה שפחה צא לחייבו לעשות הדבר ההוא הכי האונס לפניו אין צנו כח לחייבו צו וכן אמת דלמאי דאיתא זגמי' ומי'ל' דלונקא כגון ההוא דאמרי' צמק' גיטין דף ע"ג ההוא דזין ארעא לחצרות וקציל עליה כל לונקא דמיליד לקוף אפיקו ציה נהרל וכן ריפ' ורצ הוכח דזין שונעמי' אגודא דהר' מלכא וכן האי דאם נתי' לא לריכנא לחאי תירולא דשאני היבא שהוא נשבע על דבר מיוחד לנשבע על הכלל דאין למדין וכן הכלליה ואמרי' דלונקא דלי' כלל אינו צככל כלל דכיי'ל לאפקוקי ההוא דנדרי' דצמיק' נשבע על האשקא הנכנת לצלתי קחתה ועל הציה הלו צל יכנס צו ועל האיש הנכוחי לא ימנה ומנו אלא קלפ"י' לה היה יכול הראש' ז"ל להציא ראי' מהנכח צנדון דריה נמי הרי פירש דבריו לבעט לפלוגי' ומנה נעשה ובבר הורה אציהם על ישראל צל' זילודעתיהו צבלה אלל דעהו ז"ל ואף למאי דכתב מוהרי"ק פ"ק ק"א דדברי הראש' אמורים אפי' שצוועה ואפי' אדעתיה דהכי לא אשתבע זיינו דבעשה שפחה צא לחייבו כבר צא האונס ועדיין לא תחייב לכונסא עד שיגיע הזמן ובחגיגה הוה כבר אונס לפניו יכן צינמה שפלה לפני מוכה שחין נשעת הקידושין עדיין לא היתה זקוקה ליבס עם היות שכתומות הצעל הרי זקוקה לו מינ' נשעה שנהקדשה לבעל לא סייך זיקה ליבס ונשעת שפחה צא לזקוקה הרי האונס לפניו אצל נדרים ומלוכה שעה כבר נאכסר צאומן הדברים והאיסקור חל עליו ואמת צא להתירו ולעקרו ומכ דבר החדש אי אמת יכול ולפי' צרי' נמי נשעה שבעצמו שלא לישא אחרת עליה הרי נאכסר צככל הנשים והרי אמת צא לדון צדבר החדש ולהחזירו למוחר שאלולי יע'כלא הולד ליה נשבע אין תרסות צידך לעקור הנדר צה הדבר שהוה נולד איצרא דאיכא למימר דשאני כולד דאין פוחזין צו דאישפר למימר אפי' אי הוה ידע דאפשר דפלוגי יעשה קופר מינ' היה נכנס לקפק זה לאכסר הנאחו עליו וכן צדידת פלוגי אצל צכאן וצככל לונקא דלא סכיחא לא היו נכנסים לקפק זה זה כלל וכן צנדון הראש' ומוהרי"ק כדכתבו התוס' פ' נערה וחלקו צכה"ג מינ' מאן לימא דהאי אצרא לא היה נכנס לקפק זה יקופו שלא חס על שאין לה אורח כנסים יוכיח כמו שיבא לקנון צמיד ומי'ס כרי' וז"ל וזר מן דין תו איכא טעמא אחריתא דמילתא השצועה אפי' דנימא דשתתה " סכים צחור'ל נמי יולי' מינ'ס הכי' פ' תחולץ הציו' ומוהרס"ם צא"ה ס" קלי' וז"ל ב' הריע"נא צמס רבותי צמקום שנהגו שלא לישא אלא אשה אחת וכו' עד ואפי' צלא שצועה לא מלי' ראוין לישא אחרת ככיל לא ידענא סותא דמר דמאי איכפה לן צמכאגא לענין חלות השצועה דהאי דכנהגו שלא לישא אחרת יאס יר"ל לישא יולי' זאת ויתן כתובה אצל לומר שלא יוכל לגרשה וליתן כתובהה אף ששתתה " סכים או לישא אחרת עליה משובס לא אמתה ארס דכי נהגו צמקום איסקורא מי צדיקין להו ואפילו רגמיה לא תיקן צמקום מלוה כדברי הכי' צמס הריע"נא צבא על יצמתו ואף לדברי סאוונרי' דצמקום מלוה נמי תיקן רגמיה היבא דלא קצילו עליו חרס רגמיה איזת מקום לומר דחלה השצועה מטעם הונחג' מאי ענין הונחג' לחלות השצועה אס נכיה דהוה לעקור דבר מהיהואי דעתו דע"כ השצועה לתוס'ק' על הונחג' צאה ואפי' צשתתה " סכים נמי לי' לעימר צהא דמילתא מטעם אמנהג' אלא אי כיון להכי אס לא ומי'ס עוד תחכם כרי' דאפשר דגס אס שא אחרת לא יוליד ואיך תאיך נחזי לו השצועה דאס לא יוליד ליפרע שלא כדין היתרה השצועה עכיל לעי' אי' נשוס הא לא איריא דלא חיישי' לשמואל ימלא עקור דהוי מילתא דלי'ס דאחא סוכי רצנן ועצרו צה עובדא דכייפינן ליה אגיטא ולא חיישי' לשמואל ימלא עקור וממלא גט נשוסה שלא כדין דפקול ואפי' דכל תמקדס אדעתא דרצנן תמקדס מינ' ליה כייפינן ליה אי' לאו דלא חייסין לשמואל ימלא עקור ואפילו צדידי' נשפוט אזלינן צחר רוצח ולא ענינן מילתא דלי'ס וכל דלא ידעינן צדדאי דאינו צן צמים כייפינן ליה אגיטא ודאי נמי

